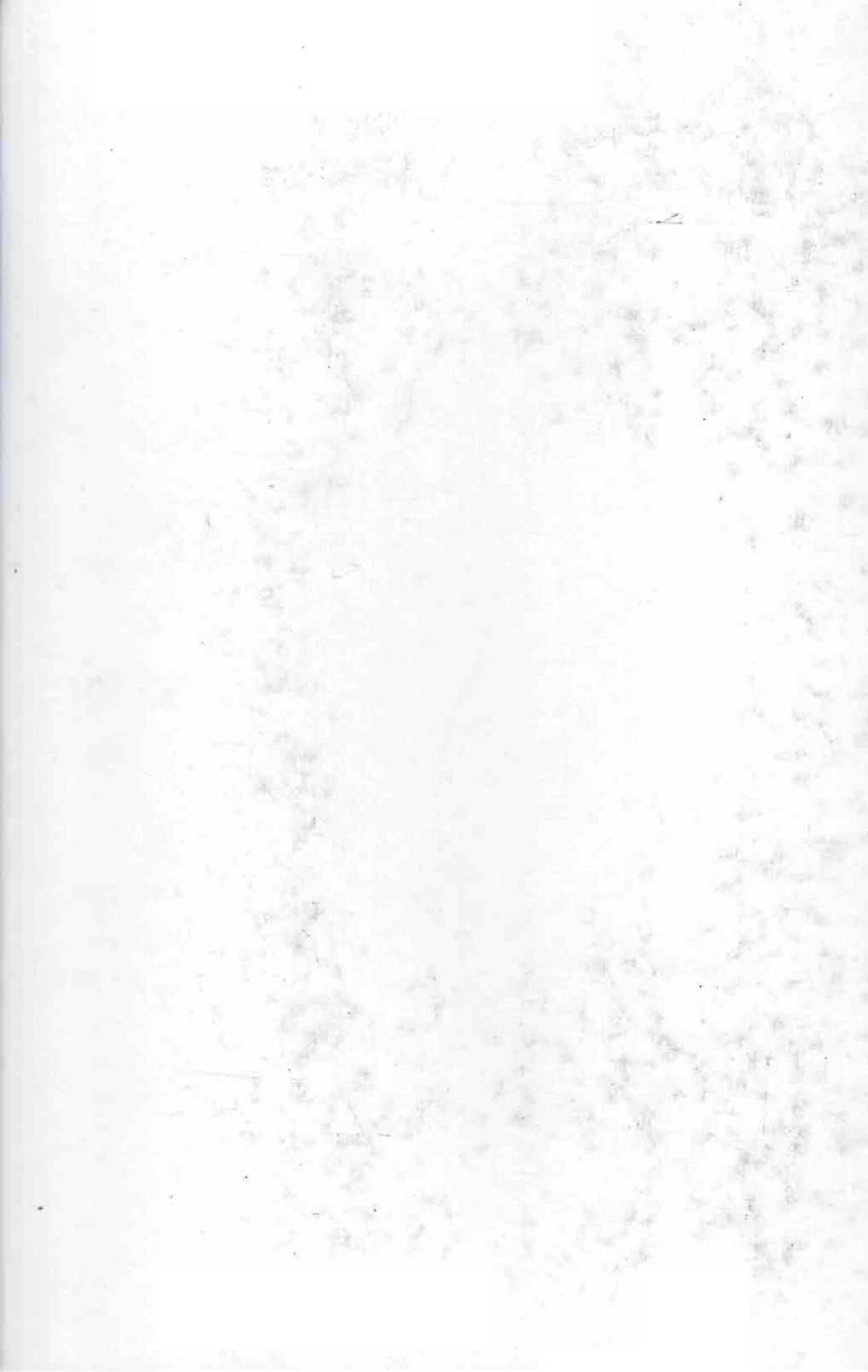

ପୁର୍ଣ୍ଣ କୃଷ୍ଣଶାଳ

ଏକକଟନାବ ଲୋଡ଼ିଙ୍ଗସାର୍

கிளார்ட் குமி ஸ்பிரிங்ட்

தமிழ்நாடு முனிசிபல் தலைவர்
நிலை அமைச்சர் பேரவை மாநகர்கள்
கூட்டுறவு நிதி மனை நிலை
நிலை முனிசிபல்

புதிய தரிசனம்

தமிழ்நாடு முனிசிபல் தலைவர்
நிலை அமைச்சர் பேரவை மாநகர்கள்
கூட்டுறவு நிதி மனை நிலை முனிசிபல்

ஆசிரியரின் பிற நால்கள்

ஒரு தேவதைக் கனவு	-1997
இன்றைய வண்ணத்துப் பூச்சிகள்	-2004
ஒரு கூடும் இரு முட்டைகளும்	-2009
குழு ஓடும் நதி	-2010
மானசஞ்சாரம்	-2011
இருட்டேர்	-2011
முடிவில் தொடங்கும் கதைகள்	-2012
அன்னையின் மகன்	-2014
ஊழையின் பானை	-2014

புதிய தரிசனம்

தெக்டிறாவு ஸஹானா

கெக்கிறாவ ஸஹானா

ஈசிரியர் வெளியீடு

இந்நால் தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையினது அனுசரணையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இதன உள்ளடக்கக் கருத்துகள் சபையின் கருத்துக்களை பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதை கவனத்திற் கொள்ளவும்.

புதிய தரிசனம்
கட்டுரைகள்

(c) கெகிறாவ ஸஹானா

முதற் பதிப்பு: 2017

ISBN 978-955-51679-6-3

தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் மத்திய நிலையத்தினால் அங்கீரிக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்ட வெளியீட்டு பட்டியல் தரவு

ஸஹானா, ஏ.எஸ்.

புதிய தரிசனம் : கட்டுரைகள் /

ஏ. எஸ்., ஸஹானா. - கெகிறாவ : ஆசிரியர், 2017. -

ப. 126 ; செமீ. 21.

ISBN 978-955-51679-6-3

i 894.8114 டிவி 23 ii. தலைப்பு

1. தமிழ் கட்டுரைகள்

அட்டைப்படமும்

நூல் வடிவமைப்பும் : மேமன்கவி

வெளியீடு

: நூலாசிரியர் வெளியீடு

விலை

: 300/=

அச்சகம்

: Devi Printers,
Tel: 0112434534

பாத்திமா கைந்தன் சாச்சாவுக்கு

இது சமர்ப்பணம்...

என் நூற்று

கெக்கிறாவ ஸஹானா

இது அவ்வப்போது நான் எழுதிய சில கட்டுரைகளின் தொகுதியாகும். ஒவ்வொரு விதத்தில், ஒவ்வொரு கருத்தில், ஒவ்வொருவர் அல்லது ஒவ்வொரு வெளிப்பாடு என்னைக் கவர்ந்த விதத்தை இங்கு நான் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளேன். சில வேளைகளில் எனக்கிருந்த சின்னச் சின்ன இலக்கிய ரசனைகளின் வெளிப்பாடு என்றும் சொல்லலாம். சில நூல்களை நான் எவ்வாறு ரசித்தேன் என் பதையும், அதன் உள்ளடக்க கங் களையும் மறந்து போகாமலிருக்க நவீல்தொறும் நூன்யமாக மனதில் பதித்து எழுதியுள்ளேன்.

சினிமா பற்றிய எனது கட்டுரை அண்மையில் எழுதப்பட்டது. அது ஆண்டுகளின் வரிசைக் கிரமப்படி எனது பழைய டயறிக் குறிப்புகளிலிருந்த தொகுத்து எழுதப்பட்டது. பாரதி பற்றிய கட்டுரை பழையது ஆனாலும் அண்மைய சில வருடங்களுக்கு முன்பு பிரசுரமானது. அவ்வாறே கவிஞர் பற்றியகட்டுரை எனது ஆரம்ப எழுத்துகளில் ஒன்று(1983).‘தீனகரனி’ல் வெளிவந்தது. பொருத்தமும் தரமும் கருதி இங்கு இணைத்துள்ளேன். இவை தீனகரன், ஜீவந்தி, மல்லிகை, ஞானம், படிகள் ஆகிய இதழ்களில் வெளிவந்தயையாகும். அவ்விதழ்களுக்கும், இந்நூலை மிக அழகாக வடிவமைத்துள்ள நண்பர் மேமன்கவி அவர்களுக்கும், பிரசுரித்து உதவிய அச்சகத்தாருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள் உரியன.

பொருளாட்க்கம்

பாரதி நமக்கும் இனியன்	1 1
இந்தியக் கவிகளும், யானைகளும்..!	2 1
புதிய தரிசனம்	2 7
அதிசய எழுத்து வன்மை	
கு.அழகிரிசாமி	3 6
பன்மைத்துவம் பற்றிய புரிதலை	
தரும் முன்று புத்தகங்கள்	4 3
சில சிறந்த திரைப்படங்கள்	5 5
தன்னையே கவிதையாக்கிய கவிஞர்	6 6
தமிழில் உருவக அணி	
இன்னும் தேவைதானா?	7 2

அருகிருந்து ஆட்கொண்ட ஆளுமைகள்

காற்றில் கலந்த கண்ணீர்க் காவியம்	8 1
ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரட்னம்	
பண்ணாமத்துக் கவிராயர் பற்றி	
நான் அறிந்தவையும்,	
நேரில் தெரிந்தவையும்	9 0
அனுராதபுரத்தின் முதுசொம்-	
அன்பு ஜவஹர்ஷா	102
தீராத மானுட நேயத்	
தாகம் கொண்ட மேமன்கவி	107
மறக்க முடியாத ஜீவா	114

பாரதி நமக்கும் தினியன்

பாரதி பற்றிய எண்ணற்ற கருத்தோட்டங்களை அவர் பிறந்து, வாழ்ந்து, மறைந்து விட்ட இந்தப் பதின்மூன்று தசாப்த காலப் பகுதிக் குள் பலரும், பலவிதங்களில் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். ஒரு சுதந்திரப் போராட்ட வீரராக, புரட்சிச் சிந்தனையாளராக, கவிராஜனாக, அத்வைத சிந்தனையின் தீவிர பிரசாரகராக...! இவ்வாறு பல கோணங்களில் கண்டு அநேகர் தம் கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்கள். பாரதியை ஒரு சாதாரண மனிதராக, உண்மை மனிதராக, நல்ல மனிதராகக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பாரதியை அவரது கவிதைகளினாலேயே நாம் அறிகிறோம். அவரது முழு இயக்கமுமே கவிதையாக இருந்தது.

“நமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டுக்குழைத்தல், இமைப்பொழுதும் சோராதிருத்தல்”

என்று கம்பீரமாகப் பாடிய இலக்கிய மேதை அவர். அத்தகைய மகத்தான கலையுணர்வுக்கு அவரது வாழ்வு எப்படி ஆதர்சமாக இருந்ததென்பதையும், அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு கவிதை எவ்விதம் ஊக்கியாக இருந்ததென்பதையும் அறிவது, நாம் அவரை அறியச் செய்யும் சிறந்த முயற்சியாகும். அது மட்டுமல்ல, இன்றைய நமது இடர் குழ்ந்த வாழ்வின் நடுவே அது ஓர் உற்சாக சிந்தனையுமாகும்.

பதினெந்து வயது நிரம்பு முன்னரே பாரதி காதல் வயப்பட்டிருந்தார் என்பதை நம்மில் பலர் அறியோம். காதலினால் உள்ளங்களிய, தான் கண்ட அனுபவத்தைப் பாரதி இப்படிப் பாடுனார்.

கான கத்தில் இரண்டு பறவைகள்
 காத லுற்றது போலவும் ஆங்ஙனே
 வான கத்தில் இயக்க ரியக்கியர்
 மையல் கொண்டு மயங்குதல் போலவும்
 ஊனகத்த துவட்டுறும் அன்புதான்
 ஒன்று மின்றி உயிர்களில் ஒன்றியே
 தேனகத்த மணிமொழி யாளாடு
 தெய்வ நாட்கள் சில கழித்தேனரோ!

எனினும், அப்பிள்ளைப் பருவத்துக் காதல் தோல்வியில் முடிந்தது. பதினான்கு வயது கழிந்து சில மாதங்களின் பின் கட்டாயத் திருமணம் ! பாரதி திருமணத் தை ஏற் கவேண்டியிருந்தது.

முத்தவர் வெறும் வேடத்தில் நிற்குங்கால
 முடப் பிள்ளை அறமெவன் ஓர்வதே?
 என்று பாரதி அதுகுறித்து பின்பு பாடினார்.

காதல் தோல்வியினாலும், ஆங்கிலக்கல்வி மீதுள்ள வெறுப்பினாலும், கட்டாயத் திருமணத்தினாலும் சலித்திருந்த போதும் மனநிறைவுடன் வாழ்க்கையைக் கொண்டு செல்லவே அவர் மிக முயன்றார்.

“விவாகத்தின் நாலாம் நாள்; ஊர்வலம் முடிந்து பந்தலில் ஊஞ்சல் நடக்கிறது. மாப்பிள்ளை பாரதி ஓர் ஆசகவி இயற்றினார். அதை இனிய ராகத்தில் பாடி, பொருளும் கூறினார். கல்யாணம் நடத்தியவர்களைப் புகழிந்து, அவர்களது தாராளமான செலவையும் புகழிந்து பாடிய பாடல் அது. அதைக்கேட்டு யாவரும் “பலே பேஷ்” என்றனர். “மாப்பிள்ளை வாய்த்தாலும் செல்லப் பா அய்யருக்கு வாய்த்தது போல வாய்க்க வேண்டும். மணிப்பயல்! சிங்கக்குடி” என்றெல்லாம் ஒரு மனதாகப் புகழிந்தனர். என் தகப்பனார் மாப்பிள்ளையைக் கண்டு உள்ளாம் பூரித்தாா”

என்று தனது திருமண நாள் அனுபவங்களை செல்லம்மாள் பாரதி எழுதியள்ளார். இழப்புக்களையும் துயர்களையும் மறந்து கல்யாண சந்தோசத்தில் பாரதி திளைத்திருந்ததை நாம் அறிகிறோம். அதுமட்டுமல்ல, செல்லம்மாஞ்டன் அவர் நடத்திய

மகிழ்ச்சியான தாம்பத்தியத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே
மாதரின்பம் போற்பிறிதோர் இன்பம் உண்டோ?
காதல் செயும் மனைவியே சக்தி கண்ணர்
கடவுள்நிலை அவளாலே எய்த வேண்டும்
என்று பின்னர் பாடினார். இது பாரதி வாழ்க்கையை வாழ
வேண்டிய விதத்தில் வாழ்ந்ததற்கு ஒர் உதாரணமாகும்.

திருமணத்துக்குப் பிறகு சில நாட்களில் பாரதியின்
தந்தையார் காலமானார். குடும்பத்தில் வறுமை குழ்ந்தது.
பிரச்சினைகளால் உள்ளக் குழப்பம் தொடர்ந்தது.

தந்தை போயினன் பாழ்மிட குழ்ந்தது,
தரணிமீதினில் அஞ்சலென் பாரிலர்,
சிந்தை யில்தெளி வில்லை, உடலினில்
திறனுமில்லை, உரனுளத் தில்லையால்
மந்தர் பாற்பொருள் போக்கிப் பயின்றதாம்
மட்மைக் கல்வியால் மண்ணும் பயனிலை
எந்த மார்க்கமும் தோற்றில தென்செய்கேன்?
ஏன்பி றந்தனன் இத்துயர் நாட்டிலே?

என்று ஆதரவின்றித் தவித்த பாரதி, கனவிலும் கனவான
மானிட வாழ்க்கையிலே அடிப்பட்டு நொந்து வீழ்ந்து விடவில்லை.
மாறாக, இவ்வுலகப் பொய்மைகளை எல்லாம்-மரணத்தையே
கூட-வென்று வாழும் சாகாவரம் பெற்ற ஆத்மாவாகச் சுடர்
விட்டார்.

சிலுவையிலே அடியண்டு யேசு செத்தான்
தீயதொரு கணையாலே கண்ணன் மாண்டான்
பலர் புகழும் இராமனுமே யாற்றில் வீழ்ந்தான்:
பார்மீது நான்சாகா திருப்பேன், காண்பீர்!
என்று உலகத்தைப் பார்த்துச் சூனுரைத்தார்.

இத்தகையதோர் அமர நிலைக்கு பாரதி என்ற
மானுடனை உயர்த்திய தத்துவம் எது? அதன் பலா பலன்கள்
யாவை என்பதை அவர் முற்று முழுதாக உணர்ந்திருந்தார்.
மேன்மேலும் புதிய காற்று எம்முள் மேன்மேலும் புதியவுயிர்
விளைப்பதனால்,

இன்றுபுதி தாய்ப்பிறந்தோம் என்று நீவிர
என்னமைத்த திண்ணமுற இசைத்துக் கொண்டு

தின்று விளை யாழியின்புற் றிருந்து வாழ்வீர்
என்று அதே தத்துவத்தை நமக்கும் உபதேசித்தார்.

1908இல் ஆங்கிலேய அரசின் கெடுபிடியிலிருந்து தப்பித்து சென்ற பாரதி, புதுவையில் சில காலம் வாழ்ந்தார். அங்கிருந்தபடியே தனது ‘இந்தியா’ பத்திரிகையை வெளியிட்டார். அவரோடு சிறு வயதிலிருந்தே மிகவும் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்த, அவரது அண்டை வீட்டைச் சேர்ந்த யதுகிரி அம்மாள்-அப்போது யதுகிரி சிறுமியாக இருந்தார்-பாரதி பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, தம் வீட்டு மாடியில், பெரியோர் சிறியோர் எல்லோரையும் கூப்பிட்டமர்த்தி இசையுடன், அழகாக, இனிய குரலில் பாரதி பாடுவாரென்று கூறியுள்ளார்.

வீதியில் கண்ட ஒரு பாம்பாட்டியின் மகுடியிசையில் மனம் பறி கொடுத்து அதே ராகத்தில் தான் “சிந்து நதியின் மிசை நிலவினிலே” யைப் பாரதி எழுதினார் என்றும், எல்லார் முன்னிலையிலும் அதனைப் பாடிக்காட்டினார் என்றும் யதுகிரி அம்மாள் எழுதியுள்ளார்.

தம் வாழ் நாளில் பெரும்பாலான பகுதியை இப்படி ஆனந்தம் பொங்கும் பாடல்களைத் தம் எடுப்பான குரலில் பாடியே பாரதி கழித்துள்ளார். பாட்டோடு வாழ்வைக் கொண்டு சென்ற இந்த நாற்றாண்டின் அற்புத மானிடராகப் பாரதி திகழ்ந்துள்ளார்.

பொய்க்குங் கலியை நான் கொன்று
பூலோ கத்தார் கண்முன்னே,
மெய்க்குங் கிருத யுகத்தினையே
கொண்டுவேன், தெய்வ விதியிஃதே

என்று தம் மனோ பலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலேயே பாரதி பாடியுள்ளார் என்பதை நம்மால் உணரமுடிகிறது. அந்த மனோதிடத்தை அவருக்களித்தது, அவர் தம் உயிரையும், உள்ளத்தையும் எப்போதும் நவமெனச் சுடரச்செய்தது அவரது சிறப்பான வாழ்க்கை முறையே ஆகும்.

1919இல் கடையத்தில் வசித்த போது, அதற்கு முன்னைய சிறைவாசத்தாலும், வறுமையாலும், ஏகப்பட்ட துன்பங்களாலும் மனம் மிக வாழியிருந்தார். தன் நிலையை விபரித்து எட்டயபுர மன்னருக்கு சீட்டுக்கவிதைகள் பல எழுதி உதவி வேண்டினார்.

ஏழ்மையில் உழூன்ற போதும் அந்த கம்பீரத்தோரணை அவருக்கு அனாயாசமாகக் கைவந்தது.

பிரான் ஸென்னும் சிறந்தபுகழ் நாட்டிலுயர்
 புலவோரும் பிறரு மாங்கே
 விராவுபுக மாங்கி லத்தீங் கவியரசர்
 தாழுமிக வியந்து கூறிப்
 பராவி யென்றன் தமிழ்க்கவியை மொழிபெயர்த்துப்
 போற்றுகின்றார்; பாரோ ரேத்துந்
 தராதிபனே! இளசை வெங்க டேசுரெட்டா!
 நின்பால் அத் தமிழ் கொணர்ந்தேன்.

இவ்விடத்தில் சிதிலமடைந்த தன் வாழ்வுக்கு முட்டுக் கொடுத் து நிமிரவைத்த அவர் கவிதையின் சக்தி புலப்படுகின்றது. இவ்வாறு தலைகுனியாத நிமிர்வும், தீது நேர்ந்திடின் அஞ்சாத ஆண்மையும் கொண்ட கவிராஜனாக அவரை அன்றும், இன்றும் இலங்கவைத்தது ‘வசை என்னால் கழிந்த தன்றே’ என்று அவரை நினைக்கவைத்த கவிதைப்பற்றும், தமிழ்மீது அவர்கொண்ட மோகமுமேயாகும்.

பாரதி ஒரு மகாகவி என்ற கருத்தை ஏற்காதார் யாரும் இருக்கமுடியாது. கிரிச்சான்குஞ்சு, சிட்டி போன்றோர் “வால்மீகி முனிவர் வெறும் கவிதான்; ஆதிகவி. பாரதியார் கவி; அவருக்கு அடைமொழி கொடுப்பது நமது குறைவும், குற்றமும் நிரம் பிய அளவுகோவின் அவலம்” என்று கூறியபோதும், பாரதியை மகாகவி என்று கூறிப் போற்றுவதில் நமக்கு நிறைந்த இன்பம் உண்டாகின்றது. எனினும்; முஸ்லிம் களில் பலர் பாரதிபற்றி இரண்டும் கெட்டான் மனநிலையில் இருந்து வருவது கண்கூடாகும். இதுபற்றி இப்போது சிந்தித்தல் சாலப்பொருத்தம் என்பது என் கருத்து. ‘திக்கை வணங்கும் துருக்கர்’ என்றும், ‘மகமதிய சமய’மென்றும், ‘தில்லித் துருக்கர் செய்த வழக்கமடி’ என்றும் அவர் பாடிய பாடல்களோடு நம்மவருக்கு அவ்வளவு உடன்பாடில்லைதான்.

கருநிறங் கொண்டுபோற் கடல் மிகைக்கிடப்போன்,
 மகமது நபிக்கு மறையருள் புரிந்தோன்;
 என்ற பாரதி பாடலைப்பற்றி கவிஞர் புரட்சிக்கமால்

வருத்தத்துடன் இப்படி எழுதியுள்ளார்.

வள்ளல் திருப் பெயரை
வழுவற மொழிந்தறியார்
கொள்ளை ஞானக் கள்
குடித்தா ஆடுகிறார் ...?
முகம்ம தெனும் பெயரை
மகம'தென மொழிந்தும்
திகழும் இஸ்லாத்தை
மகமதிய சமய' மென
இட்டும், நோய்ப்படுத்தி.....
என்று மனக்கொதிப்போடு எழுதிச் செல்கிறார்.

அகராதிகளும் கூட Muhammadan, Mohammedan எனும் பதங்களைப் பாவிக்கின்ற போது பாரதியை இதற்காக நாம் குற்றம் சொல்வது சரியாகுமா?

இவ்வாறே,
தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார்- நித்தம்
திக்கை வணங்கும் துருக்கர்

என்று பாரதி பாடியமை பற்றியும் பல கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. இது குறித்து எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம் ஒன்று உண்டு. அதாவது, கவியமுகுக்காகவே பாரதி இவ்வாறு பாடியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், ‘தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார், நித்தம் திக்கை வணங்கும் துருக்கர்’ என்ற வரிகளில் ‘தீ’ என்ற சொல்லும், ‘திக்கு’ என்ற சொல்லும் மோனையாக- இணையாக- இடம் பெற்றுள்ளது என்று கொள்ள இடமுண்டு அல்லவா? (புல்லாங் குழல் கொண்டு வருவான்’ என்று வர வேண்டிய பாடலை பாரதி பின்வருமாறு பாடியதைக் கவனிக்க:

புள்ளாங் குழல்கொண்டு வருவான்- அழுது
பொங்கித் ததும்புநற் கீதம் படிப்பான்;
கள்ளால் மயங்குவது போல- அதைக்
கண்முடி வாய்திறந் தேகேட் டிருப்போம்.
(இங்கு கள்-புள் எதுகையைக் கவனிக்க)
கல்லாதவ ராயினும் உண்மை சொல்லாதவ ராயினும்

பொல்லாதவ ராயினும் தவமில் லாதவராயினும் நல்லாருரை நீதி யின்படி நில்லாதவ ராயினும் எல்லாரும் வந்தேத்து மளவில் யமபயங் கெடச் செய்பவன் அல்லா, அல்லா, அல்லா!

என்றும் பாரதி பிறிதோரிடத்தில் பாடுகிறான். ‘எல்லாரும் வந்தேத்து மளவில் யமபயங் கெடச் செய்பவன்’ என்று பாரதி பாடியிருக்குமளவிலும், நம் அனைவரையும் இரட்சித்து, அபயம் அளிக்கும் சர்வசக்தன் அல்லாஹ்வே என்பது முஸ்லிம்களின் நம்பிக்கை என்று பாரதிக்குப் புரிந்திருக்கிறது. ‘திக்கை வணங்கும் துருக்கர்’ என்ற தொடரின் கருத்தும், ‘எல்லோரும் வந்தேத்து மளவில்’ என்ற தொடரின் பொருளும் இங்கு முரண்படுகின்றன. ஓரிடத்தில் முஸ்லிம்கள் திக்கை வணங்குவதாகச் சொன்ன பாரதி, வேறிடத்தில் அல்லாஹ்வை வணங்குகின்றனர் என்றும் கூறுகிறார். எனவே, பாரதி-கவிதையே தலைக்கடன் என்று வாழ்ந்த பாரதி-கவியமூலிகிற்காகவே ‘திக்கை வணங்கும் துருக்கர்’ என்று எழுதியிருக்கக்கூடும். இது எனது அபிப்பிராயம்.

தவிரவும், இஸ்லாத்தைப் பற்றி ஆழ்ந்த அறிவில்லாதவர் பாரதி என்பது வெள்ளிடமைலை. அதனால்தான், தமிழில் பொது மக்களுக்கான இலக்கியத்தின் வாயிலைத் திறந்துவிட்ட பாரதி, ஜோதியிகு நவகவிதையைத் தந்த பாரதி, தாகூரின் சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்ததன் மூலம் தமிழ் உரை நடையுலகிற்கும் எழுச்சி தந்த பாரதி, தமிழகத்தில் முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கலைப் புலப்படுத்தும் வகையில் முதன் முதலாக சிறுகதை எழுதிய பாரதி, முஸ்லிம் ஒருவர் உடன் பிறந்த முன்று சகோதரிகளை ஒரே சமயத்தில் மணமுடித்து, அதனால் அடையும் அவதியைச் சித்திரிக்க விளைந்து, (“ரெயில்வே ஸ்தானம்”-‘கடேசமித்திரன்’ 1920 மே 22) அந்தக் கதையிலுள்ள தவறை ஒரு முஸ்லிம் நண்பர் தெரியப்படுத்தவும், உடனே பெருந்தன்மையுடன் “ரெயில்வே ஸ்தானம் என்ற கதையில் நான் மேலே கூறிய சாதாரணத் தவறு புகவிட்டது பற்றி பத்திராதிபரும், படிப்போரும் என்னைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி வேண்டுகின்றேன்” என்று திருத்தமும் வெளியிட்டார். இதற்குப் பின்னரும் பாரதி பற்றி நாம் குற்றம்

காணத்தான் வேண்டுமா? அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இல்லாம் பற்றிய தப்பபிப்பிராயங்கள் விரும்பியோ,விரும்பாமலோ உலகெங்கும் பரவி வருவது இல்லாத்தின் பலங்களில் ஒன்றாக தற்போது ஆகிவிட்டது. விவேகானந்தர் கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

பெண்கள் திரையிட்டு முகமலர் மறைத்துவைத்தல் தில்லித் துருக்கர் செய்த வழக்கமடி' என்று காதலி கண்ணம் மாவிடம் பாரதி பாடினார். கண்ணம் மாவைத் திரைகளையச் சொல்லி, இல்லாவிட்டால் தான் கனியின் தோலுரிக்கக் காத்திருப்பதாகச் சொல்லி மோகரசஞ் சொட்டப் பாடினார். அப்பாடல் முழுவதிலுமே பெண்கள் முகத்திரை அணியும் வழக்கத்தைக் கண்டிக்கும் தொனியே மிகைத் திருக்கின்றது. இதே பாரதி வானில் நீந்தும் வெண்ணிலாவிடம் இப்படிப் பாடுகிறார்.

மெல்லிய மேகத் திரைக்குள் மறைந்திடும்

வெண்ணிலாவே - உன்றன்

மேனி யழகு மிகைபடக் காணுது

வெண்ணிலாவே!

நல்லிய லார்யவ னத்தியர் மேனியை

வெண்ணிலாவே! மூடு

நற்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்

வெண்ணிலாவே!

இங்கு திரையால் உடல் மறைக்கும் யவனப் பெண்டிர் (அரேபிய-முஸ்லிம்-பெண்கள்) வழக்கத்தை பாரதி சிலாகித்துப் பாடியுள்ளார். எனவே பெண்கள் திரையிட்டு மேனி மறைத்தல் என்னும் இல்லாமிய ஷீஅத்துக்கு உட்பட்ட விடயம், காதல் மயக்கத்திலும், நிலா மயக்கத்திலும் இரு வேறுபட்ட நோக்குகளில் அவரிடமிருந்து வெளிப்படுகின்றது. இதே பாரதி, 'பாஞ்சாலி சபத'த்தில்

வல்லியிடையினையும் ஒங்கி முன்னிற்கும்

மார்பினையும் மூடுவது சாத்திரம் கண்டாய்

என்று எழுதுகிறார்.

இந்த முரண்பாடுகள்கூட ஒரு கவிஞரின் வாழ்க்கையில் இயல்பாகவே ஏற்படுகின்றன என்பது எனது கருத்து. 'மாறுதல்

இந்த ஜகத்தின் மூலாவது விதி’ என்று கூறிய பாரதி, இந்த முரண்பாடுகளுக்குள் சிக்கிக் கொண்ட கவிஞர்கள் இருப்பதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. இஸ்லாம் பற்றிய பூரணமான அறிவு இல்லாததன் காரணமாகவே பாரதி இஸ்லாத்தின் ஏகதெய்வக் கொள்கையையும், இஸ்லாமிய சட்டத்திட்டங்களையும், ஏன் ‘இஸ்லாம்’ என்ற பெயரையும் கூட சரியாக விளங்கிக்கொள்ளவில்லை என்று கொள்ள இடமுண்டு. ஒருவேளை இறைதன்மை பற்றி அவர் கொண்டிருந்த சுதந்திரமான கருத்துகள் (அத்வைதம் சார்பானவை), இந்து மதக் கடவுள்களைப் போலவே அல்லாஹ்வையும் பாடலாம், இந்து மதத்தை விமரிசித்தது போலவே எல்லாவற்றையும் விமரிசிக்கலாம் என்று அவரை எண்ணவைத்ததோ, என்னவோ?

எப்படியிருப்பினும், நமக்குள்ளே ‘நம்மவர்’ என்ற சிந்தனையைத் தோற்றுவித்து, நம்முடனேயே தன் இலக்கிய வேள்விகளால் உறைந்து போய் விட்ட பாரதி ஒரு **Cosmopolitan** (உலகம் முழுவதும்- உலக மக்கள் முழுவதையும்- நேசித்தவர்) என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அவரது தோழர் வ.ரா.எழுதியுள்ள சுயசரிதைக் குறிப்பைப் படிக்கின்றபோது அதில் எண்ணக் கவர்ந்த ஒரு விடயத்தை இங்கு முன்வைக்கிறேன். வ.ரா.சொல்கிறார்:

“.....பாரதியாருக்கு அங்கவள்திரமில்லையே என்று பரிவுகூர்ந்து யாரேனும் நண்பர் அவருக்குப் புதிய அங்க வள்திரம் கொடுத்தால் அதற்கும் மேற்சொன்ன கதி நேர்ந்தாலும் நேரும். புதுச்சேரி புஷ் வண்டிக் காரர்கள், அதிலும் பாரதியார் குடியிருந்த வட்டாரத்திலிருந்த புஷ் வண்டிக் காரர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். பாரதியாருக்கு துணிப்பஞ்சம், சட்டைப்பஞ்சம் ஏற்படலாம், அவர்களுக்கு ஏற்படாது. ஏழைகள், ஓராஜனங்கள் என்ற காரணத்தினால் அவர்களிடம் பாரதியாருக்கு அளவு கடந்த அன்பு....”

ஆகவே, சிற் சில இடங்களில் பாரதி நமது அடிப்படைக்கொள்கைகளுடன் முரண்பட்டாலும், தமிழ் பேசும் மக்களின் முதுசொம் ஆகவே திகழ்கின்றார் என்பது என் கருத்து. அது மட்டுமல்ல, ‘எழுதுகோல் தெய்வம், இந்த எழுத்தும்

தெய்வம்'என்ற அவரது கருத்திலும்,"சாமி நீ; சாமி நீ; தத்வமஸி" என்ற அவரது தத்துவத்திலும் நாமும் முரண்படத்தானே செய்கிறோம்....?

மாறாக,

பெண் ணைத்தினை ஆண்மக்கள் வீரந்தான்
பேஜு மாயிற் பிறகொரு தாழ்வில்லை
என்றும்

கற்பு நிலையென்று சொல்லவந்தால் - இரு
கட்சிக்கும் அ.:து பொதுவில் வைப்போம்

என்றும் எங்கள் கொள்கைகளைப் பறைசாற்றிய பாரதியின் திறன் காண்போம். ஏனெனில், அவர் விட்டுச்சென்ற தீந்தமிழ்ப் பொக்கிஷத்திற்கு முஸ்லிம்களாகிய நாமும் கடனாளிகளாக இருக்கிறோம்!

இந்தியக் கவிகளும், யானைகளும் !

‘மன்னித்தல் என்பது புரிந்து கொள்ளல் தான்’என்று யாராவது சொல்வதைக் கேட்கிற போதெல்லாம் நான் போஸோ(**Bozo**) என்ற அந்த சர்க்கஸ் யானைக்கு நிகழ்ந்த துயரத்தை,மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட அந்த சர்க்கஸ் யானையை நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

போஸோ எப்போதும் சிறுவர்களால் விரும்பப்பட்ட நல்ல யானை. சர்க்கஸ் விளையாட்டுத் திடலின் உச்சியிலேஅது வால் ட் ஸ் (**Waltz**) டான் ஸ் ஆடியபடி,ஒரு காலில் நின்றுஒருகாலைச் சமூற்றும். பின்னர், கீழே படுத்து இறந்தது போன்று பாவனைகாட்டும். சர்க்கஸ் முடிவின் போது அமெரிக்கன் கொடியை ஏந்தியபடி பேண்ட(**Band**) வாத்தியக் குழுவை நடாத்திச் செல்லும். ஆனால்,எல்லாம் கொஞ்ச நாள்தான். ஒரு வாரத்தில் அது மூன்று தடவைகள் அது தனது பாகனைக் கொல்ல எத்தனித்திருந்தது. மீன்ட் கடலைகளைக் கொடுத்த சிறுவர்களையும், சிறுமிகளையும் மிதிக் கப் போவதுபோல் அது கர்ஜித்தது. அதைச் சாந்தப்படுத்துவதற்கு ஏதும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. பொதுஜனங் கஞக் குத் தொல்லை கொடுப் பதன் காரணத்தினால், அது கொல்லப்படவேண்டும் என்று அதிகாரிகள் யானைச் சொந்தக்காரனுக்குக் கூறினார்கள்.

அந்நாட்களில், பல நகரங்கள் மிருக வதையைத் தடுப்பதற் கான நமது நல்ல சமூகங்களாக உருவாகியிருக்கவில்லை. அந்த போஸோவினால் ஏற்படப் போகின்ற நஷ்டத்தை ஈடு செய்வதற்காக யானையின் மரண தண்டனையை காட்சிப்படுத்தி டிக்கட்டுகள் விற்பதற்கு அந்த நிர்வாகி வஞ்சகமாக முடிவெடுத்து ஒப்பந்தம் செய்த

போது, அதைத் தடுப்பதற்கு ஒரு தனிமனிதன் கூட இருக்கவில்லை.

சனிக்கிழமைக் காலையில், பிரதான கூடத்தை நிரப்பியிருந்த சனக்கூட்டம், தயாராக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த இராணுவத் துப்பாக்கிகளையும், அதற்குப் பக்கத்தில் இராணுவத் துப்பாக்கிதாரிகள் தயாராக இருப்பதையும் கண்டது. சர்க்கஸ் மத்திய திடலில், வட்டக் கூண்டின் பின்னால் இருந்த போஸோ முடிவேயின்றி பிரயாசையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு முறையும் அது தனக்கு நடக்கப் போவதை நன்கறிந்ததுபோல தனது துமிக் கையைத் தூக்கிக் கர்ஜித்தது.

கூண்டுக்கு வெளியே சர்க்கஸ் பயிற்சியாளர் பள்ளாக்கும் நீண்ட கோர்ட்டுடனும், தொப்பியுடனும் நின்றார். சமிக்ஞையை வழங்குவதற்குத் தயாராக இருந்தார். அவர் நிகழ்ச்சியைத் தொடக்குவதற்குத் தயாரான போது, அவரது தோள்களை ஒரு கரம் தொட்டது. அவருக்குப் பக்கத்தில் குள்ளமான, நல்ல தேக்கக்டுள்ள ஒரு சிறிய மனிதர், கபில நிற மீசையுடனும், அடர்த்தியாக வென்ஸ்கள் போடப்பட்ட கண்ணாடியுடனும், கபிலநிற **Derby** தொப்பியுடனும் நின்றிருந்தார்.

“உண் மையாகவே அந் த யானையைக் கொல் ல விரும்புகிறீர்களா?”

என்று அந்தப் புதியவர் கேட்டார்.

“நீங்கள் அது உயிர் வாழ்வதை விரும்பவேயில்லையா?”

“சான்ஸே இல்லை...” நிர்வாகி பதிலளித்தார். “அது மிக மோசமான யானை. அதை எதனாலும் இப்போது குணப்படுத்த முடியாது.”

“நான் அந்த யானைக் கூட்டிற்குள் செல்லட்டுமா? இரண்டே நிமிடங்களில் நீங்கள் சொல் லுவது பிழையென நான் காட்டுவேன்...”

நிர்வாகி கபில நிற மீசையுள்ள அந்தப் புதியவரை ஆவலுடன் பார்த்தார். சிறிது நேரம்தான்! அந்தக் கூட்டிற்குள் நுழைவது என்பது மரணத்தைத் தழுவுவதாகும்.

“நீங்கள் மூன்றே நிமிடங்களில் தூளாகிப் போவீர்கள்..” அவர் பெருமுச்செறிந்தார்.

“நீங்கள் அப்படிச் சொல்வீர்களென்நான் நினைத்தேன்...”

சின்ன மனிதர் புன்னைக்கத்தார். “எனவேதான், நான் என்னுடன் உங்களுக்குக் காட்டவென்று சட்டப்படியான ஒரு விடுகைப் பத்திரத்தைக் கொண்டு வந்தேன். இப்போது அபாயமெல்லாம் என்னோடு..”

அது நொத்தாரிசினால் வழங்கப்பட்ட பொதுவான விடுகைப் பத்திரம் என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு நிர்வாகி சபையினரின் பக்கம் திரும்பி இந்தப் பராபரப்பான செய்தியைக் கூறினார். சபையிலிருந்தே ஒருவர் போஸோவுக்கு மறு வாழ்வளிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் தனது உயிரெப்பணயம் வைக்கப் போகிறார்!

அப்புதிய மனிதர் சுறுசுறுப்பாகத் தனது தொப்பியையும், கோர்ட்டையும் கழற்றி நிர்வாகியிடம் கொடுத்தார். கண்ணாடியைக் கழற்றி முடித்து தனது உட்சட்டைப் பையில் வைத்தார்.

“இப்போது...”அவர் அமைதியாகக் கூறினார். “நீங்கள் கதவைத் திறக்கலாம்...”

பூட்டு திறபடும் சுப்தத்திலேயே போஸோ தனது இடைவிடாத பதுங்கு நடையை நிறுத்தியது. சிறிய உருக்குக் கதவுக் கூடாக தனது இரத்தச் சிவப்பான கண்களைத் திருப்பியது. உடம்பின் முட்டுக்கள் எல்லாம் உடைபடுவது போல அந்தப் பெரிய பிராணி தனது முழு உடம்பையும் உதறிக் கொண்டது. அந்தச் சிறிய மனிதர்தனக்குப் பின்னாலிருந்த கதவை பகரேன்று அடித்து முடிவிட்டு உள்ளே அடியெடுத்து வைத்தார்.

போஸோகோபாலறல் ஒன்றை வெளியிட்டு எச்சரிக்கை விடுத்தது. ஆனால், நிராயுதபாணியான அழையா விருந்தாளி அசையாது நின்றார்...மென்மையாக பேசத் தொடங்கினார். முதற் சில சொற்களைக் கேட்டவுடனேயே யானை எச்சரிக்கையுடன் அமைதியடைந்தது. அந்தச் சிறிய மனிதர் பேசிய வார்த்தைகள் சபையினருக்குத் தெளிவாகக் கேட்டன. ஆனால், ஒரு வார்த்தையைத் தானும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. போஸோ மட்டுமே மொழியைப் புரிந்து கொண்டதாகத் தோன்றியது.

சுருதி மாறாதகுரல் கனிவான, உறுதியான, ஆனால் மென்மையான தாளத்தோடு உட்சென்ற போது, பெருத்த உடம்பு

நடுக்கம் நீங்கி, பக்கவாதம் வந்தது போன்று விறைத்து நின்றது. அத்துடன், இப்போது ஒவ்வொருவரும் ஒரு புதிய அழகையைக் கேட்டனர். அந்த அபாயகரமான மிருகத் திடமிருந்து பரிதாபமான, ஒரு குழந்தையுடையதைப் போன்ற சின்ன அழகை! அந்தப் பெரிய தலை அங்கும் இங்கும் ஆடத் தொடங்கியது. ஏதோ ஒரு அற்புதமான, அழகான, அன்பான ஒன்றினால் போலோ செயலிழக்கப் பட்டதாகத் தோன்றிற்று.

இப்போது அந்தச் சிறியமனிதர் இன்னும் துணிவுடன் செயல்பட்டார். அவர் தனது கரத்தைத் தூக்கி யானையின் தும்பிக்கையை அன்புடன் தடவினார். அத்தோடு, அது அவரது இடையைச் சுற்றி வளைக்கக், அவர் மெதுவாக யானையுடன் செல்ல நடை பயின்று அந்தக் கூட்டைச் சுற்றி சுற்றி வந்தார், கடைசியில் அந்த ஆர்வமிக்க பார்வையாளர்கள் இனியும் மௌனத்தைத் தாங்க முடியாது என்ற நிலையில் ஆனந்தத்தால் வெடிக்கும் வரை.

இறுதியாக அந்தச் சின்ன மனிதர் கூட்டை விட்டு வெளியே வந்து தனது தொப்பியையும், கோர்ட்டையும் கேட்டார்.

“போலோவிடம் ஏதும் தவறில்லை..”- அவர் நிர்வாகியிடம் சொன்னார்.

“அதற்கு வீட்டு நினைவுதான் (**Homesick**) வந்திருக்கிறது. யாருக்கும் வீட்டு நினைவு வரலாம். நான் அதனுடன் ஹிந்துஸ்தானி பாஷையில் பேசினேன். அது ஒரு இந்திய யானை; அந்த மொழியுடனேயே அது வளர்ந்தது. அந்த மொழி யானைக்கு மீண்டும் மன நிம்மதி ஏற்படுத்த வழி சமைத்தது. இனி, அது நீண்ட காலத்திற்குக் குழப்பமின்றி இருக்கும்....”

தன்னுடன் குலுக்கிக் கொள்வதற்காக நீண்ட நிர்வாகியின் கரங் களை அவர் கவனித் ததாகத் தெரியவில்லை. ஒருவேளை, ஒரு யானையின் மரணக் காட்சியை டிக்கட்டுக்களாக விற்ற ஒரு மனிதனுடன் கை குலுக்க விரும்பவில்லையோ என்னவோ?

கபில நிற டெர்பி தொப்பியுடன் இருந்த அந்த மனிதர் உடனே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார். ஆனால், அவர் தனக்குப் பின்னால் விட்டுச் சென்றகாகித் துண்டை அந்த நிர்வாகி இரண்டு

தடவைகள் உற்று நோக்கினார். அவ்வேளையில் விளக்குகள் ஒளிரத் தொடங்கின.

அந்தக் காகிதத் துண்டில் காணப்பட்டபெயர்-கையெழுத்து-ருட்யார்ட் கிப்ஸிங் (**Rudyard Kipling**)!

பலவருடகாலங்களாக ‘ரீடர்ஸ் கைஜஸ்ட்’ பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக இருந்த **Fulton Oursler(1893-1952)** எழுதிய இக்கட்டுரையை சமீபத்தில் படிக்க நேர்ந்த போது (நூல்: **Readings to enjoy-macmillan** பதிப்பகம்; முதற் பதிப்பு 1974; மறுபதிப்பு 1984) என்னுள் திடீரென ஓர் ஒப்புமை தோன்றி மறைந்தது.

ருட்யார்ட் கிப்ஸிங்(1865-1936) ஆங்கிலத்தில் புகழ்பெற்ற ஓர் இந்தியக் கவிஞர் ஆவார். ஆங்கிலேய காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தின் போது, ஆங்கிலேயப் பெற்றோருக்கு மகனாக பம் பாயில் பிறந்தார். அவரது தந்தை நூதனசாலைப் பாதுகாவலராகத் தொழில் புரிந்தவர். ஆரம்பக் கல்விக்காக தனது மகனை இங்கிலாந்திலுள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலைக்கு அனுப்பினார். அந்த விடுதியில் ருட்யார்ட் கருணையற்ற விதத்தில் நடாத்தப்பட்டார். எப்போதும் தண்டிக்கப்பட்டதன் காரணமாக துயரத்துடனும் வீட்டு நினைவுடனும் அவர் வாழ்ந்தார். தான் சந்தோஷமாக சுற்றித் திரிந்த சூழலைப் பற்றிய ஏக்கம் அவருள் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டது. பின்னாளில் அவர் எழுதிய “**Baa baa black sheep**” எனும்சிறுக்கதையில் இந்தத் துயர அனுபவங்களை அவர் மீட்டியுள்ளார்.

இளைஞராக இந்தியாவுக்குத் திரும்பி ஒரு பத்திரிகையில் வேலைசெய்தார். மிக விரைவிலேயே சிறந்த கவிஞராகவும், சிறுக்கதையாசிரியராகவும் புகழ் பெற்றார். தனது படைப்புகளில் பல திறப்பட்ட பாத்திரங்களின் மனோவணர்வுகளையும் திறம்பட வெளிப் படுத் திய இவர் மிகச் சிறந்த சூழங்களை இலக்கியங்களையும் படைத்துள்ளார். உடம்: **Jungle Books (1894-1895)**

மேலும், முழு உலகையும் சுற்றிப்பார்த்து மனித வாழ்வின் பன்மைத் தன்மைகளை எடுத்துக் காட்டிய இவர், இந்தியாவைப் பற்றி நிறைந்த அறிவுடனும், அன்புடனும் தனது **Kim** என்ற நாவலிலே எழுதுகிறார்.

யானையின் மரணதண்டனையைத் தனது கருணையினாலும், துணிவினாலும் நீக் கிய ரூட்யார்ட் கிப் ளிங் கிற் கும், திருவல்லிக்கேணியிலே கோயில் யானைக்கு விளாம்பழம் கொடுக்கப் போய் அதனால் தூக்கியெறியப்பட்டு மரண காயங்களுக்கு உள்ளான பாரதிக்கும் எத்தனை ஒற்றுமைகள்!

புநிய துரிசனம்

ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுதிய ‘**Beyond the violence**’ எனும் நூலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு சமீபத்தில் படிக்கக் கிடைத்தது. நான் முதலாவதாகப் படித்த ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியின் நூல் இது. ஏற்கனவே அவரது தத்துவங்கள் பற்றி சிறிது அறிந்திருந்தாலும், அவரது தர்க்கரீதியான மொழியாற்றலை உண்மையாகவே தரிசிக்கும் அனுபவம் இந்நூலினால் ஏற்பட்டது. 1994இல் கண்ணதாசன் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள இந்நாலை தமிழில் தந்திருக்கிறார் ஜார்ஜினா பீட்டர், எம்.ஏ.

‘வன் முறை இந் த உலகத் தில் என் னவெல் லாம் நிகழ் த் தியுள் எது, எவ் வாறெல் லாம் உறவுகளை அழித்துள்ளது, எவ்வாறு நம்முள் ஆழந்த சோகத்தையும் வருத்தத்தையும் உண்டாக்கியுள்ளது என்பதை என்னால் காண முடிகிறது. மிகத் தெளிவாக எனக்கு ஒரு உண்மையான சமாதானம் வேண்டும்! ஆழந்த நிறைந்த அன்புகொண்ட வாழ்க்கை வேண்டும். வன்முறையெல்லாம் நீங்கவேண்டும் என எனக்கு நானே கூறிக் கொள்கிறேன்.’

“சரி, இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று முன்னுரையில் கேட்கும் ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி, தொடர்ந்து தருகின்ற ஏழு கட்டுரைகளும் கலிபோர்னியாவில் சான்ட மோனிகாவிலும், சான்ட்யாகோ ஸ்டேட் காலேஜிலும் 01.04.1970 முதல் 10.04.1970வரை நிகழ் த் திய உரையாடல்களையும், பார்வையாளர் வினாக்களுக்கு அவர் அளித்த விடைகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளன. இவற்றை சொற்பொழிவுகள் என்று குறிப்பிடுவதை ஜே.கே. மறுக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கட்டுரைகளில் மனித மனத்தை ஆட்டுவிக்கின்ற பல்வேறு

குழப்பங்கள் பற்றி அவர் ஆராயும் விதம் அலாதியானது. அவற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்து நோக்கலாம்.

1.ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு முன்னால் அதனை முழுமையாக அவதானித்தல் அவசியம் என்ற கருத்தை பல இடங்களில் வலியுறுத்துகிறார். அந்த அவதானம்-பார்வை-விருப்பு வெறுப்புகள் அற்றதாக இருக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்.

‘சரியான நடத்தை எது என்று தெரியாத குழப்பங்களிலிருந்து மீள்வதற்கு முதலில் நாம் செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால், உண்மைகளை உள்ளது உள்ளபடியே, மிக ஆழந்து நோக்குவதாகும்’ என்கிறார் ஜே.கே. ‘இது மிக மெதுவாகவும், பொறுமையாகவும், தயக்கத்தோடும் செய்யப்படவேண்டிய ஒன்று’ என்றும் அவர் கூறுகிறார். அத்துடன் இந்த நோக்கில் எந்த ஒரு உணர்வுபூர்வமான ஈடுபாடும் இருக்கக்கூடாது என்று கூறும் அவர், ‘வாழ்வின் முழுமையை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்-அதன் பகுதியை மட்டுமல்ல. ஒரு பகுதி என்பது எத்துணை தொல்லை பிடித்ததாயும், துக்ககரமானதாயும், வன்முறை கொண்டதாயும் இருந்தாலும், முழுமையை மொத்தமாகப் பார்க்க வேண்டும்’ என்கிறார்.

‘பார்ப்பது என்பது ஒரு கடினமான செயல்’ என்று சொல்லும் இவர், ‘ஒருமரத்தை உண்மையில் நாம் பர்த்ததேயில்லை என்று சொல்லலாம்- ஏனெனில், ஒரு மரத்தை நாம் பார்க்கும் போது, நமது தாவரவியல் அறிவு நடுவே நுழைந்து நம்மைத் தடுக்கிறது. அதுபோல, ஒருவேளை நமது மனைவியையோ, கணவரையோ, நண்பனையோ நாம் பார்த்திருக்காமலே போயிருக்கலாம். ஏனென்றால், நாம் அவர்களைப் பற்றி ஏற்கனவே ஒர் உருவத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறோம். இது நாம் பார்ப்பதைத் தடுத்துவிடும். எனவே, பார்ப்பதற்கு மிகுந்த அக்கறை வேண்டும்; எதில் நாம் அக்கறை செலுத்துகிறோமோ அதை நாம் ஊன்றிக் கவனிக்கிறோம். அதாவது நம்மிடம் மிகுந்த அன்பு, பரிவு இருந்தால் நம்மால் பார்க்க, கவனிக்க முடியும்’ என்கிறார்.

ஒரு விடயத்தை விருப்பு வெறுப்பின்றி கவனிக்கும்போது ஒரு

கட்டத்தில் ‘கவனிப்பாளர்’,‘பார்வையாளர்’ என்ற ஒன்று இல்லாமல் போய்விடுகிறது என்றும், அந்த இடத்தில் தியானம் என்பதுகூட “அடி மனத்தை எப்படிக் கவனிப்பது” என்று ஆகிலிடும் என்றும் வாதம் செய்கிறார் ஜே.கே.

மனிதன் கொண்டிருக்கிற கொள்கைகளும்,நம்பிக்கைகளும் அவனது வாழ்க்கையை மாற்றுவது இல்லை என்று கூறுவதுடன், இந்த உண்மையை எத்தனை சக்தியோடு,சடுபாட்டோடு, தீவிரத்தோடு ஒருவர் பார்க்க முடிகிறதோ அந்தத் திறமைதான் அதை மாற்ற முடியும் என்று வலியுறுத்துகிறார்.

‘நீங் கள் கவனம் செலுத்துகிறீர்கள் -உங் கள் மனது அலைபாய்கிறது.அதை ஓட விட்டு விடுங்கள். நீங்கள் கவனத்தை இழந் துவிட்டார்கள் என்பதை அறியுங் கள் - அந்தக் கவனமின்மையை உணர்ந்துகொண்டிருப்பதே கவனிப்பதாகும்’ என்ற அவர் சொல்வது என்னுள் புதிய சிந்தனைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது என்பதைநான் மறுக்க முடியாது.

2. பார் த் தல் போலவே கேட்டலுக் கும் அதிக முக்கியத்துவம் தருகிறார் அவர். நாம் பொதுவாகவே வாய் கிழியப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோமே தவிர பார்ப்பதும்,கேட்பதும் மிகக் குறைவாகவே நமது நாளாந்த செயல்களில் இடம்பிடித்துள்ளன என்பதை இப்போது உணர முடிகிறது. ‘ஒருவர் மனோர்த்தியாக மற்றொருவரைச் சார்ந்திருக்கும் போது, அங்கே பயமும், இன்பும் மட்டுமன்றி அதற்குண்டான வேதனையும் இருக்கும்’ என்று சொல்லும் ஜே.கே. அதற்கு ஒரு உதாரணமும் காட்டுகிறார். ‘எம்மை முட்டாள் என்று அழைக்கும் ஒருவரைத் தீவிரமான கவனத்தோடு உள்ள தெரிநிலையில் விருப்போ, வெறுப்போ இல்லாமல் அவர் சொல்வதை மாத்திரம் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு உணர்வுபூர்வமான பதில் ஒன்று உருவாகாவிடில்- இவ்வாறு விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல்-மனத்தோற்றும் ஒன்று உண்டாகாது’ என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

சவால்களுக்கு பதிலளிக்கும்போது-அதாவது கடந்த காலம் தரும் உடனடி பதிலைத் தாமதித்து, சவாலுக்கும் பதிலுக்கும் இடையே ஒரு இடைவெளியை ஏற்படுத்தினால்-மனிதனுக்கு உண்மையான விடுதலை கிடைக்கும் என்கிறார் ஜே.கே. இவ்வாறு வாழ்க்கையை உள்ளது உள்ளபடியே பார்ப்பதற்கு

முட நம் பிக் கைகளிலோ, கேளிக் கைகளிலோ மனதை செலுத்துவது ஒருவகை தப்பித்தல் என்றும், உண்மையிலேயே நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்கள் என்பதை தப்பித்தல் இன்றி வெறுமனே கவனிக் கவேண் டும் என் றும் கூறுகிறார் ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி. இவ்வாறு கவனிக்கும்போது மனிதனுக்குப் புது சக்தி கிடைக்கும் என்பது அவரது கருத்து.

3.ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி சிறப்பான வாழ்க்கை முறைக்கு மிக அவசியமான ஒன்றாக எளிமையான வாழ்க்கை முறையைச் சிபாரிசு செய்கிறார். ‘ஏன் உங்களால் ஒரு எளிமையான வாழ்க்கையை வாழ முடியவில்லை?’ என்று வினாவெழுப்பும் அவர், எளிமையான வாழ்க்கை என்பது என்னத்தில், தன்மையால் எளிமையான வாழ்க்கை; தேவைகளும், இன்பங்களும், குறிக்கோள்களும், நோக்கங்களும் உருக்குலைவு செய்யாத ஒரு வாழ்க்கை-இதைக் கண்டறிந்தால் நீங்கள் உலகின் எழிலை நேரடியாகக் கண்டுணர்ந்து அறியலாம் என்கிறார்.

4.மனித மனம் மதங்களை நாடுவதற்கு அது அடிப்படையில் ஏதோ ஒன்றுக்கு பயப்படுவதே காரணம் என்று ஜே.கே. சொல்கிறார். ‘மதம் என்பது நம் பிக்கையும், வரட்டுக் கொள்கையும், வழிபாட்டு முறையும் கொண்டு, இன்றைய நடைமுறை வாழ வினின் றும் முழுதும் விலகிப் போன ஒன்றாகிவிட்டது’ என்று கூறும் ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி,” நீங்கள் ஏமாற்றுகிறீர்கள், அழிக்கிறீர்கள், மேன்மை பெற விரும்புகிறீர்கள், பேராசைப்படுகிறீர்கள், வன்முறை கொண்டுள்ளீர்கள். நீங்கள் கடவுளையோ, ஒரு இரட்சகறையோ, ஒரு மதகுருவையோ நம்புகிறீர்கள் எனினும், அதையெல்லாம் உங்கள் அன்றாட வாழ்வைத் தொடாதபடி தள்ளிவைத்து விடுகிறீர்கள்” என்கிறார். ‘இன்று மதங்கள் என்று அழைக்கப்படுபவற்றில் என்ன உள்ளது என்பதை மறுதலிப்பதன் மூலம் நாம் உண்மைக்கு வருவோம் என்கிறார்.

மனிதனுள் ஏற்படும் பயத்தைப் பற்றிப் பேசும் போது, ‘மெதுவாக’, ‘படிப் படியாக’ என் று நேரத் தை சம்பந்தப்படுத்தாமல் அதிலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும் என்று கருதுகின்ற ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி, பயத்தின் அடிப்படை

சாராம்சமே நேரம்தான் என்கிறார். பயங்களை உள்ளீதியான பயங்கள், மனோர்த்தியான பயங்கள் என்று வகுக்கும் இவர், மனோர்த்தியான பயமே சிக்கலானது என்றும், அதிலிருந்து விடுதலை தருவது என்னவெனில், பயத்தை முழுவதுமாய்ப் புரிந்துகொள்வதே ஆகும் என்றும் கூறுகிறார்.

மனத்தைப் பகுப்பாய்வு செய்தல் என்பதையும், மனோவியல் அறிஞர் கருத்துக்களையும் பொதுவாகவே நிராகரிக்கும் ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி, உண்மை தெளிவாகும்போது பகுப்பாய்வின் போலித் தன்மைபற்றி புரிந்து கொள்ளலாம் என்கிறார். நாம் மீண்டும் மீண்டும் ஒரு விடயத்தை அசைபோடுவதால் ஏற்படும் எண்ணமே பயத்தை நிலைத்திருக்கச் செய்கிறது என்கிறார்.

செயல்திறன் எனும்போது ஞாபகத்தின் எதிரொலியாகிய இந்த எண்ணம் அவசியமாகிறது எனினும், இந்த எண்ணமே பயத்தையும், இன்பத்தையும் உருவாக்கி வருத்தத்தையும் உருவாக்குகிறது என்கிறார். எனவே, நாம் நமது வாழ்க்கையில் எண்ணத்தின் இடம் யாது என்பதைத் தெளிவாக வரையறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறும் இவர், நாம் எமது அமைப்பைப் பூரணமாகப் புரிந்து கொள்ளும்போது-எமது மனதின் நிலை முன்னனவிடத் தெளிவாக இருக்கும் என்றும், அதனால் ஏற்படும் புத்திக்கூர்மை நிலைமைகளை உடனடியாகச் சமாளிக்கும் தெரியத்தைத் தரும் என்றும் கூறுகிறார்.

‘மனிதன் சாவைப் பற்றிய பயத் தில் இருப்பதால் நிரந்தரமான ஒன்றின்மீது ஆசை வைக்கிறான்’ என்றும், ‘இவ்வாறு நம்பிக்கைகளால் பாரமாக்கப்பட்டுள்ள மனது எப்படித் தெளிவாகப் பார்க்க முடியும்? எப்படி அன்பு செலுத்த முடியும்?’ என்றும் வினா எழுப்புகிறார். மனம் சளசளத்துக் கொண்டே இருப்பதற்குக் காரணம், அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் அதற்குப் பயம் வந்துவிடுகிறது. மனம் முழுவதும் தெரிந்தெல்லயில் இருக்கும்போது அது மிகவும் அசாதாரணமான அமைத்தியில், மௌனத்தில் ஆழ்ந்துவிடுகிறது என்றும் ஜே.கே.கூறுகிறார்.

5.மதத்துடன் சம்பந்தப்படாமலே மனிதன் தியானம் செய்ய முடியும் என்ற கருத்து கொண்டவர் ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி.

தியானம் என்பதை விளங்கிக் கொள்வதற்கு முன்னர்,

தேடுவதால் பயனில்லை என்பதையும், நோக்குபவர்-நோக்கப்படுவது இரண்டிற்கும் இடையிலான இரட்டைத் தன்மை, முரண்பாடு இவற்றை உண்டாக்கும் கட்டுப்பாட்டால் வரும் ஒழுங்கின்மையைப் புரிந்து கொள்வதால் வரும் ஒழுங்குமுறை இருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால் நீங்கள் காரோட்டிக் கொண்டிருக்கும்போதுகூட தியானம் செய்யலாம் என்கிறார். கோபத்திலிருக்கும் ஒருவர் தனது கோபத்தை விட்டொழிக்க முயலும்போது தானேதான் அந்தக் கோபம் என்று கண்டறிவதால் ஒரு ஒழுங்கு ஏற்படுகின்றது என்றும் கூறுகிறார்.

6.வன்முறை பற்றிக் கூறும்போது அதை நீக்கும் வழிமுறைகூட அதை வெறுமனே அவதானிப்பதே என்று கூறுகிறார்.

“மனித மனமானது தனக்குள் தேங்கியுள்ள வன்முறை, நாகரிகப்படுத்தப்பட்ட வன்முறை, தற்காத்துக் கொள்ளும் வன்முறை, அத்துமீறுகின்ற வன்முறை, போட்டி போடுகின்ற வன்முறை, ஒரு பெரிய ஆளாக முயலுகின்ற வன்முறை, தன்னைத்தானே ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள முயல்கின்ற வன்முறை, தன்னைத் தானே அடக்கியாண்டு விரட்டுகின்ற வன்முறையில் இருப்பதற்காகத் தன்மேலேயே கையாண்டு கொள்ளும் குருத்தன்மை கொண்ட வன்முறை ஆகிய இந்தப் பலவகை உருவங்களாலான வன்முறையிலிருந்தும் விடுபடுவது எவ்வாறு?” என்று வினாவெழுப்பி, வன்முறையின் மூலகாரணம் “நான்”, “எனது” என்கிற அகம்பாவம். இதுவே தன்னைப் பலவிதங்களிலும் வெளிப்படுத்திக் கொள்கின்றது என்று விடையும் கூறுகின்றார். நோக்கமுள்ள மனிதனின் வாழ்க்கை மற்றும் அவன் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைகள் வன்முறையை வளர்க்கின்றன என்று கூறும் ஜே.கே. வன்முறையிலிருந்து நீங்க முதலாவது செய்ய வேண்டியது “நான் வன்முறையாக உள்ளேன் என்ற உண்மையிலிருந்து தப்பிக்கக் கூடாது என்பதே” என்கிறார். அதை வெறுத்தொதுக்கவோ நியாயப்படுத்துவதோ அல்லது அதை வன்முறை என்று பெயரிட்டு அழைக்கவோ கூடாது என்றும் கூறுகிறார். இவையெல்லாம் வன்முறை என்ற உண்மையிலிருந்து மனதை சிறகடிக்கச் செய்யும் விதங்கள். இதிலிருந்து எந்த விடுதலையும் கிடையாது

என்று மனது மிகமிகத் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். அதேநேரத்தில் “நான் இதை வெற்றி கொள்வேன்” என்ற மனவுறுதியும் அங்குவேலை செய்யக் கூடாது. ஏனெனில், அத் தகைய மனோசக திதான் வன் முறையின் சாராம்சமாகும்” என்று கூறுகிறார்.

நான் கோபமடைகிறேன், ஆனால் ஒரு நிமிடத்திற்குப் பிறகே அதை உணருகிறேன். இந்த உணர்தல் நான் கோபமடைந்ததற்குப் பின்னர் தான் ஏற்படுகிறது. இல்லாவிடில் அதைக் கோபம் என்று நான் அறிவதில் வை என்று கூறும் ஜே.கே.யின் கருத்துகள் ஒருவிதத்தில் நமது முன்னோர்களின் கருத்தோடு ஒன்றிப் போகின்றன அல்லவா? இல்லாவிடில் ‘இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல்’ என்று வள்ளுவர் எழுதியிருக்க மாட்டார் அல்லவா?

7.மனித வாழ்வின் மிக உன்னதமான பணி அன்பு செய்து வாழ்தலே என்பது ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தத்துவங்களில் மிகச் சிறப்பானது.

அன்பு என்பது வன்முறை, வெறுப்பு என்பவற்றிற்கு எதிர்ப்பதம் அல்ல என்று கூறும் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, “நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகள் மீது அன்பு செலுத்தினால் அவர்களைப் போருக்கு அனுப்புவீர்களா? அவர்கள் இப்போது பெற்றுக் கொண்டிருப்பது போன்ற கல்வியை- தொழினுட்பத்தைப் பற்றி மட்டும் தெரிந்துகொண்டு, ஒரு வேலையில் அமரவும், ஒருசில பரீட்சைகளில் தேறவும் மாத்திரம் கற் பித் துவிட்டு இந்த அருமையான வாழ்க்கையின் மீதிப்பகுதிகளை கவனிக்காமல் விட்டுவிடும் கல்வியை- அவர்களுக்குத் தருவீர்களா? அவர்களுக்கு ஐந்து வயதாகும்வரை மிகக் கவனமாக வளர்த்துவிட்டுப் பின்னர் அவர்களைத் தூக்கி ஒநாய்க்களுக்குப் போட்டுவிடுகிறார்கள். வன்முறையும், வெறுப்பும், விரோதமும் உள்ள இடத்தில் அன்பு இருக்குமோ?” என்று கேள்வி எழுப்புகிறார்.

அன்பு செலுத்தும் ஒரு மனிதனிடத்தில் பொறாமையும், சென்றதை எண்ணிய வருத்தமும் இல்லை. அவனிடத்தில் மன்னிப்பு இல்லை; ஏனென்றால், எந்த ஒரு நேரத்திலும் இன்னும் மன்னிக்கப்படவேண்டிய ஒரு விடயம் அவன் முன் எழுவது

இல்லை என்று கூறும் ஜே.கே. அன்பு, இறப்பு, வாழ்வு எல்லாம் பிரிவுபட்டவை அல்ல; இவை ஒரு முழுமையில் உள்ளவை என்கிறார்.

இவ்வாறு தெளிந்த-பிரமாதமான-வாழ்க்கை வாழும் ஒரு உள்ளம்தான் தியானத்திற்குச் செல்ல முடியும் என்றும், இத்தகைய அஸ்திவாரம் இல்லாத தியானம் வெறும் சுயமனோவசியமே என்றும் கூறுகிறார். மணமுள்ள மலரை ஒருவரோ, பலரோ நுகர்ந்தாலும் அதைப்பற்றி அந்த மலர் கவலைப்படாததுபோல அன்பை ஒருவருக்கும் கொடுக்கலாம்; பலருக்கும் கொடுக்கலாம். மனிதன் தன்னைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டுள்ள எல்லாவற்றையும் மறுத்து இரக்கம் உள்ளவனாக வாழும்போது மட்டுமே இது முடியும் என்று கூறுகிறார்.

8. மனிதனின் அன்பற்ற நடத்தைகளே கனவுகளை உருவாக்குகின்றன என்பது ஜே.கிருஷ்ணமுர்த்தியின் இன்னொரு கருத்தாகும். உங்களுடைய விழித்துள்ள நேரத்தின் செயல்களை-சுயநலம் மிக்க, பலம் நிறைந்த, கவலையுள்ள, குற்ற மனப்பான்மையுள்ள எல்லா செயற்பாடுகளையும்- பகல் நேரத்தில் நன்கு கவனித்து வந்தீர்களேயானால், நீங்கள் உறங்கும் போது கனவுகள் இல்லாதிருப்பதைக் காண்பீர்கள் என்கிறார்.

9. வாழ்க்கைக்கு ஒரு நோக்கமும் இருக்க வேண்டுவதில்லை என்பது ஜே.கே.யின் மற்றொரு வாதமாகும். வாழ்வதே வாழ்க்கையின் சொந்த நோக்கம் என்பது இவரது கருத்து.

மனிதர்களை கடந்த காலம்தான் உருவாக்கி வழி நடத்துகிறது என்று கூறும் அவர், வாழ்வது என்பது காலத்தை மீறிய ஒரு செயல் என்கிறார். இந்தியாவில் ஆதிகாலந் தொட்டு “அறிம்-சையைப் பின்பற்றுகிறோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டவர் கள், பிற எல்லாரையும் போலவே வன்முறையாளர்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும், இது ஒரு பொய்யான விடுதலை உணர்வை அவர்களுக்கு வழங்கி, தாம் வன்முறையாளராக இருப்பதைக் கண்டறிந்து கொள்வதைத் தடுக்கின்றது என்றும் கூறுகிறார்.

கடவுளைப் பற்றிய மிக உன்னதமான அனுபவங்கள்கூட மனிதர்களது சொந்த வெளிப்பாடுகளே தவிர வேறில்லை என்று கூறும் ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஆரம்பத்தில் இந்தியாவில் காளானிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட சோமா என்ற பானத்தை போதைக்காக அருந்தினார்கள் என்றும், இந்த இரகசியம் இழக்கப்பட்ட பிறகு ஹஸீன், மர்ஜூவானா முதலிய போதை மருந்துகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்றும் கூறுகிறார். உண்ணாவிரதமும் இதில் ஒன்று என்கிறார். ஏனெனில், உணவு உட்கொள்ளாமல் இருக்கும்போது உடலில் சில இரசாயன மாற்றங்கள் ஏற்படுவதால் ஒரு தெளிவும், மனமகிழ்ச்சியும் உண்டாகிறது என்றும் காரணம் கூறுகிறார்.

ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியின் ‘வன்முறைக்கு அப்பால்’ என்ற நூலைப் படித்து முடித்தபோது, டாக்டர் மு.வரதராசன் மனவலிமை பெறுவதுபற்றி எழுதிய கருத்துகள், இன்னும் காந்திஜி உட்பட நம் முன்னோர் சரிதங்கள் நெஞ்சில் மேலும் கீழும் அலையெழுப்பத் தொடங்கின.

அனுசய எழுத்து வன்மை

கு. அழகிரிசாமி

ஒவ் வொரு வருடமும் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு சிறுக்கதைத் தொகுப்பை (பழைய பாடத்திட்டம்) நான் கற்பிக்கும்போது, 'தவப்பயன்' என்ற கு.அழகிரிசாமியின் கதையை பெரிய பயத் துடனேயே தொடங்குவேன். இச்சிறுக்கதையை என்னால் சரியாக மாணவர்களுக்கு ஊட்ட முடியுமா? அது குறிக்கின்ற சகல பொருள்களையும் என்னால் அவர்களுக்கு உணர்த்த முடியுமா? கதை முடியும் வரை அவர்களது கவனத்தை ஸ்ரத்து வைத்திருக்க இயலுமா? இதில் கையாளப்பட்டுள்ள வடமொழிச் சொற்களை எமது மொழியில் சரிவர விளக்க முடியுமா? அதில் விரவி வருகின்ற இந்து சமயம் சம்பந்தமான சொற் றொடர்களுக்கு முஸ்லிம் மாணவர்களைப் பரிச்சயப்படுத்த முடியுமா?

இவ்வாறான பல சிக்கல்களோடும், சிந்தனைகளோடும் கதையைத் தொடங்குகின்றபோதும் அதன் ஆரம் பவரிகளிலேயே மாணவர்கள் வசீகரப்பட்டுப் போவார்கள்.

'சுவாமி நிர்மலானந்தரை ஒருநாள் மாலை திடீரென்று ஆஸ்ரமத்தில் காணவில்லை' என்று கதை தொடங்கும். மாணவர்கள் லயித்து நிற்பார்கள். இடையிடையே அவர்கையாளுகின்ற உவமைகள், உருவகங்கள், வடமொழிச் சொற்கள், இந்து தர்மம் பற்றிய குறிப்புகள்... விளக்குகையில் முச்ச வாங்கும்.

நந்தவனத்தில் ஒரு ஆண்டு
நாலாறு மாதம் இறைவனை வேண்டு
கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி - அதைக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டு
என்ற சித்தர் பாடலையும், "னாருக்கு உழைத்திடல்

யோகம்”, “பக்கத்திருப்பவன் துன்பம் தன்னைப் பார்க்கப் பொறாதவன் புண்ணியமூர்த்தி” முதலிய பாரதி பாடல் அடிகளையும் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்வேன். என்ன ஆச்சரியம்! மாணவர்கள் எந்தக் கஷ்டமும் இன்றி, குழப்பமும் இன்றி கதையை விளங்கிக் கொள்வார்கள்; சுவாமி நிர்மலானந்தரின் தவப்பயன் பற்றி கருத்துரையும் எழுதுவார்கள்.

சுவாமி நிர்மலானந்தர் கடும் தபசி, தபசின் வலிமை காரணமாக அவர் களில்பழங்களையும் உண்பார்; சப்பாத்திப் புதரின் மீதும், கருங்கல் பாறையின் மீதும் உறங்குவார். ஒருநாள் அவர் நிஷ்டையில் இருக்கும்போது ஒரு நல்ல பாம்பு அவரைக் கடித்து விடுகிறது. அவர் இறந்து விடுகிறார். அவரது ஆன்மா சுவர்க்கம் புகுகின்றது. பதினெந்து நாட்கள் சுவர்க்கத்தில் வாழ்கிறார். ஆயினும், அவரால் சுவர்க்கத்தின் இன்பங்களை அனுபவிக்க முடியவில்லை. பரமாத்மாவுடன் சங்கமமாவதையே ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறார். பதினாறாம் நாள் அவருக்கு அந்த அத்வைத் திலையை வழங்குவது என்ற உத்தேசத்துடன் கடவுள் அவரைக் காண வருகிறார். முனிவரின் ஆன்மாவிடம் “சுவர்க்கம் எப்படி இருக்கிறது?” என்று வினவுகிறார். “சுவர்க்கத்திற்கும், நரகத்திற்கும் பேதம் காணும் அந்த சரீர பரிசோதகன் என்றோ எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டான் என்பது தாங்கள் அறியாதது அல்லவே!” என்று சுவாமி விடை சொல்கிறார். கடவுள் யோசிக்கிறார். சுவர்க்கத்திற்கும், நரகத்திற்கும் பேதத்தை உணரத் தெரியாத இந்த ஆன்மா பரப்பிரம்மத்திலும் சுகம் காணப்போவதில்லை என்று அவருக்குப் படுகிறது.

சுவாமிகள் இறந்து சரியாக பதினாறாம் நாளில், அவரது ஆசிரமத்தில் அவரது கல்லறையின் மீது அன்றுதான் பிறந்த அனில் குஞ்சு ஒன்று, காலை இளவெயிலை சந்தோஷமாக அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கிறது! இதுதான் கதை!!

எத்தனைமுறை வாசித்தாலும் அலுக்காத, ரம்மியமான, ஸாவகமான மொழிநடை! எந்த இடத்திலும் கடினமாக உணரவைக் காத ஆனால் அரும் பதங் கள் மலிந் தகதைப்பின்னல்...!

“நல்ல நிலா அடித்தது”, “இப்படி ஒரு மைல் நடந்தார்கள். ஒரு மைலுக்கு மேலும் நடந்தாய் விட்டது” ஆகிய சாதாரண

விகிளே உள்ளத்தைக் கொள்ளள கொண்டு விடும்.

“ஆனால் பாம்பு இவர்களை நோக்கி வரவில்லை. வேறு திசையில் நெளிந்துவிட்டது. பாறையின் மேல் மின்னி நெளிந்த அந்த சரீரம், பாறையில் ஏதோ விஷ ஊற்று கிளம்பி வடிந்தது போல் இருந்தது”

“வாயில் கொப்பளித்த நுரை சிலந் திப்பூச் சியின் நூல் களைப் போலக் காற் றில் ஆடி அறுந் தது. நிர்மலானந்தரின் மண்ணுலகத் தொடர்பு நுரை நூலைக் காட்டிலும் இலகுவாக, அவ்வளவு அரவம் அற் று அறுபட்டது”

“நிர்மலானந்தர் மறைந்தார்; நிர்மலானந்தம் எஞ்சியது”

“எழுதாக் கிளவிக்கு நாயகனாக இலங்குபவனுக்குப் பேசாத சிந்தை, தாய் மொழியைப் போலப் பரிச்சயப்பட்ட வள்ளது. நிர்மலானந்தரின் திகைப்பு அவருக்குப் புரிந்தது” போன்ற அடிகளைப் பற்றி சொல்லவும் வேண்டுமா? எவ்வளவு சிக் கலான விடயம்..! எவ் வளவு எளிமையாக விளக்கப்பட்டுள்ளது...!

நெஞ் சில் ஏதோ ஒரு ஏக்கம்...இயலாமை.... வியப்பு...பளபளக்கும் மின்னுணர்வு...இதைப் போல ஒரு கதையை இதற்கு முன் போ, பின் போ யாரும் எழுதியிருக்கிறார்களா என்ற கேள்வி எழுந்து, இறுதியில் “இல்லை”, “முடியாது” என்ற விடையாகி நிற்கும். இந்த முறையோ இந்த வருடத்துடன் இக்கதையை மாணாக்கருக்குக் கற்பிக்கும் சந்தர்ப்பம் முடிந்து விடப்போகிறதே என்ற கவலையும் சேர்ந்து கொண்டது!

இந்த அற்புதமான எழுத்துக்குச் சொந்தக்காரரே கு.அழகிரிசாமி,(1923-1979) தமிழகத்தில் கோவில்பட்டி அருகில் இடைச்செவலை எனும் கிராமத்தில் பிறந்தார். தனது கரிசல் மண்ணை அதிகம் நேசித்தார். 47 ஆண்டுகள் மட்டுமே இவ்வுலகில் வாழ்ந்தார். டோல்ஸ்டாயும், செகோவும், கார்க்கியும் இவரது முன்னோடிகள். ‘மணிக்கொடி’ யில் கடமையாற்றிவிட்டு, மலாயா சென்று, அங்கு ‘தமிழ் நேசன்’ என்னும் பத்திரிகையில்

கடமையாற்றினார். அறுபதுகளில் மீண்டும் இந்தியா வந்து ‘நவசக்தி’ யில் கடமையாற்றினார்.

“நான் அவரைக் கடைசியாகச் சந்தித்தபோது அவர் ‘சோவியத் நாடு’ பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்திருந்தார். முதல் மாதச் சம்பளம் கூட அவர் வாங்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.. திடெரென்று அவர் நம்மிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டுவிட்டார். அவரது மறைவு ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான நஷ்ட உணர்வை ஏற்படுத்தியது. சில கணமேனும் அவரைச் சந் தித் தவர் கணக்கு ஓர் அற் புதமான மனிதரை இழந்துவிட்ட நஷ்டம். மனைவி, மக்களுக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை வார்த்தைகளால் வருணிக்க முடியாது. தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை ‘சக்தி’ பத்திரிகை பற்றி நினைவிருப்பவர்கள் உணரமுடியும். எனக்குத் தெரிந்தவரை வயசு காரணமாகவோ, வாழ்க்கை நெருக்கடியினாலோ ஒருக்காலும் வற்றிவிட முடியாத ஜீவந்தி போன்ற இலக்கிய ஊற்று அழகிரிசாமி! சென்னை மியூசிக் அகாடமி பக்கம் போனால் அவரையும், ‘சக்தி’ காரியாலயத் தையும் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை” என்று ஜெயகாந்தன் அவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

“இவரது ‘அன் பளிப்பு’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்ய மண்டல விருது வழங்கப்பட்டபோது அதைப் பெற அவர் உயிருடன் இருக்கவில்லை. மணிக் கொடிகால எழுத்தாளர்களைப்போல உறுதியும், வன்மையும் கொண்ட உத்வேகத்துடன் கதை கூறும் போக்கு இவரது கதைகளில் குறைவாக இருந்தபோதிலும், தான் எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருளை அடிநாதமாகக் கொண்டு கதையை வளர்த்துச் சென்று, வாசக்களை இழுத்துக் கதைகூறியவர் எனலாம்” என்று திரு. இ.க.சிவஞானசுந்தரம் M.A.கூறுகிறார்.

“தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்கு அமுத்தமான காவிய மரபு தந்தவர் கு.அழகிரிசாமி. இவர் கதை சொல்லும் கலை கைவரப் பெற்றவர். கருத்துச் செறிவும், சம்பவச்

செறிவும், அமைதியான நடையும் கொண்ட இவரது கதைகள் காவிய மரபின் தோடர் ச்சியாக எண்ண வைத்தன்” என்று கலாநிதி S.S.ஆனந்தன் புகழ்ந்துரைக்கிறார். இவரது ‘தவப்பயன்’ என்னுள் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள் போக, அதிர்ஷ்டவசமாக, க.பொ.த. சா.த. மாணவர்களது ‘தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும்’ பாடநூலில் (புதிய பாடத்திட்டம்) கு.அழகிரிசாமி எழுதிய ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’ என்ற நாடகத்தின் ஒரு பகுதியை படிக்கும் பேறு என்னுள் இன்னொரு வகையான உணர்வை ஏற்படுத்திற்று. அவரது எழுத்தின் தாளலயப் பிரவாகத்தில் நான் மூழ்கிப் போனேன்.

கம்பன் என்ற மாகவிஞன் இருபதாம் நூற்றாண் டில் வாழ்ந்திருந்தால் எப்படி இருந்திருப்பானோ, அப்படியே அவனைப் படம்பிடித்துக் காட்டிற்று அந்த நாடகம். தப்பும், தவறுமாகவே பாடப் புத்தகத்தில் அந்நாடகம் பிரசரிக்கப் பட்டிருந்தது, என்ற போதிலும், அதன் உணர்ச்சியீர்வமான பாத்திர வார்ப்புகள் வியப்பையும், இன்ப உணர்வையும் ஊட்டின.

ஒட்டக்கூத்தரைவிட மிக இளையவரான கம்பர், குலோத்துங்க சோழமன் னன் ராமகாதையை எழுதச் சொல்லும்போது, தான் இளையவர் என்ற காரணத்தைக் காட்டி, அவ்வேண்டுகோளை மிக அடக்கமாக மறுத்து, ஒட்டக்கூத்தரே அதற்குத் தகுதியானவர் என்று கூறுகிறார். ஆனால், மன்னர் வற்புறுத் துகிறார். இருவரும் காவியம் எழுதுவதற்கு இணங்குகின்றனர். இருவருக்குமிடையேயும் பரஸ்பரம் நட்பு இருந்த போதும், உளர் கருத்து வேற்றுமையும் நிலவுகின்றது. மன்னர்களைப் போற்றும் புகழ் இலக்கிய வகை களான உலா, கோவை, கலம்பகம், பரணி ஆகியவற்றின் பொய்யுரைகளை இகழ்ந்து பேசும் நவீன சிந்தனையாளராக கம்பர் தரிசனம் தருகிறார்; மன்னனின் கட்டளைக்கிணங்கி அரண்மனையிலே தங்கியிருந்து காவியம் பாடவிழையாமல், தன்னை ஆதரித்துக் காத்த சடையப்ப வள் ளவிடம் மீண்டு, அவருடைய இல்லத்திலேயே காவியத்தை அரங்கேற்றுகிறார்; பெண்களையும், சிறுவர்களையும் அலறித்துடித்துக் கெஞ்ச வைக்கும் போர்க்கள் வெற்றியினால் மன்னனுக்கு என்ன பெருமை என்று மனிதாபிமானம் பேசுகிறார்; சாதாரண மக்களின் பேச்சு வழக்கில்

உள்ள ‘துயி’ என்ற சொல்லைத் தனது காவியத்தில் பயன்படுத்துகிறார்; அதற்கு தகுந்த விளக்கமும் கூறுகிறார்; இதுகுறித்து ஒட்டக்கூத்தருக்கு ஏற்பட்ட மனக்கசப்பை வெகு நாகரிகமாக சீரணித்துக்கொள்கிறார்; இறுதியில், துவேஷம் கொண்ட கூத்தர் தான் இயற்றிய இராமாயணச் சுவடிகளைக் கிழித்தெறிய மிகுந்த கவலை கொள்கிறார்; அதிர்ஷ்டவசமாகத் தன்கையில் சிக்கிய ‘உத்தரகாண்டம்’ பகுதியை எடுத்துப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறார். கம்பராமாயணத்தில் ஒட்டக்கூத்தரின் உத்தரகாண்டம் எவ்வாறு வந்தது என்பதற்கு மிக அருமையான வரலாற்று நிரூபணம் கிடைத்துவிடுகின்றது இங்கு.

அதுமட்டுமல்ல, கூத்தர் கம்பர் மீது கொண்ட பொறாமை, குலோத்துங்கன் தமிழுக்கு வழங்கிய பெருமதிப்பு, சடையப்ப வள்ளலுக்கும், கம்பருக்கும் இருந்த மிக நெருக்கமான நட்பு, பெண்களுக்கு கம்பர் வழங்கிய கெளரவும் எல்லாம் கூட இலக்கியபூர்வமாக உனர்த்தப்படுகின்றன. இந்நாடகத்தை எழுதுவதற்கு அவரே ஆராய்ச்சியாளராகவிருந்து ஆராய்ந்து குறிப் பெழுதிப் பதிப் பித்த கம்பராமாயணமும், அறிஞர் பெருமக்களிடமிருந்து அவர் நேரடியாகச் சேகரித்த தகவல்களும் உதவியிருக்கின்றன. “அவர் எழுதி, சேவா ஸ் டேஜ் குழுவினரால் மேடையில் நடத்தப்பட்ட ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்’ கம்பனைப் பற்றித் தமிழுக்கு ஒரு புதிய வடிவத் தைக் காட்டியது” என் கிறார் ஜெயகாந்தன். கு.அழகிரிசாமி பணியாற்றிய ‘சக்தி’ பத்திரிகையை மிகவும் புகழுகின்ற அவர், கு.அழகிரிசாமியின் கதைகளை தான் ஏற்கனவே மனம் பறி கொடுத்துப் படித்திருந்ததாகவும் கூறுகிறார். அவர் மலேசியாவிலிருந்து வந்த பிறகு அவருடன் பரிச்சயம் கொண்டதாகவும், தன்னைவிட பத்து வயது முத்தவரான கு.அழகிரிசாமியிடன் மிக நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பத்தை அவர் தனக்கு வழங்கியதாகவும் மேலும் எழுதுகின்றார். “இராமாயணத் தைக் கம்பர் பாடியது அதிமானுட சாதனையாகும். அவரது வரம்பற்ற பேராற்றலும், ஆழ நீளங் களும் அறிய முடியாதவை. அவரது அகண்டாகாரமான சக்தியையும், குணச்சித்திரத்தையும் பூரணமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதற்கு அவரே மீண்டும் வந்தால்தான் உண்டு. அவருடைய விஸ்வரூப தரிசனத்தை முழுமையாகப் பார் க்கவே முடியாது என் றால்

முழுமையாகச் சித்திரிப்பது எப்படி?" என்று வினவும் கு.அழகிரிசாமியின் வசனங்களை மேற்கோள் காட்டுகின்ற கவிஞர் த.துரைசிங்கம், கம்பரின் சித்திரத்தை வரைவதில் கு.அழகிரிசாமி பெருமளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளாரென்றால் அது மிகையல்ல என்று விதந்துரைக்கிறார்.

சிறுகதை, கட்டுரை, நாவல், நாடகம், கவிதை, கீர்த்தனை, நூற்பதிப்பு எனப்பல துறைகளிலும் ஈடுபாட்டுடன் விளங்கிய கு. அழகிரிசாமி கம்பராமாயணத்தையும், காவடிச் சிந்தையும் பதிப்பித்துள்ளார் என்றும், 'சிரிக்கவில்லை', 'தவப்பயன்', 'காலகண்டி', ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புக்களையும், 'காளிவரம்', 'முன்று பிள்ளைகள்' ஆகிய சிறுவர் கதைத் தொகுதிகளையும், 'டாக்டர் அனுராதா', 'தீராத விளையாட்டுப்பிள்ளை' முதலிய நாவல்களையும், 'கவிச் சக் கரவர் த் தி', 'வஞ் சமகள்' முதலிய நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார் என்றும் குறிப்புகள் கூறுகின்றன என்ற போதும், அவரது மேலே விளக்கியுள்ள இரு ஆக்கங்களைத் தவிர வேறொதையும் நான் இதுவரை படித்ததில்லை என்ற உண்மையையும் இங்கே சொல்லியாக வேண்டும். இவரது ஏனைய படைப்புக்களைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறேன்.

பன்மைத்துவம் பற்றிய புரிநுலை நூழ் முன்று புத்தகங்கள்

ச.சுமகு வாணாலி - எம்.சீ.ரஸ்மின்

இன்றைய வாணாலி இளைய தலைமுறையின் ஆற்றல்களை வலுப்படுத்துவதாகவன்றி, அவர்களைக் காந்தம் போன்று கவர்ந்திமுக்கின்ற ஒரு பண்டமாக மட்டுமே இயங்கிவருகின்ற நிலையில்-அதாவது, உள்ளார்ந்த பிணைப்புடன் அதனைக் கொண்டாடுவதற்கு அல்லது பயன்படுத்துவதற்கு வேண்டிய பொறுமை எமது இளைய தலைமுறையினரிடம் இல்லை; எந்த நேரமும் அதை விட்டு விலகி விடுவதற்கு ஏற்றவிதமாகவும் வாணாலிகள் தற் போது அமைந்துள்ள நிலையில், பொறுமையுடன் அவர்கள் ஈடுபாடு காட்டுவதற்கு உகந்த தீர்க்கமான வழிகாட்டல் களைத் தரும் விதமாக நமது வாணாலிகளும் இல்லை என்ற நிலையில்- கும்பலுக்காக இயங்குகின்ற இவ்வாணாலிகளின் நிலை கண்டு மனம் கவலை கொண்டுள்ள நிலையில் இந்தப் புத்தகம் வெகு ஈரலிப்போடு நெஞ்சில் பதிகின்றது. ‘கும்பலுக்காக எதையும் செய்வது இலகுவானது. கும்பலைத் திருத்தி அதை உயர்த்துவதான் சிரமமானது’ முன் பு எப் போதோ இத்தகையதொரு குறிப்பை சுபமங்களாவில் படித்த ஞாபகம்.

நூல் முழுவதும் ஒரு சிறந்த வாணாலி நம்மிடம் இன்மை பற்றிய ஆதங்கம் உள்ளாளிக்க ரஸ்மின் எழுதியிருக்கும் இவ்வாய்வுக் கட்டுரைகள் ‘சுமக வாணாலி’ என்ற கருத்துரைவை புதிதாக நமக்கு அறிமுகம் செய்கின்றன. ‘ஒரு வாணாலி மக்களின் பங்குபற்றலை ஊக்குவிக்கின்ற போது, மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்கின்ற போது, சிறுபான்மை மக்களின் அபிலாவைத்தகளை (Expectation), மனிதத் துவத் தை எற்படுத்துகின்ற போது, மக்கள்

அன் ராடம் முகங் கொடுக் கின் ற பிரச் சினைகளைத் தீர்க்கின்ற போது, மக்களின் சகல ஆலோசனைகளும் அதன் நிகழ்ச்சிகளில் விவாதிக்கப்படுகின்ற போது, சகல அபிப்ராயங்களுக்கும் பதில் வழங் கப் படுகின்றபோது, வர்த்தகரீதியான ஒரு முகத்தன்மைக்கு அப்பால் கலாசாரப் பன் மைத் துவம் ஊக் குவிக் கப் படுகின்ற போது, இனிமையான குரல் வளத்திற்காக அன்றி பெண்களுக்கு பிரதான வகிபங்குகள் வழங்கப்படுகின்ற போது, பெரிய ஒலிப்பதிவுக் கலையகங்களின் இசை ஆதிபத்தியமாக இருந் தாலும் சரி ஆதிபத் தியத் திற் கு பொறுமை கர்ட்டப்படாத போது, எந்த விதமான பாரபட்சமும் தணிக் கையும் இன் றி சகலரது சொற் களும் சேர்த் துக் கொள் ளப் படுகின்ற போது அது சமூக வானொலியாகின்றது’ என்று அதற்கு வரைவிலக்கணம் தருகிறார் ரஸ்மின்.

இவ்வாறு கொள்ளும் போது, சகல அபிப்ராயங்களையும், சகல சொற்களையும் பிரதிபலிக்கின்ற ஒரு வானொலி அனைத்து மக்களுக்குமான ஒரு கெளரவமான ஊடகமாக அமைய முடியுமா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. உயரிய சிந்தனைகளுடன் கூடிய சிறந்த மனப்பாங்குகளை நோக் கி மக்களை ஆற்றப்படுத்துகின்ற, வலுப்படுத்தகின்ற ஒரு சாதனமாக வானொலி பயன்படவேண்டும் என்பதே இதன் உள்ளார்ந்த கருத்தாகக் கொள்ளப்படலாம். மேலும், சமூக வானொலி என்பது ஒரு கனவாக விரிகின்றது:

‘அது இயல்பில் பன்முகத்தன்மை கொண்டது. அதன் நிகழ்ச்சிகளில் வித்தியாசமான கருத்துகளைச் சேர்த்துக் கொள் ளல், முரண் பாடான கருத்துகளுக்கும் களம் அமைத்தல், பன் முகத்தன்மை கொண்ட சமூகத்திற்கு இடமளித்தல், வித்தியாசங்களையும், வேறுபாட்டையும் புரிந்துகொள்ளும் பக்குவத்தையும் மனோபலத்தையும் கட்டியெழுப்புதல் என் பனவற்றில் இப்பன் முகத்தன்மை வெளிப் படுகின்றது. இதனால், வானொலி என்றும் கொள்ளலாம்.’

பன்மைத்துவத்தை ஏற்று, அதைப் பரிந்துகொண்டு அதனுடன்

இணங்கி, இடங்கொடுத்து வாழவேண்டிய அவசியத்தை நாம் யாவரும் உணர்ந்திருக்கின்ற இத் தருணத்தில், வாளெனாலி தன்னாலான உச்சகட்ட பணிகளை ஆற்றலாம் என்பதை இக்கருத்து எடுத்துரைக்கின்றது.

இலங்கையில் எண்பதுகளில் உருவாக்கப்பட்ட மகாவலி திட்டத்தின் வாயிலாகத் தோன்றிய புதிய பண்பாடும், நாகரிகமும் குறித்து மக்களை விழிப்படையச் செய்வதற்காகத் தோன்றிய, பிராந்திய வாளெனாலிகள் இருந்தபோதிலும்கூட அதிகம் பயன்தரும் என்று உருவாக்கப்பட்ட, மகாவலி சமூக வாளெனாலி பற்றிய மாற்றுக் கருத்துகளையும் முன்வைக்கிறது இந்நால். மக்கள் சமூகமொன்றில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளுக்கு மக்களாகவே நெடுங்காலத் தீர்வொன்றைப் பெற்றுக் கொள்ளும் ஆற்றலை விருத்திபெறச் செய்வதே சமூக அபிவிருத்தி என்றும், அது பொறுப்புள்ள நிறுவனங்கள் சமூகத்தின் தேவையை அறிந்து எவ்வளவு தூரம் செயற்படுகின்றன என்பதையும், சமூகம் கீழ்மட்டத்தில் எவ்வளவு செயற்படுகின்றது என்பதையும் உள்ளடக்கும் என்றும் விளக்கி இதற்காக இலங்கை அரசாங்கம் அரம்பித்த திட்டமே மகாவலி திட்டமாகும் என்று கூறுகிறார் ரஸ்மின். அத்துடன் ‘தமது விருத்திக்கு மக்களே சரியான உந்துசக்திகளாகும். அன்றி, வெறும் உள்;ட்டங்கள், வெளிவாரி முதலீடுகள், தொழில்நுட்பம் என்பவற்றால் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த முடியாது’ என்னும் ஜெக் குவைஸ் டியேப்பின் கருத்தினையும் மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

கொழும் பில் இருந்தபடி கண் டியில் நிகழ் ச்சிக் கான உள்ளடக்கத்தை இலகுவில் தீர்மானிக்கமுடியாது என்று தாம் வலியுறுத்தப்பட்டதாகக் கூறும் மகாவலி சமூக வாளெனாலியின் தயாரிப்பாளர் குழுவினரில் ஒருவரான விஜேதாச ஹேகேயின் பேட்டியையும் உள்ளடக்கி, மக்களுக்காக வாளெனாலி நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரிக்கும்போது எவ்வளவு விடயங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை தாம் மேற்கொண்ட பயிற்சிநெறி பெற்றுத் தந்ததாகவும் அவர் கூறியதை எடுத்துக்காட்டி, அன்றைய ஒலிபரப்பாளர்களிடம் தமது சமூகத்தின்பேரில் காணப்பட்ட அர்ப்பணிப்பை நூலாசிரியர்

சிலாகிக்கிறார். ஏறத்தாழ பத்துவருடங்கள் வெற்றிகரமாக நடாத்தப்பட்ட இவ்வாணொலியில் கடமையாற்றியவர்கள் எல் லோரும் தற் போது ஒலிபரப் புத் துறையில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதாகவும், அதன் நிகழ்ச்சிகள் இன்று சிரச முதலிய பல் வேறு வாணொலி நிலையங்களால் பின்பற்றப்படுவதாகவும் ஓவகே கூறுவதை அடியொட்டி அரச இயந்திரத்துக்குள் இருந்துகொண்டே அவ்வாணொலி மக்களின் பங்குபற்றதலை உறுதிப்படுத்தி, அவர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பைத் தக்கவைத்துக் கொண்டதாகவும் ரஸ்மின் கூறுகிறார்.

பின்னாளில் கள் ஆய்வுகள் புறக்கணிக்கப்பட்டமையும், சமூக வாணொலி பற்றிய தெளிவான பிரக்ஞாயுடையவர்கள் பதவிகளில் அமர்த்தப்படாமையும், புதிதாக ஆட்சிக்கு வரும் ஆட்சி நிறுவனங்கள் ஊடகம் தொடர்பான வித்தியாசமான கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தமையும், தொடர்ச்சியாக நஷ்டத் தில் இயங்கியமையும், தனியார் ஒலிபரப் புநிறுவனங்களுக்குப் போட்டியாக வருமானமீட்டும் படி பணிக்கப்பட்டமையும், சமூக வாணொலிகளைத் தேசிய ஒலிபரப்பு நிலையங்கள் ஒரு தலையிடியாகக் கொண்டமையும் இவ்வாணொலிகள் செயலிழந்து போன்மைக்கான காரணங்கள் எனக் காட்டும் நூலாசிரியர், சமகால சமூக வாணொலிகளும் இதே பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றன என்கிறார்.

விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக இராணுவத் தினர் பெற்றுக்கொடுத்த வெற்றிக்கு சமாதானம் என்று பெயர் வைத்தது நமது பிரதான நிலை ஊடகங்களும், அதிகார வர்க்கமும்தான் என்று துணிச்சலாகத் தன் கருத்தை முன்வைக்கின்ற ரஸ்மின் இலங்கை அபிவிருத்திக்கான ஊடகவியலாளர் மன்றத்தின் நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளர் பதவியில் இருக்கின்ற ஆழந்த சிந்தனையுள்ள இளைஞராவார். ஒரு நாட்டின் சமூக வளர்ச்சியில் சமூக வாணொலிக்கு அளப்பரிய பங்குண்டு என்ற செய்தி மக்கள் மயப்படுத்தப்படவில்லை என்றும், இது பற்றிய விழிப்புணர்வு மக்களிடம் முடுக்கப்பட்டள்ளது என்றும் அவர் கவலை தெரிவிக்கின்றார். அபிவிருத்திக்குத் தொடர்பாடல் என்ற துறையை அறிந்தவர்களும், அதனை நம்புவர்களும், அதனை

ஆதரிப்பவர்களும் மிகக்குறைவு என்றும், அதன் தாக்கம் இன் றைய வாணாலி நிகழ் ச் சிகளில் தெளிவாக வெளிப்படுகின்றது என்றும், பல வாணாலி நிகழ்ச்சிகளை ஆதாரம் காட்டி விளக்குகிறார்.

‘யுத்த நடவடிக்கைகளில் பெரும்பான்மையினரின் அதீத பெருமித உணர்வும், தமிழ் மக்களின் நொந்துபோன நிலையும் சமூக இடைவெளியை அதிகரிக்கும்;’ என்றும், ‘ஊடகங் கள், கல் வித் திட்டங்கள் வாயிலாக சமாதானத் திற் கான கலாசாரப் பரிமாற் றங் கள் இடம்பெறுவதில்லை’ என்றும் கருத்தைக் கூறுகின்ற சிங்கள எழுத்தாளர் சிட்னி மாக்கஸ் டயலினை மேற்கோள் காட்டி, சகோதர சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த வாழ்வியல் தொடர்பான பரிச்சயத்தை வளர்ப்பது இலங்கையில் உள்ள சமூக வாணாலிகளின் கட்டாயக் கடமையாகும் என்ற தனது கருத்தையும் முன் வைக்கிறார். கையடக்கத் தொலைபேசியைக் கொண்டே உல்லாசத்தையும், களிப்பூட்டல்களையும் வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற பிரதான நிலை ஊடகங்களுக்கெதிரான ஒரு ஒலிபரப்புக் கலாசாரத்தைக் கட்டியெழுப்பலாம் என்ற ஆலோசனையையும் முன்வைக்கிறார்.

ஒலிபரப்புத்துறையில் பெண் களின் பங்குபற்றல் பற்றி ஆராயும்போது, ஒலிபரப்பு அரசியல் மயப்பட்ட குழ்நிலையில் பெண் கள் தமது பணியினை உச்ச செயற் றிறஞுடன் வெளிப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு மிகக் குறைவாகவே உள்ளது என்ற உண்மையையும், நமது பிரதான நிலை இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் பெண்களைக் கவரச் சிப் பொருட்களாகத்தான் கட்டமைத்துள்ளன என்ற கவலையையும் இந்நாலில் வெளிப்படுத்துகிறார் நூலாசிரியர். இவ்வூடகங்களில் ஆஸ்பால் மைய மொழிநடை பயன்படுத்தப்படுவதைக் கண்டிப்பதுடன், ஒரு பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட மொழியைக் கையாள்வது பால்நிலைச் சமத்துவத்தைப் பேணிக் கொள்ளத் துணையாக இருக்கும் என்றும் கூறுகிறார். நான் அறிந்தவரையில் பெண்களின் ஒலிபரப்புத் துறைசார் பிரச் சினைக்கைளை இந் தளவு நனுக்கமாகவும், நடுநிலையாகவும் ஆராய்கின்ற வேறொரு கட்டுரை தமிழில் எழுதப்படவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது.

அத்துடன் இன்றைய அறிவிப்பாளர்கள் பயன்படுத்துகின்ற சமூகக் கிளை மொழிகளையும் தனியானதொரு அத்தியாயத்தில் ஆராயும் நூலாசிரியர், “சொல்ல வந்த விடயம் பற்றிய அறிவும் தேடலும் இல்லாத நிலையில் கற்றிவளைத்து விளக்கம் சொல்வது மொழியை அச்ட்டை செய்வதாகும்” என்ற ரீதியில் தன் கருத்தைத் தெரிவிக் கின் றார். சிந் தனையாழும் மிக்க மக்களைத் தன் வயப்படுத்தத் தவறியிருக்கின்ற இன்றைய நமது இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் தோல்விக்கு அதில் பணியாற்றுபவர்கள் பயன்படுத்துகின்ற மொழியும் ஒரு காரணமாகவே அமைந்துள்ளது என்னும் கருத்தைக் கொண்டுள்ள எனக்கு இது மிக உடன்பாடாகவே தோன்றுகின்றது.

மக்கள் சேவை ஒலிபரப்பு என்பது, ஒரு தேசிய அரசாங்கம் மக்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டிய உரிமைகளில் ஒன்று எனக்கூறி, மக்களைத் தத்தம் அடையாளங்களின் பேரில் உணர்ச்சி வசப்பட வைக்கும் ஒரு கருவியாக ஒலிபரப்பு இன்று மாறிவிட்டது என்று வருத்தமும் தெரிவிக்கிறார் ரஸ்மின்.

மொத்தத்தில் ‘சமூக வானோவி’ எனும் இந்நூல் வானொலிமீது முன்னொருகால் அபிமானம் கொண்டு, இன்று ஆற்றொணாது தவிக்கின்ற என்போன்ற பரிதாபிகளுக்கு ஒரு ஒத்தமாக அமைந்துள்ளது என்பேன்.

2. போர்க் கால சிங் கள் இலக்கியங்கள் ஒரு பன்றமுத்துவ ஆய்வு (1983-2007) - எம்.சி.ரஸ்மின்.

அணிந்துரையில், கடந்த முப்பது வருடால இன முரண்பாடும், யுத்தமும் தமிழ் இலக்கியத்தில் தாக்கம் செலுத்திய அளவுக்கு சிங் கள் இலக்கியத்தில் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளமை மிகக்குறைவு எனக்கூறும் திரு. எம்.ஏ.நு.மான், சிங் கள் இலக்கியங்களில் யுத்தத்தைப் பற்றிய இந்த மௌனம் தானே ஒரு கருத்துரையாகும் என்று கூறுகிறார்.

ரஸ்மின் தனது பட்டப் படிப்புக்காக ஏழாண்டு காலமாகச் செய்த ஆய்வுகள் இப்போது விரிவுபடுத்தப்பட்டு 220 பக்கங்களில் நூலாக்கப்பட்டனள். சிங் கள் மொழியில் தேர்ச்சியும், அம்மொழிமீது காதலும் கொண்ட ரஸ்மின், தனக்கு இத்தகைய ஒரு முயற்சியில் ஈடுபெடுவதற்கான ஆர்வத்தை ஏற்படுத்திய காரணிகளாக மனிதநேயப் படைப்பாளி சிட்னி மாக்கல் டயஸ்டன்

ஏற்பட்ட இலக்கியத் தொடர்பையும், பிரபல சிங்களக் கதாசிரியர் குணசேன விதானகேயின் எழுத்துகளில் ஏற்பட்ட ஈடுபாட்டையும், நன்மக்கள் கீதம் எனப்படுகின்ற ‘சாது ஜனராவய’ பாடல்களையும் குறிப்பிடுகிறார்.

நிலையான சமாதானத்தை அடைவதற்கான சுலபமான ஒரு கருவியே பன்மைத்துவம் என்பதை முன்னைய நூலில் கூறியதைப்போன்றே இதிலும் அடித்துக் கூறுகிறார். அத்துடன் முன்னைய நூலில் கூறியதுபோன்றே பல்வகைமையைப் புரிந்துகொள்ளல், முரண்பாட்டு நிலை மாற்றத்தை நோக்கி உரையாடலை ஊக்குவித்தல் என்பதான பன்மைத்துவத்தின் கூறுகள் இன்றைய நமது கல்விச்செயற்பாடுகளில் இல்லை என்பதை இந்நூலிலும் கவலையுடன் தெரிவிக்கிறார். மேலோட்டமாக அதிகாரமட்டத்தில் கூறப்படும் சமாதானம், மீனினக்கம் ஆகிய சொற்கள் மாணவர்களின் நேர்நிலைச் சிந்தனைகளைத் தாக்குமளவிற்கு அதிகச்தி வாய்ந்தவை என்றும் முன்போலவே கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்.

போர்க்கால சிங்கள இலக்கியங்களின் பின்புலம் பற்றி மிக நுணுக்கமாக ஆராயும் போது ரஸ்மின், 1956இல் தனிச் சிங்களமொழிச்சட்டம் ஆரம்பத்தில் ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கைக் கட்டுப்படுத்தவே தோன்றியதெனினும், திட்டமிட்டோ, திட்டமிடாமலோ இனமுரண்பாட்டை ஊக்குவித்த பிரதான காரணிகளில் ஒன்றாக சிறுபான்மையினரின் மொழிக்கு மதிப்பு வழங்காமை என்ற காரணியையும் குறிப்பிடுகிறார். இன்னும் மிக முக்கிய காரணங்களாக தமிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சி மீதான உரிமை மறுப்பு, இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்மீது காட்டப்பட்ட மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை, வரலாற்றுக் காயமாகப் பதிந்துபோன ஜாலை இனக்கலவரம், அதன்பின்பு தோற்றும்பெற்ற தமிழ் கெரில்லா இயக்கங்கள், சிங்கள மதபோதகர்களின் துவேஷமான போதனைகள், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள், காணி சுவீகரிப்புகள், தமிழ்க் கிராமங்களின் பெயர் மாற்றங்கள் (உ.-ம் பார்வதி கிராமம்-பதவிய, பட்டிப்பளை-கல்லோயா, மணலாறு-வெலிஓயா), சிங்கள முதன்மைவாதம் என்பவற்றையும் குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்து. சிங்கள தமிழ் இலக்கிய உறவு பற்றிக் குறிப்பிடும்

நாலாசிரியர், சிங்களப் பாடலிலக்கியம் எனும் தனியான அத்தியாயம் மூலமாக சிங்களப் பாடல்களில் கையாளப்படும் இனஉறவு பற்றிய கருத்துகளை ஆராய்கிறார். சிங்கள இசைப்பாடல்களை இலக்கியம் என்று அழைக்கும் மரபு மிக நீண்டகாலமாகவே சிங்களப் பேராசிரியர்கள் மத்தியிலும் நிலவி வந்துள்ளது என்று தனது அத்தியாயத்திற்கான ஆதாரமும் காட்டுகிறார். தீஸீபன் மரணத்தின் பின்னர் பாடப்பட்ட சாது ஜனராவய குழுவினரின் “நானும் நீயும் ஒரு தாயின் பிள்ளைகள் தீலீபன்” என்ற பாடலைப் பற்றியும், பிரேமக்ரத்தி ட அல்லில் எழுதிய மன்னார் மனல்வெளியில் சந்தித்த ‘குண்டுமணி’ என்ற பெண்ணைப்பற்றிய பாடலைப்பற்றியும், மாலன் கருணாநாயக்க எழுதிய போராளித் தமிழ் இளைஞர்களின் கழினமான வாழ்க்கையை மனிதாபிமானத்துடன் பார்க்கும் பாடலைப்பற்றியும், முதன்முறையாக இந்நால் மூலமாக அறிந்துகொள்ளும்போது எமது உள்ளம் நெகிழ்ந்து போகின்றது. இத்தகைய கருத்துகள் பன்மைத்துவத்திற்கு உதவுவன் என்று கூறும் அவர், இத்துறையில் பங்களிப்பு செய்தோரில் ரத்னசிறீ விக் கிரமநாயக்க, செனரத் கோரல, ஜயவடு விதான ஆகியோருடன், பராக்கிரம கொடிதுவக்கு மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளையும், அதிகாரத்தின் பிடிக்குள் சிக்கி அவர்கள் படும் துயரங்களையும் பற்றி எழுதியிருப்பதாகக் கூறுகிறார். மேலும், ஜாலை இனக் கலவரத் திற்கு அடிகோலிய சிங்களவர்களை “அசிங்களயன்” என்று விளித்து தனது வருத்தத்தை வெளிப்படுத்தும் நந்தன வீரசிங்ஹ புரிதலின் தனித்துவத்தைப் பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தகிறார் என்றும் ரஸ்மின் கூறுகிறார். இவற்றையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டுவதுடன் நின்றுவிடாது “இலங்கையில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் பணியில் இலக்கியம் ஏன் இன்னும் பயன்படவில்லை?” என்ற வினாவையும் எழுப்புகிறார். இவ்வினா அவரது வானெளவி பற்றிய கருத்துகளிலும் வெளிப்படுவது நோக்கத் தக்கது.

சிங்களச் சிறுகதைகளில் மாப்பசான், எண்டன் செக்கோவ் ஆகியோரின் தாக்கம் அதிகம் இருப்பதாகக் கூறும் ரஸ்மின், சிங்கள இசைப்பாடல்களிலும், சிங்களச் சிறுகதைகளிலும், நாவல் களிலும் நிகழ் ச் சிக்களை சமூக அரசியல் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கும் ஆற்றல் உள்ளது என்றும் சிங்கள

மக்கள் மத்தியில் மாற்றுச் சமூகத்தினரை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனோபாவம் அதிகமாக உள்ளதெனவும், ஆனால், இனமுரண்பாடு தொடர்பான புரிதல் குறைவாக உள்ளதெனவும் தனது அனுபவப்பேற்றை வெளிப்படுத்துகிறார். அவரது உதாரணங்களின் படி “ரக்ஷயாகே யாத்திரிய” எனும் சிறுக்கை மனிதாபிமானத்திற்கு மிக உயர்ந்த இடத்தை வழங்கி மானிட ஒற்றுமையை வலியுறுத்துவதை அறியமுடிகிறது. அவ்வாறே நாவல்களில் “யாப்பனயட்ட பாலமக்”, “வனசப்புமல்” முதலிய நாவல்களைக் குறிப்பிடுகிறார். இத்துறையில் பங்களிப்புச் செய்தோராக நிறுவால் பி. ஜயதுங்க, விமலதாச சமரசிங்க, சுகதபால மெண்டிள், குணசேன விதானகே, சந்திரரத்ன பண்டார ஆகியோரை அறியமுடிகிறது.

இந்நாலின் இறுதி அத்தியாயங்களில் இனமுரண்பாட்டை வலுப்பெற்று செய்து பன்மைத்துவத்தை நிராகரிக்கின்ற சில படைப் புகளைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகிறார். சில வெறித்தனமான பாடல்கள் யுத்தகாலத்தில் வானொலியில் அதிகம் ஒலிபரப்பப்பட்டன என்றும், சில பாடல்கள் சிறுபான்மையினரைச் சுட்டாவிடினும் வன்முறை முற்றிய தருணங்களில் பொருள் வித்தியாசத்தைத் தந்தன என்றும் கூறுகிறார். சில பாடல்களில் இனவுறவு என்பது பாலியல் சார் ஆசையாக வெளிப்படுவதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இவ்விடத்தில் சமூக வானொலியில் எடுத்துக் காட்டியதைப் போலவே ‘யுத்த முடிவு என் பது முக் கியமானது என்றபோதிலும், அவ்வெற்றியே சமாதானமாகிவிடாது. அவ்வெற்றி ஒரு இனத்துக்கு மட்டுமுரிய வெற்றியாக ஆகிவிடாது’ என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

திரைப்படங்களிலும் நாடகங்களிலும் மோசமான உடையணிந்து கொச் சைத் தமிழ் பேசுபவர்களாக தமிழர்கள் சித்திரிக்கப்படுவதாகவும், தமிழர் பண்பாடுசார் மொழிபெயர்ப்பு என்பது இட்லி, தோசை, வடை என்பவற்றைக் கொண்டு பல இடங்களில் வெளிப்பட்டுள்ளதாயும், இவற்றில் வரும் பெண்பாத்திரங்கள் யாவும் சிறுபான்மைச் சமூகத்தினரைச் சார்ந்திருப்பதாயும் காட்டப்படுவதாகக் கூறுவதுடன், இவற்றில் “தெற்கு” எனும் சொல் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கும் விதம்

பற்றியும் மிக ஆழமான கருத்துகளை முன்வைக்கிறார். சில படைப்புகளில் இலங்கை சிங்களவர்களுக்கு மாத்திரமான நாடு என்ற குரலுயர்வு தொடர்ந்தும் முரண்பாட்டு நிலையை உயர்த்திக்கொண்டே வருவதை துணிச்சலாக எடுத்துக் கூறும் நூலாசிரியர், எவ்வாறிருந்தபோதிலும் கற்றறிந்த சமூகத்தினர் இக்கருத்துகளை நிராகரித்தே வந்துள்ளனர் என்ற ஆறுதலான செய்தியையும் முன்வைக்கிறார். முரண்பாட்டுத் தீர்வுக்குப் பங்களிக்கவேண்டும் என்ற நோக்கில் எழுதப்பட்ட மஞ்சள் வெடிவர்தன போன்றோரின் கவிதைகள் தமிழ், சிங்கள மக்களிடம் சென்று சேரவேண்டும் என்ற தனது ஆவலையும் வெளிப்படுத்துகிறா.

வித்தியாசமான அட்டைப்படத்துடன் வெளிவந்திருக்கும் இந்நால் ‘சமூக வாணோலி’ யைப்போலவே தமிழுக்கு மிகவும் புதியது.

3. மொழி வேலி கடந்து...நவீன சிங்கள இலக்கியங்கள் பற்றிய ஒரு பார்த்து - மேமன் கவி

நவீன சிங்கள இலக்கியம் மிகப் பிரமாண்டமான அளவுக்கு வளர்ந்துள்ளது என்ற கருத்தியலைக் கொண்ட ரஸ்மினின் கருத்தோடு மிக இணங்கிப் போகின்றவரான மேமன்கவி தான் படித்த, தமிழ் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிங்கள நூல்களைப்பற்றி அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகள் இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவரது கருத்துப் படி இனநல் லுறவை விருத் தி செய்யும்வகையிலும், 1983 ஜூலைக் கலவரம் அனைத்து இன மக்களையும் பாதித்துள்ளது என்ற வகையிலும் எழுதப்பட்ட கதைகளாக மீன் வலை (மடுஞ்சிரிய விஜேரத்ன), வண்டில் (சோமரத்ன பாலகுரிய), பிசாசின் இரவு(தயாசென குணசிங்க) ஆகியவற்றை எடுத்துக் காட்டுகிறார். அவ்வாறே காலா காலமாக புரிந்துணர்வு, ஒருமைப்பாடு, நெருக்கம் என்பன எமது நாட்டின் எல்லா இனங்களுக்கிடையிலும் இருந்து வந்தாலும் ஆங்காங்கே சில இடறல்கள் எற்பட்டிருப்பதை ‘விடைபெற்ற வசந்தம்’(உபாவி லௌரத்ன) எனும் நாவல் மூலமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். மேலும் 83 இனக் கலவரத்தின் போது தனது நண்பராகிய செல்வராஜாவைக் காப்பாற்றிப்

பாதுகாத்ததன் மூலமாக தயாரத்ன எனும் சிங்களவர் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்காட்டும் நெருப்புக் கண்ணீர்(கமல் பெரோ) எனும் நாவலினூடு வெளிப்படும் சமூக அரசியலைப் பற்றி எடுத்துக் கூறுவதுடன், தமிழர்மீது மனிதாபிமானம் கொண்ட சிங்களவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதாகக் காட்டிய போதிலும், மாற்று நடத்தைகளைச் சித்திரிக்கும் பாத்திரங்களையும் உலவ விட்டுள்ள நாம் நண்பர்கள்(அனுலா ட சில்வா) எனும் நாவலில் அதுபற்றிய கண்டனமோ, விமரிசனமோ இன்றி நாவலாசிரியர் சித்திரித்துச் செல்வது அம்மனோபாவங்களையும், நடத்தைகளையும் அங்கீகரிப்பது போலான எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகின்றது என்றும் கூறுகிறார். அவ்வாறே நண்பர்கள்(தெனகம சிரிவர்தன) நாவலில் ஒருபக்கச் சார்பு நிலை போன்ற வாசிப்பு ஏற்படுவதாகவும் கூறுகிறார். எனினும் கூட, இந்நாவல் சிறுவர்களிடையே இனக் குரோதம் இல்லை என்ற செய்தியைக் கூறுவதாகவும், இனமுரண்பாட்டினை வர்க்க முரண்பாடாகப் பார்க்கும் மிக ஆழமான நாவலாக அமைந்திருப்பதாகவும் மேமன்கவி கூறுகிறார்.

மேலும், சுடுமணல்(சனில் சாந்த) எனும் நாவல் இனப்பிரச்சினை ஏற்படுத்திய பின்வினைவுகளை எந்த இனத்திற்கும் சார்பாகநின்று பேசாத நாவலாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஜயதிலக்க கம்மல்லவீர எழுதிய ஆ யூ ஒல்ரைட், பொய் சொல்ல வேண்டாம், மனிதர்கள், பேய்கள், தெய்வங்கள் ஆகிய கதைகளில் இன நல்லுறவு பற்றிப் பேச வந்தாலும், சில கருத்து மாறாட்டங்கள் இடம் பெறுவதை ரஸ்மின் கூறியதைப் போலவே மேமன்கவியும் கட்டிக்காட்டுகிறார்.

எழுபதுகள் தொடக்கம் எழுதிவருகின்ற குணசேன விதானகேயின் “பாலம்” சிறுகதைத்தொகுதி, தேசிய ரீதியில் ஏதோ ஒரு வகையில் சிங்களவருக்கெதிராகத் தமிழரும், தமிழருக்கெதிராக சிங்களவரும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதைப் பதிவு செய்வதாகக் கூறி, இனப்பிரச்சினைக்கு கலப்புத் திருமணமே சிறந்த நிவாரணம் என்ற கருத்தை இவ்வெழுத்தாளர் வலியுறுத்துவதாகவும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இது குறித்து ஆழந்த சிந்தனை தேவைப்படுவதை இன்றைய காலகட்டம்

உணர்த்தி நிற்கின்றது எனலாம்.

சிங்கள இலக்கியங்கள் உலகமயமாக்கல், புலம்பெயர் குழல், முதலாளித்துவ ஆதிக்கம், நில அபிமானம், ஜீவகாருண்யம், சுற்றப்புறச் சூழல் மீதான அபிமானம், பெண்களின் பிரச்சினை, பிக்குகளின் பிரச்சினை, பின்காலனியம் முதலியன பற்றியும் பேசியிருக்கின்றன என்வதை இந்நால் வாயிலாக சுட்டிக்காட்டும் மேமன்கவி, இம் மொழிபெயர்ப்புகளில் ஏற்பட்டுள்ள சில சூறைபாடுகளையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

இரு நூலாசிரியர்களுமே சிங்கள இலக்கியங்கள் பற்றிய முக்கியமான ஒரு கருத்தை முன் வைக்கிறார்கள். அது-இஸ்லாம், முஸ்லிம்கள், அவர்களது கலாசாரம் பற்றிய விடயங்களில் ஆழமான பரிச்சயமின்மையை சிங்கள நூல்கள் கொண்டு காணப்படுகின்றன என்பதாகும். எதிர்காலத்தில் இக்குறைபாடு நிவர்த்தி செய்யப்படலாம்.

மொத்தத்தில் பன்மைத் துவம் பற்றிய புரிதலை உருவாக்குவதில் இம்முன்று நூல்களுமே வெற்றி பெற்றுள்ளன எனலாம்.

சில சிறந்து திரைப்படங்கள்

நான் ஆரம்ப காலங்களில் பார்த்து ரசித்த சில திரைப்படங்கள் பற்றி ஏதாவது எழுதலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

1984

அல்.ப்ரட் ஹிட்ச்கோக் இயக்கிய த நொட்டொரியஸ்-ஹீரோவும், ஹீரோயினும் காதலிக்கிறார்கள். இடையில் வில்லன் வருகிறான். அவன் அவனுக்கு நஞ்சுக்டி அவனை அடைவதற்கு முயற்சிக்கிறான். ஆனால், காதல் ஜோடியோ அவனை அழகாக ஏமாற்றித் தப்பியோடுவது கதை. கதாநாயகன் வாயை முடிக்கொண்டே கண்ணுக்குள் நின்று பேசுவதுபோன்ற அலட்டாத நடிப்பு.

ராஜபார்ட் ரங்கதுரை- சிவாஜி எனும் நாடகத்தன்மை வாய்ந்த கலைஞரின் பல்வேறு கோணங்கள். “அம்மம்மா..” எனும் பாடலும், ”நான் சிரிக்கிறேன்..” பாடலும் கவி கண்ணதாசன் அவர்களின் உயர் முத்திரைகள். நடிப்பும், கவிதையும் சேருமிடம் அருமை.

வத்துர கரத்தய- ஜோ- சோனியா திஸா ஆகியோரின் சிறந்த நடிப்பு. கணவனின் வேண்டுகோள்படி பொலிஸாரிடம் மனைவி நடிக்கிறான். பிறகு இருவரும் ஒருபுறமாகத் திரும்பி முறைத்துக் கொள்ளுமிடம் அருமை.

த கார்டன் ஓ.ப் அல்லாவும்- ஜேரோப்பிய நாடு ஒன்றிலிருந்து ஒரு ஜோடி தென் ஆபிரிக்கா வருகிறது. அங்கு வாழும் மக்கள் தம் இருப் பிடத் தை இறைவனின் தோட்டம் என்று கூறிக்கொள்கிறார்கள். அவனும் அவனும் மணமுடித்த பின்னர் அவன் தனது நாட்டுக்குத் திரும்பி வடுகிறான். ஒருவகை அப்பாவித்தனம் அவன் முகத்தில் எப்போதும் வெளிப்படுகின்றது.

அவனைக் குழப்புவதற்காக ஒரு நடனமாது அவன் முன்னால் ஆடுகிறாள். ஆனாலும், அவன் நெனிந்து வளைந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்கிறான்.

ஹரிச்சந்திரா- சிவாஜிக்காகவே எடுக்கப்பட்டது போலத் தோண்றுகிறது. மகனைச் சுடலையில் தாமதமாகவே இனங்கண்டு கதறியமும் வேளாயிலும், சந்திரமதியின் கழுத்தை மாலையினால் நிறைக் கும் போதும் ஒரு உணர்ச் சிக்காவியத்தைக் காணமுடிகிறது. சந்திரமதியின் முகமும், நடிப்பும் க்ளோஸ்-அப்பில் எடுப்பாதது ஒரு குறை.

பெல் பவன்ட்- அல்.ப்ரட் ஹிட்ச்கோக்கின் இயக்கம். ஒரு பெண் மனநோய் மருத்துவரிடம் இன்னொரு மருத்துவர் சிகிச்சை பெற வருகிறார். ஒரு டாக்டரை தான் கொலை பண்ணிவிட்ட குற்ற உணர்வோடு அவர் நிறைய கதைக்கிறார். பல அட்டகாசங்கள் புரிகிறார். இறுதியில், இன்னொரு மனநல மருத்துவரிடம் ஆலோசனை பெறுவதற்காக பெண் டாக்டர் வெளியேறுகின் றபோது அந் நோயாளி தற் கொலை பண்ணிக்கொள்கிறார்.அப்பாவிக் கதாநாயகனும், நாயகியும் இணைகிறார்கள்.

ரூபி ஜென்ட்ரி- ரூபி என்ற பெண் ஒருவனைப் பல சிரமங் களுக்கு மத்தியில் காதலிக் கிறாள். பிறகு இன்னொருவனை மணக்கிறாள். அவன் இறந்தபின்னர் மீண்டும் காதலனுடன் இணைகிறாள். இருவரும் வேட்டையாடப் போகும் வழியில், அவனை முன்பு ஒரு தலைப் பட்சமாகக் காதலித்த ஒருவன் காதலனைக் கொண்றுவிட, அவள் கோபத்தில் அவனைச் சுட்டுவிடுகிறாள். கடைசியில் தனியாக, தன்னந்தனியாக போய்க்கொண்டிருக்கிறாள்.

காந்தி- காந்திஜியின் கண்களில் ஓளர்களின்ற தீட்சண்யமும். கருணையும், குறும்பும் கூட அற்புதம். புகைவண்டியில் போகும்போது, தன்னை வெளியே இழுத்து வீச்கின்ற போதும் அவர் காட்டும் நிதானமும், அடிவாங்கிக் கொண்டே சிட்டிலைங்களை ஏரிக்கின்ற உறுதியம் என்ன! வீட்டில் அமைதியான கஸ்தாரிபாவிடம் சிரித்துக் கொண்டே பேசுகின்ற அன்புக் கணவனின் நெகிழ்ச்சி என்ன! எல்லோரும் பின்தொடர ஒரு கம்புடன் முன்னால் ஓடி நடக்கின்ற வேகம் என்ன! சுதந்திரம் கிடைத்துவிட்ட செய்தி கேட்ட பூரிப்பால் பொங்குகின்ற மகிழ்ச்சி

என்ன! “ஓ!ஜின்னா , பள்ளி.. எனது இரண்டு கண்களையும் பிரிக் காதீர் கள்..” என் று ஜின் னாவின் கைகளை எப் பிடித்துக்கொண்டு கெஞ்ச, அவர் மலைபோல நிற்க, அவர் முன் பாக தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொள்கின்ற தேசியவாதியின் அழகென்ன! “நான் ஒரு முஸ்லிம், நான் ஒரு இந்து, நான் ஒரு கிறிஸ்தவன், நான் ஒரு பூதன்” என்ற எல்லோர் முன்பாகவும் உறுதியாகச் சொல்கின்ற அந்த மனிதாபிமானமும், வீரமும் என்ன! பாகிஸ்தான் பிரிந்த பிறகும் இந்து-முஸ்லிம் கலவரம் ஒயவேண்டுமென்று நோயுடனே உண்ணாவிரதம் இருக்கின்ற உற்சாகம் என்ன! வெறும் கதர் ஆடையுடன், வெறும் காலுடன், கறுப்பாய், ஓல்லியாய் வருகின்ற காந்திஜியைப் பர்த்து வெள்ளைக்கார ஜட்ஜ் தன்னையறியாமலே எழுந்து நிற்க, மற்ற வழக்கறிஞர்கள் எல்லோரும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் எழுந்து நிற்க, இறுதியில் கோர்ட்டே எழுந்து நிற்கின்ற இடம்... ஒரு கவிதை வெள்ளம்..! காந்திஜியின் காலத்திலேயே அஹிம்ஸைக் கொள்கை கஷ்டப்படுவதும், பின்னால் அது யாருக்கும் உதவாமல் போவதும்கூட பூடகமாகத் தெரிவிக்கப்படுவதுபோல ஒரு பிரமை. பென் கிங்ஸ்லியின் நடிப்பும், முகமும் அபாரம்!

தலாக்- ராஜேந்திரகுமார்-காமினி கதம் நடித்த ஹிந்தித் திரைப்படம். கவாரஸ்யமாகத் திருமணம் செய்து கொண்ட ஒரு ஜோடி,தாழ்வு மனப்பான்மை காரணமாகப் பிரிந்து மீண்டும் இணைகின்றது. முதலில் குறும்பு இழையோடுகின்றது. காதலனைத் தன் ணீருக் குள் விழவைத் து அவள் பாடுபடுத்தி,“ஓபாபு சாப்..” என்ற பாடுவது சிரிப்பு. பின்னர் அது அழுகையாக மாறுகின்றது. மகளைக் கொண்டு வருவதைக்கண்டு மனைவி அழுகையும், சிரிப்புமாக நிற்கிறாள். மகனைப் பாடசாலையில் காணும்போது பெரும் பாடுபட்டுப் பிரிகிறாள். அழுகையும் கோபமுமாகப் பார்க்கிறாள். இறுதியில் இணைவு. அம்மாவைக் கண்டதும் ஓடிவந்து கட்டிலில் படுத்து முகத்தை மூடிக் கொள்வதும், காலையில் எழுந்தவுடன் தானே தனது வேலைகளைச் செய்து கொள்வதும்....சின்னப் பையன் ரொம்ப அழகு.

நெவர் டு லவ்- மனக்கோளாறுள்ள கணவனை விவாகரத்து

பண்ணிவிட்டு மனைவி சென்றுவிடுகிறாள். அவளது மகனோ தன்னை மணக்க வந்த காலனைத் தள்ளி வைத்துவிட்டுத் தந்தையுடன் வாழுகிறாள். மிக உணர்ச்சிமயம். அங்கும்கூட கீழத்தேய சிந்தனைகள் காணப்படுவதை அறிகையில் கண்களில் நீர்.

பொன்மணி- இலங்கைத் திரைப்படம். மிகத் துணிச்சலான முயற்சி. பேச்சும், முகபாவங்களும் நெருடினாலும், இலங்கையில் தமிழ் சினிமா என்ற நினைப்பு ஒரு வித்தாக இருக்கும்போதே துணிச்சலாய் சீதனப் பிரச்சினைகை காட்ட முனைந்திருக்கும் அனைவரும் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்.. “பொன்மணி இப்ப செத்துட்டா.. நா எப்பவோ செத்துட்டனே..” என்று சொல்கின்ற சரோஜா பாத்திரத்திற்கு ஒரு ஷாட்டு. அதிக காயம் ஏற்படுத்திய இடம் இது. பெண்களின் துணிச்சலும் மனவறுதியும் பற்றிப் பேசும் நல்ல படம்.

நிலியகுட்ட பெம் கலையி (ஒரு நடிகையைக் காதலித்தேன்)- ஆட்டம், பாட்டம், கிராமத்துக் கிறுக்குத்தனம், பாமரப் பழக்கவழக்கங்கள்....ஜோ அருமை. சிந்தாமணி வீட்டுக்குப் போவோம் என்றதும் அவர் முகத்தில் பொங்கும் சந்தோஷம்!”நீ இங்கேதான் இருக்க வேண்டும்” என்ற அவள் குரல் கேட்டு அடையும் பரவசம்! தனது சார்த்தை யாரோ இழுத்துவிடுவதில் ஏற்படும் அடங்கமாட்டாத ஆத்திரம்! சிந்தாமணியும் அவனது அன்றைப் புளிதமாக ஏற்றக்கொள்வது நிறைவாகவிருந்தது. அவள் கணவனின் தற் கொலை நியாயமாகப் படவில்லை.

வின்டஸ் ஓஃப் வார்- ஹிட்லரின் கதை. போலந்திலிருந்து அதிக மக்கள் வந்திருக்கும்போது ஹிட்லரின் ராணுவ வீரன் ஒருவன் வந்திருக்கும் யூதர்கள் எத்தனைபேர் என்று விசாரிக்கும்போது அலி மக்ரோவின் காதலன் முறைக்குமிடம் உலக இனத் துவேசத்தையே எரித்து சாம்பலாக்கிவிடக் கூடியாவுக்கு அற்புதச் சுடர்.

கிரிஸ்மஸ் கெரோல்- சார் ஸ் ஸ் டிக்கன்ஸ்டைய கதை. எப்போதும் சிடுமூருஞ்சியாகவே இருந்து மரத்துப் போய் வாழ்கின்ற ஒரு மனிதன், வாழ்க்கையின் நிதர்சனமான சில நிகழ்ச்சிகளால் தாக்கப்பட்டு தன்னை மாற்றிக் கொள்கிறான். சிறிய கதையிலும்

ஒரு ஆழம்.

தோரி சீ பிவா:பீ- உருது. ஒரு இனிய காதல் ஜோடி பல உல்லாசங்களுக்குப் பிறகு பிரிகிறது. அவன் மனைவியிடம் இருக்கம்போதும் அவள் நூபகத்தால் தவிக்கிறான். அவள் அவனை ஏசும் போது அவன் பேசாமல் நிற் கிறான். இறுதியில், அவன் தன் மனைவியை விவாகரத்து பண்ணிவிட்டு காதலியைத் தேடி வரும்போது அவள் கன்னியாஸ்திரியாகி அவனது முகத்தைக்கூட பார்க்காமல் போகிறாள்.

1994

யமனம்- மலையாளம். நான் பார்த்த மிகச் சிறந்த திரைப்படங்களில் மறக்கமுடியாக் காவியம்.தடை அல்லது சுயகட்டுப்பாடு என்று பொருள். ஒரு சின்னஞ்சிறு குடும்பத்தைச் சுற்றி எவ்வித செயற்கைப்பின்னலும் இல்லாத கதை. அன்றாடம் நாம் சந்திக்கின்ற பல்வேறு முரண் குணாதிசயங்களைக் கொண்ட மாந்தர் இதில் வலம் வருகின்றனர்.

ஒரு விதவைத் தாய். இரண்டு பிள்ளைகள். முத்தவன் தேவேந்திரன். இவரையவள் அம்பிலி, ஒரு ஊனமுற்ற பெண். கால்கள் சுவாதீனமில்லாத காரணத்தால் சக்கர நாற்காலியோடு அவளது காலம் கழிகிறது. தேவேந்திரனின் முறைப்பெண் அம்மினி அவனை மிக விரும்பி அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறாள். அவனுடன் தோழியாகப் பழகும் அம்பிலியும் அவனை அண்ணியாக ஏற்க விரும்புகிறாள். தாயும் அவனை மிக விரும்பி, தனது மகனுக்குத் தனக்குப் பின்னர் இன்னொரு தாயாக மகளைக் காப்பாள் என்று நம்பினாலும், அவனுக்குத் தொழில் கிடைக்கும் வரை திருமணத்தைத் தள்ளி வைக்கிறாள். தேவேந்திரனுக்கு வேலை கிடைக்கிறது. அங்கு டைப்பிள்ட்டாக வேலை செய்யும் ராஜியைக் காதலித்து மணமுடித்து வீட்டுக்குக் கூட்டி வருகிறான் தேவேந்திரன். அவள் இக்குடும்பத்துடன் ஓட்டாது விலகிச் செல்கிறாள். கணவனைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக்கொண்டு, தான் கருவற்றைத் சாக்காகக் காட்டி தனிவீடு செல்கிறாள். அம்மினியும் மணமுடித்து வேறிடம் சென்றுவிட, தாயும், மகனும் தனித்து விடப்படுகின்றனர். அம்பிலி உற்சாகமாக இருக்க முனைகிறாள். தனக்குப் பிரியமான கை வேலைகளில் மனதைச் செலுத்துகிறாள். தனது ஊனம் பற்றிய சிறிய

கவலையும் இல்லாது, எதிர் காலம் பற்றிய எவ்வித எதிர்பார்ப்புகளும் இன்றி அவள் வாழுத் தலைப்பட்டபோதும் தனிமை அவளைக் கொல்கிறது.

அவளுக்குள் எப்போதும் ஒரு கணவு முகிழ்துக்கொண்டே இருக்கின்றது. தான் அனாதையாகி விடக்கூடாது என்றும், தன்னை அரவணைத்துப் போற்றிக் காப்பாற்ற இரு கரங்கள் என்றென்றும் தனக்குத் துணையாக வரவேண்டும் என்றும் அவளது அந்தராத்மா விரும்புகிறது.

உயர் தாய்மைப் பேறைத்தான் அடைந்து, ஊனமேயில்லாத ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பதாக அவள் கற்பித்துக் கொள்கிறாள். தான் செய்கின்ற சின்ன காகித வீடுகள் நிஜ வீடுகளாக மாறுவதாகவும், அதனுள்ளே அழகிய கலைப் பொருட்களும், வண்ண ஒவியங்களும் நிரம்பியிருப்பதாகவும் ஒர் அழகிய கணவு அவளுள் விரிகின்றது. இத்தனை ஆசைகள் இருந்தபோதும்கூட அவள் வீட்டுக்கு வெளியே சென்று இயற்கையைக்கூட ரசிப்பதில்லை. காரணம், தான் பிறருக்குச் சுமையாக ஆகிவிடக்கூடாது என்ற முனைப்பான நல்லெண்ணமே. தன்னைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டு தனக்குத் திருமணம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசையை வெளியிடும் அன்னையிடம் கொதித்தப் போய் எதிர்க்கிறாள் அம்பிலி.

இந்நிலையில், எதிர்வீட்டுக் குழந்தைகள், அவ்வீடில் வாழும் டாக்டர் விவேக் ஆகியோரின் நட்பு அவளுக்குக்கிடைக்கிறது. அவனது முதல் சந்திப்பே அவள் மனதுக்கு இதமான ஒத்தமாய் அமைகின்றது. வாழ்வுக்குப் பொலிவும், வலிவும் ஊட்டும் மனோதிடம், விள்வாசம் என்பனபற்றிய அவனது கருத்துகள் அவளை வெகுவாகக் கவர்கின்றன. அவனோடு மனம்விட்டுப் பழக ஆரம்பிக்கிறாள்.

அவன் அவளைச் சக்கர நாற்காலியோடு கடற்கரைக்கு அழைத் துச் செல் கிறான். இருவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது இடையில் அவன், தனது மாமா ஒருவர் ஊனமுற்ற பெண் ஜொருத் தியைத் திருமண முடித் து சந்தோஷமாகக் குடும்பம் நடத்துவதாகக் கூறுகிறான். அதைக் கேட்ட அவளுள் எண்ணப் புறாக்கள் சிறகடிக்கின்றன. தான் அவனோடு இணைந்து மகிழ்ந்திருப்பதாக ஒரு கற்பனை...!

மறுநாள் தனது பிறந்த நாள் விழாவுக்கு அவன் அவளை

அழைக்கிறான். அதற்கு முன்பாக தனது தாயோடு பேசி அம்பிலியை மணமுடிப்பதற்கான சம்மதமும் வாங்கி விடுகிறான். அம்பிலியின் தாயும் இந்த சம்பந்தம் குறித்த புள்காங்கிதம் கொள்கிறாள்.

தான் செய்த சின்னங்கிறு அட்டை வீட்டை எடுத்துக் கொண்டு சக்கர நாற்காலியில் அவனது வீட்டுக்கு வருகிறாள் அம்பிலி. அவளை ஆவலோடு வரவேற்ற அவளது பரிசைசப் பெற்றக்கொண்ட விவேக், தனது உள்ளக் கிடக்கையைப் பூரிப்புடன் அவனுக்குத் தெரிவிக்கிறான். அவள் முகமலர்ந்து சட்டென அவனது யோசனையை ஏற்றக் கொள்வாள் என்றும், தமிழ் சினிமா பாணியில் இருவரும் ஒன்றினைவார்கள் என்றும், அந்த டாக்டரின் தியாகமே கதையின் முடிவாகும் என்றும் சம்பிரதாயழூர்வமாக ரசிகர்கள் எதிர்பார்க்க, அதற்கெல்லாம் மாறாக அவள் முகம் சட்டென இருள்ளைந்து விடுகின்றது.

அவனது கோரிக்கையை அவள் உடனடியாக மறுக்கிறாள். தனக் காக அவன் தியாகம் செய் வதைத் தான் விரும்பவில்லையென்றும், வேறொரு சாதாரண பெண்ணைத் தேடி மணமுடித்துக் கொள்ளும்படியும் அவள் கண்ணீருடன் வேண்டுகிறாள். விவேக் அதிர்ச்சியிடைந்து மேலே ஒரு வார்த்தைகூட பேசமுடியாது விக்கித்து நிற்கிறான். அவள் தந்த பரிசை-காகித வீட்டை- அருகிலிருந்த கட்டிலின் மேலே வைத்துவிட்டு எழுந்த சென்றுவிடுகிறான். அந்த காகித வீடும், அவனும் சில நிமிடங்களுக்குத் தனிமையில்...சுளித்துப் பொங்கி வரும் அழுகையையும், ஆற்றாமையையும் கட்டுப்படுத்தியபடி அந்த வீட்டைச் சக்கர நாற்காலியில் சுற்றிச்சுற்றி வருகிறாள் அவள். அந்த சொற்ப நேரத்தில் கமெரா ஒரு கண்ணீர்க் கவிதை பாடி முடிக்கிறது!

வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகிறாள். என்றமெயில்லாத சோர்வு அவளை ஆட்கொள்கின்றது. மறுநாட்காலை, திரைச்சீலைகளை விலக்கிவிட்டு எதிர்வீட்டு ஜன்னலைப் பார்க்கிறாள். சோகம் முகத்தில் திரையிடுகின்றது. அவனுக்குள் அந்த இலட்சியப் பாடல் மீண்டும் ஒலிக்கிறது....

அலைகளுக்குக் கடல் ஒரு சிறை
இரவுக்குப் பகல் ஒரு சிறை

நாவுக்கு வார்த்தைகள் சிறை
 மலருக்குக் கூந்தல் சிறை.
 உன் அன்புக் கரங்களை மடக்கிவிடாதே
 உன் இதயக்கூடு திறந்து
 என்னை விட்டு விடாதே
 என்னை அனாதையாக்கி விடாதே..!

எந்தவித அலட்டவும், அனாவசியமான வசனங்களும், தூக்கலான இசையும் இன்றி அனாயாசமாக இப்படத்தை இயக்கியுள்ளார் டி. கோபி. ‘வீடு’ பத்தின் மூலம் ஊர்வசி விருதை வென்ற அர்ச்சனா ஊனமுற்ற இளம் பெண்ணாக நடிக்கிறார். அவரது பேசும் விழிகளும். கவர்ச்சிப் புன்னகையும், தேஜோமயமான முகமும் மனதைக் கொள்ளள கொள்கின்றன. என்றபோதிலம் எமது உறவுக்காரப் பெண்போல வளைய வருகிறார். இந்த முகம், இந்தக் குணாதிசயங்கள், இந்த ஆத்மா...முன் னர் எங் கேயோ பார் த்தது, சந் தித்தது, அனுபவித்தது என்ற உணர்வு படம் முடிந்த பின்பும் எஞ்சி நிற்கின்றது. அந்தக் கதையின் துயரம் நிறைந்த நிலும் நெஞ்சை நெருடுகின்றது. படம் முழுவதும் அர்ச்சனா எப்படிப் பேசாமல் பேசுகின்றாரோ, அதுபோலவே அவரது சக்கர நாற்காலியும், அட்டை வீடுகளும் பேசாமல் பேசுகின்றன.

அக்நாட்டக்- சத்யஜித்ரே இயக்கியது. புதியவர் என்று பொருள். அவர் காலஞ்செல்வதற்கு முன்னர் எடுக்கப்பட்ட திரைப்படம். ஒரு பேரிளம் ஜோடி. ஒரு சின்ன மகன். அவர்களது வீட்டிலிருந்து முப்பத்தைந்த வருட முன்பு பிரிந்துபோன ஒரு மாமா திடுமென வருகிறார். அவரை எதிர்கொள்வதில் அந்தச் சின்னஞ்சிறு குடும்பம் காணும் பிரச்சினைகளைஅழகாக, எந்த செயற்கைத்தனமும் இன்றி ரே விபரிக்கும் பாங்கு மகத்தானது! அந்த அங்க் கிளிடம் பேசும் அந்த வீட்டின் புதிய நன்பன்....எத் தனை யதாத்தமாக அவரைப் பிடிக்க முயல்கிறான்..! அவர் பிடிகொடுக்காமல் நழுவ, தோற்றுப்போய் காரசாரமாக அவரை ஏசியபடி எழுந்து செல்லும் காட்சி...! முதல்நாள் எடுத்து வைத்த வெண்கலஸ் சிலையை மருமகள் அனிலா எடுத்து வைக்க. “இது நேற்று இங்கிருந்ததா?” என்ற ஆச்சரியமாக அவர் கேட்கும் விதம்..! தன் மருமகள் நாடோடிகளுடன் சேர்ந்து நடனமாடும் போது மெல்லிய

புன்முறுவலுடன், "இவள் என் மருமகள்தானா என்ற சந்தேகம் எனக்கிருந்தது இதுவரை. இனி இல்லை..”என்று அவர் கூறும் கட்டம் ..! எல்லாமே ரேயின் உயர் கலை ரசனைக்கு எடுத்துக் காட்டுகள். எதைப் பற்றியும் கவலைப் படாது இப்படியெல்லாம் சிந்திப்தற்கான வலிமை அவரது பொருளாதாரம் தந்ததோ என்று அந்நாட்களில் எனக்குக் கேள்வியெழுந்ததுண்டு. இறப்பதற்கு முன்னராக இப்படியொரு கலைப்படத்தை எடுப்பது அந்தத் தள்ளாத வயதில் எவ்வாறு சாத்தியம் என்றும் நான் ஆச்சரியப்பட்டதுண்டு. ஒரே ஒரு கட்டத்தில், பளிச்சிடும் புன்னகையுடன் ரே வந்து போகிறார். ஆயினும், அவருக்கு சரியாக நடிக்க வரவில்லையோ என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. படம் முடிந்தபோது எமது வீட்டுக்கு ஒரு புதியவர் வந்துபோனது போன்றதொரு பிரமை! இந்த ஒரு படத்தின்மூலம் எனக்குப் புலப்பட்ட உண்மை- ரேயைப் புரிந்து கொள்வதற்கு வெறும் இலக்கிய உணர்வும், ரசனையும் மட்டும் போதாது; அறிவும் வேண்டும் என்பதே.

ஜல்சாகர்-ரேயின் படம்.மியூசிக் ரூம் என்பது பொருள். கறுப்பு-வெள் ளைத் திரை. தனது இசை மோகத் தாலும் , குலப்பெருமையாலும் மனைவி மக்களையே பறிகொடுத்த ஒரு ஜமீன்தார், இறுதியில் அந்தக் கெளரவும் மாறாமலேயே குதிரை மீதேறிச் சென்று விழுந்து இறந்த போகிறார். குலப்பெருமையடன், மாறாத நற் குணங்களும் கொண்டவர் . எனினும் , பயந்தாங்கொள்ளி. ஒரு ஜமீன்தார் பற்றி இத்தனை விஷயத் தெளிவுடன் காட்டியிருப்பது ரே மட்டும்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

சலங்கை ஓலி- முழுக்க முழுக்கக் கலையை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு சிறந்த மூன்று கலைஞர்களை வைத்து எடுக்கப்பட்டது. காதலுக்கு மட்டுமல்ல, நட்புக்கும் இலக்கணம் இத் திரைப்படம். பல திறமைகள் இருந்தும், இப்படி அநியாயமாக வீணாடிக்கப்பட்ட எத்தனையோ ஆத்மாக்களின் ஓர் உருவகமாக, அந்தப் பாத்திரமாகவே படம் முழுதும் கமலைக் காணக்கிடப்பது வரப்பிரசாதம். விழாப் பாடல் நன்றாக வராவிட்டாலும், 'மௌனமான நேரம்'அருமை.

த கார்டன் ஓ.ப் டயமன்ட்ஸ்- ரேயின் நகைச்சுவைப் படம்.

அற்புத்த திறமை கொண்ட இரு பாடகர்கள் ஒரு கொடுங்கோல் மன்னனை ஒழித்து, அறிவாட்சியை நிலைநாட்டுவது கதை.

அபராஜிதோ- தனது குலத்தொழிலை விடுத்து ஒரு பயன் சயன்ஸ் படிக்கப் போவது கதை. தந்தையைப்பிரிந்தபின், இடையில் தாயையும் பிரியம்போது சிறுவனின் நடிப்பு அபாரம்!

2000

டெட்லி விஷ்பர்ஸ்- ஒரு நல்ல குடும்பம். முத்த பெண்ணும், இரு இளைய சிறுவர்களும். பெண் சற்று கிணங்குப்பாக இருக்க விருப்பம் கொண்டவள்; தந்தை கண்டிப்பானவர். தாய் இருவரையும் சமாதானப்படுத்தி வைக்கிறாள். திடீரென்று மகளைக் காணவில்லை. சிவப்பு நிற பிக்அப்பில் சென்றதாக தொலைபேசி வந்ததாக தந்தை கூற, அவளோ ஒரு குளக்கரையோரம் இறந்து கிடக்கிறாள். வயிற்றில் துப்பாக்கி சூட்டுக் காயம். பெற்றோர் பதறி, பொலிஸாருக்கெதிராக சவால் விடுகின்றனர்.

பொலிஸ் தகப்பனைச் சந்தேகிக்கிறது. தாய் முதலில் நம்ப மறுக்க, இடையில் பொலிஸார் வந்து மற்ற இரு பிள்ளைகளையும் பறித்துச் செல்கின்றனர். “உனக்கு சம்பந்தம் இல்லை என்ற நிருபணம் ஆகும் வரை பிள்ளைகளைத் தரமாட்டோம்” என் கிண்றனர். தாய் கலங்கிப் போகிறாள். எனினும்; உண்மைகளை மொதுமொதுவே உணரத் தொடங்குகிறாள். மகளைக் கொன்றவன் ஒரு பைத்தியக்காரன். அவன் அந்தத் தந்தையை மிக வெறுத்து, ஈற்றில் ஒரு கட்டத்தில் தந்தையாக எண்ணி மகளைக் கொன்று விடுகிறான். அவை பின்னர் நிருபணமாகின்றன. மணவி அவனுக்கு ”குட்பை” சொல்லி குழந்தைகளைப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறாள். அவனோ, மகளை எண்ணி, ”மை லிட்டில் ப்ரின்ஸஸ்..” என்று கூறி புலம்பிக்கொண்டு சிறையில் வாடுகிறான். உறைய வைக்கும் படம்.

காதல் தேசம்- இயக்கம் கதிர். நட்பின் மகிமையைவிளக்கும் படம். தபு கொஞ்சம் அழகு. அப்பால் குழந்தை. வினோத் அப்பாவி. ஓவ்வொரு சீனிலும் ரம்யமாய் மலர்ந்து நிற்கும் குறுங்கவிதை.

டைட்டானிக்- 2500 பேரில் 735 பேர் மட்டுமே தப்பிக்க, ஏனையோர் அனைவரும் மூழ்கிப் போகின்றனர். என்ன கோரம்..! 1985இல் சிதைவுகளைக் கண் டு பிடித் தும் தூக்கமுடியாதஅவலம்..!ஓ..!

பாரதி கண்ணம்மா- பார்த்திபனா அது? இவ்வளவு காலமும் சாமான்யமாய் நினைத்த பார்த்திபனா அது..! மிகச் சிறந்த பண்பட்ட நடிப்பு..!ஜாதி வேற்றுமை காரணமாகவே தங்கையின் காதலும், அண்ணனின் காதலும் பறிபோகின்றன. ஆயினும் அண்ணன் புரட்சிவாதி அல்ல. சாமானிய வாழ்வுக்காக, தனது ஜனங்களுக்காகக் காதலைத் துறக்கிறான். எனினும் தான் உள்ளத்தில் காதலித்த பெண்ணின் சிதையில் ஏறி விழுவதன் மூலமாக உலகுக்குத் தன் காதலை நிருபிக்கிறான். பின்பு அவனது எஜான் அவனது தங்கையைத் தத்தெடுத்து, மணமுடித்து வைக்கிறார். எது பொய், எது மெய், எது சரி, எது பிழை என்று யோசிக்க வைக்காது அப்படியே ஒன்றிப்போக வைக்கும் படம்.

இவற்றுள் கடைசி சில படங்களைத் தவிர, பெரும்பாலான படங்கள், பொருத்தமான உப தலைப்புகளடன் நான் ரூபவாஹனியில் மட்டுமே பார்த்தவை. ஒரு காலத்தில் இலங்கை மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான உன்னதான ரசனையைப் பிரதிபலித்த எமது ரூபவாஹனி இன் று தனியார் தொலைக்காட்சிகளின் அளவுக்குக் கீழிறங்கிப் போய் நிற்கின்றது. சமீபத் தில், ‘ஒழின்’ திரைப்படத் தில் நடித் த நடிகை ஜப்பானிலிருந்து வந்தபோது, அந்த ‘ஒழினை’ மீண்டும் ஒளிபரப்பி முழு நாட்டு மக்களையும் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியதுடன் மௌனியாகிவிட்டது. இப்போதோ, அதுபல வேளைகளில், சாஸ்திரீய சிங்கள இசையை மட்டும் நம்பியிருக்கின்ற அவல நிலை பற்றி இன்று யாருக்கும் கவலை இல்லையோ என்று தோன்றுகின்றது.

குன்னையே கவிதையாக்கிய

கவிஞர்

கவியரசு கண்ணதாசன் 1927ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 24ஆம் திகதிபிறந்தார். இவரது தந்தை சாத்தப்ப செட்டியார்; தாய் விசாலாட் சி ஆச் சி. இவரது சொந்த ஓர் தென்னிந்தியாவிலுள்ள சிறுகூடற்பட்டியாகும். இவருக்கு பெற்றோர் முத்தையா எனப் பெயரிட்டனர். பெற்றோருக்கு எட்டாவது குழந்தையான இவர் தமது பள்ளிப் படிப்பையும் எட்டாம் வகுப்புடன் நிறுத்தி விடுமளவிற்கு குடும்பத்தை வறுமை வாட்டியது.

‘திருமகள்’ பத்திரிகையில் ‘எப்.சி.எப்.’எனும் தலைப்பில் வெளிவந்தக்கதையே இவரது கன்னிக் கதையாகும். அதே பத்திரிகையில்தான் இவரது முதல் கவிதையும் 1944இல் வெளிவந்தது. அக் கவிதையை ‘கமலப்பிரியா’ எனும் புனைபெயரில் எழுதினார். அவ்வேளையில் அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பொறுப்பையும் ஏற்றார்.

சினிமாவில் அறிமுகமான காலத்தில் நாத்திகக் கொள்கையில் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டவராக விளங்கினார். எனினும், 1954ஆம் ஆண்டின் துவக்கத்தில் இருந்து கண்ணனிடம் அதிக பற்றுக் கொண்ட ஆஸ்திகராக மாறத் தொடங்கினார். தமக்கும் கண்ணனுக்கும் பலவிதங்களில் ஒற்றுமை இருப்பதாகக் கருதியதால், பிறகுத மது பெயரை ‘கண்ணதாசன்’என மாற்றிக் கொண்டார்.

இவருக்கு ‘கவிஞர்’என்ற பட்டம் பொள்ளாச்சி பொதுக் கூட்டத்தில் வைத்து கோவை செழியனால் வழங்கப்பட்டது. ‘கவியரசு’என்ற பட்டத்தை ஜமால் முகமது கல்லூரி தமிழ்த்துறைத் தலைவர் நெனார் முகமது, ஆத்தார் தமிழ்ச் சங்க விழாவில் வழங்கினார். தேசிய ஒற்றுமையை வளர்க்கும்

பாடல்களை எழுதியதற்காக கவிஞர் 1970இல் தேசிய விருது பெற்றார். 1971இல் சிறந்த சினிமாக் கவிஞருக்கான தமிழக அரசின் விருது இவருக்குக் கிடைத்தது. 1978இல் தமிழக ஆஸ்தான கவிஞராக நியமிக்கப்பட்டார்.

கவிஞர்தமது இறுதிநாள் வரை எழுதிய கவிதைகள் நாலாயிரமாகும். ஜயாயிரம் சினிமாப் பாடல்கள் வரை எழுதி சினிமாப் பாடல்துறையில் சாதனை புரிந்துள்ளார். இவர் எழுதிய 109 புத்தகங்களில் 21 நாவல்களும் அடங்கும். இவரது ‘சேரமான் காதலி’ எனும் நாவல் சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றுள்ளது.

கவிஞர் தாம் நடத்திய பத்திரிகைகளில் எல்லாம் ஒரு பாடலைத் தொடர்ந்து அச்சிட்டு வந்தார். அதைத் தமது இலட்சியப் பாடலாகக் கருத்தினார்.அது:

போற்றுபவர் போற்றட்டும்
புழுதிவாரித்
தூற்றுபவர் தூற்றட்டும்,
தொடர்ந்துசெல்வேன்
ஏற்றதொருகருத்தை
எனதுள்ளாம் சொன்னால்
எடுத்துரைப்பேன்
எவர் வரினும் நில்லேன்;
அஞ்சேன்...!

ஒரு கவிஞர் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டுமென்று கவிஞர் ஒரு இலக்கணம் வைத்திருந்தார். அதனை அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வதில் அவருக்குஅதிக இன்பம் ஏற்படுவதுண்டு. அது: “கடவுளின் உருவம் கற்சிலையாக இருக்கலாம். ஆனால், ஒரு கவிஞரின் இதயம் கல்லாக இருக்கக் கூடாது.”

தனது பிறப்பு ஒரு புண்ணிய காரணத்திற்காகவே நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று கவிஞர் திடமாக நம்பினார். அதைத் தமது ‘அர்த்தமுள்ள இந்துமதம்’ நாவில் பின்வருமாறுகுறிப்பிடுகிறார்:

“இந்த ஆன்மா ஒரு இலட்சம் ஆன்மாக்களுக்காவது வழி காட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவே நான் படைக்கப் பட்டிருக்கிறேன். நன் மை தீமை புரியாமல் ,நியாய அநியாயம் தெரியாமல் தடுமாறும் மானிட ஜாதிக்கு ஒரு அரிக்கேன் விளக்கையாவது ஏற்றி நான் வழிகாட்டியாக

வேண்டும்.

நீதி சொல்வதில் நான் வள்ளுவனாக முடியாது. ஏன், இன்னொரு வள்ளுவன் பிறக்கவே முடியாது. ஆனால், என் அனுபவம் சுட்டிக் காட்டுகின்ற நீதிகளில் வள்ளுவன் சொல்லாததும் இருக்கக் கூடும். இந்த உலகத்தை ஒரளவு எனக்குத் தெரியும்.

நான் எழுத்தாளனாக இருக்கிறேன்; ஆகவே வறுமையை அறிவேன். அரசியலில் இருந்திருக்கிறேன்; ஆகவே அயோக்கியத்தனம் என்ன என்பது புரியும். எப்படியெல்லாம் வாழக கூடாதோ அப்படியெல்லாம் வாழ்ந்திருக்கிறேன். ஆகவே இப்படித்தான் வாழ வேண்டுமென்று புத்தி சொல்லுகின்ற யோக்கியதை எனக்கு உண்டு.”

சிலவேளைகளில் தன்னையறியாமலேயே அவருக்குத் தம்மைப் பற்றிய மரியாதை உணர்ச்சியொன்று ஏற்படும் போது தன் திறமையின் மீது, தன் கவிதா சக்தியின் மீது அளவிட முடியாததோர் பெருமையுணர்ச்சியும் தன்னம் பிக்கையும் தோன்றுகின்றன. தன்னை அந்தக் கடவுளுக்கே ஒப்பிட்டுப் பாடும் படியாக அவரது ஆளுமை நிறைந்த கவித்துவம் தூண்டுகின்றது. அவர் பூரித்துப் போய் இப்படிப் பாடுகின்றார்:

கவிஞன் யானோர்
காலக் கணிதம்
கருப்படுபொருளை
உருப்படவைப் போன்
புவியில் நானோர்
புகழுடைத் தெய்வம்
பொன்னினும் விலையிகு
பொருளென் செல்வம்!
ஆக்கல், அளித்தல்,
ஆழித்தல் இம் முன்றும்
அவனும் யானுமே
அறிந்தவை; அறிக!

நிச்சயமாகதான் ஒரு கம்பனோ, பாரதியோ, பாரதிதாசனோ அல்லன் என்பது அவருக்குத் தெரிகிறது. தான் கண்ணதாசன்தான் என்றே அவர் நினைக்கிறார். கம்பனும்,

பாரதியும் சொல்லாத சில விஷயங்களைத் தான் கருத்திற் கொண்டுஅராய்ந்து கூற முற்படுகின்றார்.மீண்டும் குதூகலத்தோடு பாடுகிறார்:

வண்டாயெழுந் து
 மலர்களில் அமர்வேன்
 வாய்ப்புறத் தேனை
 ஊர்ப்புறந் தருவேன்
 பாண் டோர்கம் பன்,
 பாரதி,தாசன்
 சொல் லாதனசில
 சொல் லிடமுனைவேன்
 புகழ்ந்தால் என்னுடல்
 புல்லரிக் காது
 இகழ்ந்தால் என் மனம்
 இறந் துவிடாது.
 வளமார் கவிகள்
 வாக்குமு லங்கள்
 இறந் தபின் னாலே
 எழுதுகதீர்ப்பு!
 கொள் வோர் கொள்க
 குரைப்போர் குரைக்க!

உண்மையாகவே ஒரு கவிஞரால்தான் இப்படித் தைரியமாகப் பாடமுடியும் என்று நமக் குத் தோன் றுகின் றது. ஏனென்றால்,அவனால்தான் மன்னனாகவும், மந்திரவாதியாகவும், மயிலாகவும்,குயிலாகவும்,நினைத்த மாத்திரத்தில் மாறி விட முடிகிறது; அது போலவே அடிமையாகவும், குடிகாரனாகவும், பூவாகவும், புழுவாகவும் தன்னைக் கற்பனை பண்ணிக் கொள்ளலும் முடிகிறது.

அதனால்தான் இப்படி உல்லாசப் பெருமிதத்துடன் பாடிய கவிஞருக்கு சந்தேகமும் வந்து விடுகின்றது. ‘நானுரைப்பதுதான் நாட்டின் சட்டம்’என்று நெஞ்சு நிமிர்த்திக் கூறிய அவர்,‘என் கவிக்குத் திறமிலையோ?’ என்று கண் கலங்கிக் கேட்கிறார். குழந்தைத்தனம் நிறைந்த அந்த வெள்ளள உள்ளத்தின் கேள்வியில் நாம் கரைந்தே போகிறோம்.

எண் ணிவந்த எண் ணம்
 எல் லாம் முடிந்ததென்று
 கிண் ணம் உடைந்தால் என்
 கிறுக்கும் முடிந்துவிடும் !
 பிறப்பில் கிடைக்காத
 பெரும் பெரும் வாழ்த்தொலியும்
 இறப்பில் கிடைக்காதோ?
 என் கவிக்குத்திறமிலையோ?
 அண் ணனுக்குப் பின்னால்
 அழுதுவந்த கூட்டமெலாம்
 கண் ணனுக்குப் பின்னாலும்
 கதறிவரமாட்டாதோ?

கவிஞர் தனது படைப்புகளில் துயரத்தையே அதிகம் பிரதிபலித்தார். ஏனெனில், அவர் கூறுவது போல அவரது படைப்புகள் நிலை பெறுவதற்கு அவரது சொந்தக் கண்ணீர் துணைபுரிந்திருக்கிறது.

ஆண்டவன் அறியநெஞ்சில்
 ஒருதுளிவங்கும் இல்லை.
 அவனை நினைக்குவேறு
 ஆழுதல் இல்லை.
 மனிதனம் மாமயங்குகிறேன்
 தவறுக்குத் துணிந்தமனிதன்
 அழுவதில் கையே...!
 தவறியும் வானம் மண்ணில்
 விழுவதில் கையே...!

என்ற அவரது பாடல் வரிகளில் தன்னையிழக்காத நெஞ்சங்களோ இல்லையெனலாம்.

தனது நிலையற்ற எண்ணங்களின் பலவீனம் அவரது நெஞ்சில் எழுந்து ஆர்ப்பரித்து பின்னர் தாழ்ந்து போகின்ற அவலத்தை அவர் அடிக்கடி கண்டார். மீண்டும் பாடத் தொடங்கும் போது, தனது பழைய செயல் களுக்குச் சமாதானம் சொல்கின்றாரோ என்று எமக்குத் தோன்றுகின்றது.

கல்லாய் மரமாய்க்

காடுமேடாக
 மாறாதிருக்கயான்
 வனவிலங்கல்ல
 மாற்றம் எனது
 மானிடத் தத்துவம்
 மாறும் உலகின்
 மகத்துவம் அறிவேன்.
 எவ் வெவைவதீமை
 எவ் வெவைவநன்மை
 என் பதறிந்து
 ஏகுமென் சாலை!

சற்று ஆழமாக யோசித்துப் பார்க்கும் போதுநமக்குப் புரிகின்றது. உண்மையாகவே, மாற்றங்கள்தான் இந்த உலகத்தையும், மனிதனையும்; அவனுடைய மனதையும் பக்குவப்படுத்தி பதமாக்க உதவியிருக்கின்றன. நமது பரிணாமத்தைப் பலப்படுத்த மாற்றங்களே பெரிதும் முயன்றிருக்கின்றன. இந்தக் கவிஞர்ஓரு மனிதர். இவர் மனிதனாகவே பிறந்து மனிதராகவே மரணித்தவர் எனவே, மனித குலத்தின் தத்துவம் இவருடைய மானிடத் தத்துவமாக மாறியது வியப்புக்குரிய ஒன்றல்ல!

துமிழில் உருவக அணி இன்னும் குறைவானா?

உவமை, உருவகம் இரண்டில் எது அதிக பயன்பாடு உடையது என்பதை ஆராய்ந்தால், உவமையே அதிகளவு இலக்கியங்களில் பயன்படுகிறது என்ற முடிவுக்கு வரலாம். சங்கப்பாடல்கள் முதலாக தமிழில் விரவிக் கிடக்கின்ற உவமை அணிகள் அவற்றின் தொன் மையையும், இன்றியமையாமையையும் இன்னும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஒரு பொருளை விளக்குவதற்கு இன்னொரு தெரிந்த விடயத்தை எடுத்துக் காட்டுவதே உவமையாகும். இது உவமானம், உவமேயம், உவமை உருபு, பொதுத்தன்மை ஆகிய உறுப்புக்களைக் கொண்டதென்று கூறுவர்.

சங்ககால இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட சில உவமை அணிகளை உதாரணமாக இங்கு எடுத்துக் காட்டலாம்.

தீம்பா லுண்பவர் கொள்கலம் வரைதல் (இனிய பாலை அருந்தி விட்டு அப்பாத்திரத்தைத் தட்டிச் செல்பவர்போல)

அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல (நீரற்ற குளத்தைவிட்டுச் செல்கின்ற நீர்ப் பறவைகள் போல)

நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட்ட டாங்கு (மதம் பிடித்த யானையைப் பொது மக்கள் பாவிக்கின்ற நீர்த் துறைக்கு விட்டாற்போல)

முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரின் டுறைவேண்டு பொழுதிற் பெயல் பெற் றோரே (பொதுமக்கள் நீதிவேண்டும் போது தலைவன் ஒருவன் எளிமையானவனாக இருத்தல், ஒரு துளி நீர் தேடிச் சென்ற மனிதனுக்கு ஒரு பெரிய மழைகிடைத்ததுபோல)

தைகித் திங்கட் டண்கயம் போல (தைமாதத்தில் நிறைந்திருக்கின்ற நீர்க் குளத்தைப்போல)

சர நெஞ் சமோடிச் சேண் விளங்கத் தேர் வீ சிருக்கை போல (தனது சர நெஞ்சம் விளங்கும் படியாக தனது புகழ் நின்று நிலைக்க மன்னன் தேர்களைப் பரிசாக வழங்குவதற்கு உட்கார்ந்திருக்கும் இருக்கைபோல)

விறகொய் மாக்கள் பொன் பெற் றன் னதோர் தலைப்பா டன்ற வனீகை (விறகு பொறுக்கச் சென்றவர்களுக்கு பொன் கிடைத்தால் எப்படியிருக்குமோ, அது போல எதிர்பாராததல்ல அவனது கொடை)

இவ்வாறு புதுமையும், அழகும் மினிர்கின்ற சங்க காலப் பாடல் களின் அழகுக்கு அழகு சேர் ப் பது இந் த உவமையனிகளே என்றால் அது மிகையானதல்ல. இவை போலவே, அக்காலப் பாடல்களில் இருந்திருந்து கையாளப்பட்ட உள்ளுறை உவமங்களையும் எடுத்துக் காட்டலாம்.

பொன்போல சிறுதினை கழியுண் கடவுட்கு இட்ட செழுங்குரல் அறியாதுண்ட மஞ்ஞை ஆடுமகள் வெறியிரு வனப் பின் வெய் துற் று நடுங்கும்(கடவுளுக்குப் படைப்பதற்காகப் பொன் போற் படைக்கப்பட்ட சிறுதினையின் செழுமையான கதிர்களை, அறியாமல் உண்டுவிட்ட மயில் வெறிகொண்டு ஆடி நடுங் குவதைப் போல- அதாவது காதலனின் பெருமையை அறியாதுதான் காதல் கொண்டு விட்டதாகவும்,அதன் காரணமாகத் தன்னை வாட்டுகின்ற காதல் நோய் தன்னைத் துன்புறுத்துவதாகவும் காதலி கூறுகிறாள்)

இது போலவே,சங்க மருவிய கால இலக்கியங்களில் காணப்படும் உவமைகளில் தலையாயவை வள்ளுவராற் கையாளப்பட்டவை. அவற்றில் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

பண் பிலான் பெற் ற பெருஞ் செல்வ நன் பால் கலந்தைமை யாற்றிறிந் தற்று (பண்பில்லாதவன் பெற்ற பெருஞ் செல்வமானது, நல்ல பாலை சுத்தமில்லாத

பாத்திரத்திலே ஊற்றியதால் அது கெட்டுப் போனதைப் போன்றதாகும்.)

ஒரு மை மகளிரே போலப் பெருமையுந் தன்னைத்தான் கொண்டொழுகி னுண்டு (தம் மைக் கட்டுப்படுத்தித் தீமையிலிருந்து காத்துக் கொள்கின்ற பெண்களைப் போல பெருமையும் கவனமாகக் காத்து வந்தாலே தங்கும்.)

குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம் விசம்பின் மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து (சிறந்த குடியிலே பிறந்தாருடைய சிறு குற்றமும் வானிலே நீந்துகின்ற மதியின் முகத்திலே விளங்குகின்ற மறுவைப் போல துலக்கமாகத் தெரியும்.)

அடுத்து, சோழர்கால இலக்கியமாகிய கம்பராமாயணத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் காண்கின்ற உவமைகளின் சுவையை சொல்லி முடிக்கவே முடியாது எனலாம். அந்தளவுக்கு ஆட்சி செலுத்துகின்ற ஒரு இலக்கிய மொழியனுபவப் பெட்டகமாக உவமைகள் மலிந்து காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக சில காண்போம்.

கன்னகு திரள்புயக் கணவன் பின்செல நன்னக ரொத்தது நடந்த கானமும் (கற் கஞம் கண் டு சிரிக்கின்றளவுக்கு உறுதியான தோள்களைப் படைத்த தனது கணவனாகிய இராமனின் பின்னால் சென்ற போது அவள் நடந்து சென்ற கானகமும் அயோத்திநகரைப் போலவே இருந்தது.)

பள்ளாந்தர் வெள்ள மன்ன பரதனை விலக்கி(பள்ளத்தை நோக்கிப் பாய்கின்ற நீரைப் போல மிகுந்த வேகத்துடன் பேசத் தொடங்கிய பரதனை விலக்கி)

தயாழுத லறத்தினைத் தழீ இய தென்னவே(கருணைக் கடவுள் அறக் கடவுளைத் தழுவிக் கொண்டது போல)

பிற்காலப் பாடல்களில் கையாளப்பட்டு வருமைகளில் சில உதாரணங்களைப் பார்க்கலாம்.

நந்த வனத்திலோர் ஆண்டி அவன்

நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி
கொண்டு வந்தானோரு தோண்டி அதைக்
சூத்தாடிக் சூத்தாடிப் போட்டு டைத்தாண்டி
(மனித உடம் பும், வாழ் க் கையும் மிகப்
பெறுமதியானவை என்பதை அறியாத மனிதன் அதைக்
கண்டபடி வீணாக்குவதைக் கண்டிக்குமுகமாக மனித
உடம்பை மன் குடத்திற்கு ஒப்பிட்டுப் பாடப்பட்ட
பிரபலமான சித்தர் பாடல்)

ஹரெல்லாம் கூடி இழுக்க உகந்ததேர்
வேர் கொண்டதுபோல் வெடுக் கென் று
நின் றுவிடப்

பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த அன்னையோ
உட்கார்ந் திருந்துவிட்டாள் ஊமையாய்த்
தான் பெற்ற

மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி.
முந்தநாள் வான முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
வந்தவனின் சுற்றும் அதோ மன்னிற் புரள்கிறது.!.

(நல் ல முயற் சிகளையும், அபிவிருத் திக் குரிய
விடயங்களையும் ஊரே கூடி இழுக்க வேண்டிய தேருக்கு
ஒப்பிட்டு,அதை இழுக்காது சண்டையிட்டுக் கொண்ட
முழு மனித இனத்தையும் ஒரு குடும்பமாக ஆக்கி,
சாதி வேற்றுமைகளுக்கெதிராக மகாகவி பாடிய பாடல்)

காலங்களில் அவள் வசந்தம்
கலைகளிலே அவள் ஓவியம் (பெண் ணின்
இனிமையும், அழகும் தான் சிறப்பாகக் காணுகின்ற
அம்சங்களில் தெரிவதாக கவிஞர் பாடிய பாடல்)

தவறுக்குத் துணிந்த மனிதன் அழுவதில்லையே
தவறியும் வானம் மன்னில் விழுவதில்லையே
(எப்போதுமே நடக்காத இரண்டு விடயங்களை முரண்
அணியாக்கி கவிஞர் பாடிய பாடல்)

இவற்றில் உவமை உருபுகள் வெளிப்பட்டு நிற்காவிட்டாலும்
கூட இவற்றை உவமையாகக் கொண்டு விளங்குவதும்,
விளக்குவதுமே எனிதானது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.
எடுத்துக் காட்டாக, மனித உடம்பு என்பது ஒரு மட்குடம் ஆகும்

என்று சொல்லி ஒரு மாணவனுக்குப் புரியவைப்பதைவிட, மனித உடம்பு ஒரு மட்குடத்தைப் போன்றது என்று கூறுவது இலகுவானது.

பின்வரும் பாடல்களைக் கவனித்துப் பார்த்தால், அவை உருவகமாகக் காணப்பட்ட போதிலும் அவற்றை உவமையெனப் பொருள் கொள்வதே சிறப்பு என்பதை விளங்கலாம். உருவகம் என்பது உவமையை விட சற்று இறுக்கமானது. ஒரு பொருளை இன்னொன்றிற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவதைவிட, ‘அதுவே இது’என்று கூறுவதே உருவகமாகும். உதாரணமாக,

பேழையுள் ஸிருக் கும் பாம் பென உயிர் க் கும்
(பெட்டிக்குள் இருக்கும் பாம்பைப்போல முச்சவிடுகின்ற)

சாளரத் திலும் பூத் தன தாமரை மலர் கள்
(ஜன்னல்களில் கூட தாமரை மலர்கள் போன்ற முகங்கள் பூத்தன)

கரியவள் வரமெனுங் காலனாற்றனக் குரியமெய்ந் நிறுவிப்போ யும் பரானென்றான் (கரியவளாகிய கைகேயி கேட்ட காலனைப் போன்ற வரத்தினால் தனக்குரிய உடம்பை விட்டு தந்தை விண்ணுலகு சென்றான்)

வேதனைத் திருமகள் மெலிகின் ராள் விடு
தூதெனப் பரதனும் தொழுது தோன் றினான்
(வேதனையோடிருக்கின்ற அயோத்தி என்கின்ற திருமகள் விட்ட தூதைப் போல மெலிந்து, சோபையிழந்தவனாக பரதனும் கை கூப்பியபடி முன்னாலே வந்தான்)

மல்லிகையே வெண்சங்காய் வண்டுத
வான் கருப்பு
வில் லிகணை தெரிந் து மெய் காப் ப-
முல்லையெனும்

மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மாலை அந்திப்பொழுது (மாலையில் மலர்கின்ற மல்லிகை மலரை வண்டுகள் சங்குகள் போன்று ஊத, மன்மதன் தன துகணைகளால் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள, முல்லையெனும் மென் மாலையை

அணிந்ததைப் போன்று தோள் அசைய,அந்தி மாலைப் பொழுது மெல்ல நடந்து வந்தது)

விண்ணரச ரெல்லாரும் வெள்கி மனஞ்சளிக்கக் கண்ணகல் ஞாலம் களிக்கர- மண்ணரசர்

வன்மாலை தன்மனத்தே சூட வயவேந்தைப்

பொன் மாலை சூடனாள் பொன் (தேவர் கள் எல்லோரும் வெட்கிமனஞ்சளிக்க, மண்ணரசர் கள் எல்லோரும் வஞ்சம் கொள்ள, மழு உலகமும் மகிழ்ச்சி கொள்ள, வெற்றி வீரனாகிய நளனை பொன்னைப் போன்றவளாகிய தமயந்தி மாலை சூடனாள்)

எல் லை யில் லாதோர் வானக் கடலிடை வெண்ணிலாவே விழிக்கின்ப மளிப்பதோர் தீவென் றிலகுவை வெண்ணிலாவே (எல்லையில்லாத கடல் போன்ற வானத்திலே, விழிக்கு இன்பம் அளிக்கின்ற ஒரு தீவைப் போல விளங்குவாய் வெண்ணிலாவே)

நின் னாளி யாகிய பாற் கடல் மீதிங் கு வெண்ணிலாவே(உனது ஒளி போன்ற பாற்கடலின் மீது வெண்ணிலாவே)

சோலை மல்ரொளியோ- உனது

சுந்தரப் புன்னகை தான்

நீலக் கடலலையே- உனது

நெஞ் சினலைகளாடி

(உனது அழிகிய புன்னகை சோலை மலர்களின் ஒளிபோன்றது. நீலக் கடலலையே உனது நெஞ்சின் அலைகளைப் போன்றது)

மாம்பழ வாயினிலே குழலிசை

வண்ணம் புகழ்ந்திடுவோம் (மாம்பழம் போன்ற வாயிலிருந்து வருகின்ற குழலிசையின் இனிமையைப் புகழ்ந்திடுவோம்)

கடல்நீரும் நீலவானும்

கை கோர்க்கும்! அதற்கி தற்கும்

இடையிலே கிடக்கும் வெள்ளம்

எழில்வீணை; அவ்வீ ணைமேல்

அடிக்கின்ற காற்றோ வீணை

நரம்பிணை அசைத்தின் பத்தை

வடிக் கின்ற புலவன் ! (கடலும் நீலவானும் கைகோர்க்கின்ற அந்த இடைவெளியில் கிடக்கும் வெள்ளம் அழகிய வீணை போன்றது. அதன் மேல் அடிக்கின்ற காற்று அவ்வீணை நரம்பினை அசைத்துப் பாடுகின்ற புலவன் போன்றது)

உடலூரில் வாழ்ந்திருந்தேன்

உறவூரில் மிதந்திருந்தேன் (உடல் என்ற ஒரு ஊரில் வாழ்ந்து, உறவு எனும் ஒரு ஊரில் மிதந்திருந்தேன்)

குழந்தையின் ஹருதய சந்திரனிலிருந்து வெளிப்பட்டு முகத்தில் வீசும் நிலவு (குழந்தையின் உள்ளம் போன்ற சந்திரனிலிருந்து வெளிப்பட்டு முகத்தில் வீசுகின்ற நிலவு)

அவனுடைய கண்கள் சுடர் ஏரியும் இரண்டு மீன்களெனப் பிரகாசித்தன (அவனுடைய கண்கள் சுடர் விட்டெரியும் இரண்டு மீன் களைப் போலபிரகாசித்தன)

வெயில் நெருப்பாய் ஏரிக்கிறது. (வெயில் நெருப்பு போல ஏரிக்கிறது)

இன்றுள்ள வழக்குப்படி, உவமை உருபுகள் புரைய, ஒப்ப, உறழ, மான, கடுப்ப, இயைய, ஏய்ப்ப, நேர, நிகர, பொருவ, அன்ன, அனைய, போல என்று பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றுடன் என, என்ற, ஆய், எனும், ஆக, ஆகிய முதலிய உருபுகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு உவமை அணியை வளப்படுத்தி, உருவக அணியைத் தமிழிலிருந்து முற்றாகவே நீக்கிவிடுவது நலம் என்று எனக்குப் படுகின்றது.

அப்படியானால், பல்முத்து என்பதை எப்படிச் சொல்வது என்றுநீங்கள் கேட்கலாம். அதை செறி உவமை என்ற கூறி நாம் மேலேசென்றால் என்ன?

அருகிருந்து ஆட்கொண்ட
இளைமகள்

காற்றில் கலந்து கண்ணீர்க் காவியம் ராஜகுரு சேனாதுபதி கனகரட்னம்

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் பல்வேறு கிளைகளாகப் பிரிந்து, தமிழின் புகழை ஓங்கச் செய்து, தமிழ் பேசும் மக்களை பேருவகையில் ஆழ்த்திய எழுபது, எண்பதுகளை வானொலி ரசிகர்களால் மறக்க முடியாது. இனிய பாடல்கள், குரல் வளம் மிக்க, தமிழ் மணம் வீசும் அறிவிப்புகள், இலக்கியத் தரம் மிகுந்த நிகழ்ச்சிகள், காலையில் மக்களைத் துள்ளி எழ வைக்கும் ‘காலைக்கத்திர்’, இரவில் தாலாட்டித் தூங்க வைக்கும் ‘இரவின் மதியில்’, பேர் கேட்ட அனைவரையும் நீராட்டவரும் ‘பொங்கும் பூம்புனல்’, இதயங்களைக் கொள்ளை கொண்ட ‘இதய ரஞ்சனி’, புதிய திரைப்படங்களை ரசிகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய ‘திரை விருந்து’, பார்த்த படங்களானாலும் அவற்றை அழகாகக் கத்தரித்து, நெறிப்படுத்தி ஒரு மனித்தியாலத்தில் உள்ளங்களில் நிறையச் செய்த ‘ஒலிச்சித்திரம்’, சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும் வைத்த ‘ஏமாளிகள்’ மற்றும் ‘கோமாளிகள்’, விடுமுறை நாட்களில் நாளெல்லாம் ஒலித்த அறிவுபூர்வமான, இதய நேசமான விளம்பர நிகழ்ச்சிகள், யாழ்ப்பாணம் பொது மருத்துவனையில் பணியாற்றிக்கொண்டே ‘சந்தியா காலத்து புஷ்டங்கள்’ முதலிய நாடகங்களை எழுதிய டாக்டர் ஜே. ஜெயமோகனின் அருமையான தமிழில் ஒலிக் கவிட்ட அறிவிப்பாளர்கள், கணீரென்ற குரலால் மக்களை சிந்திக்க வைத்த ‘துப்பறியும் ரட்னம்’, உள்ளங்களை வருடிச்சென்ற ‘சமூத்துப் பாடல்கள்’, அறிவிப்பாளர்களின் விருப்பங்களை கலையழகு சொட்ட வெளிப்படுத்திய ‘என் விருப்பம்’ மற்றும் ‘வானவில்’ இவையெல்லாம் இன்னும் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பன போன்ற ஒரு பிரமையில் வாழ்வதால் அன்றைய வானொலி ரசிகர்கள் இன்றைய வானொலி நிகழ்ச்சிகளைத்

தவறியாவது கேட்பதில்லை என்பதை இளைய தலைமுறையினர் அறிந்திருக்க நியாயமில்லை. அத்தகைய ஒரு சிறந்த காலத்தை கற்பனை பண்ணக்கூட இன்றைய இளைய தலைமுறையினரால் முடியாது என்பது பரிதாபத்திற்குரியது.

அறிவிப்புகளில் பல ரகங்கள் அக்காலத்தில் இருந்தன. ஆனாலும், அவற்றில் சுத்தமான தமிழ், இலக்கிய அறிவு, தேர்ந்த ரசனை என்பன மிகைத்திருந்தன. அவற்றைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே சோர்ந்த உள்ளங்கள் துள்ளியெழுந்து புது ஆற்றலும் உற்சாகமும் பெறும்; தாழும் ஏதாவது எழுதிப் பார்க்கலாமா என்று துடிதுடிக்கும்; எழுத்தினால் வெற்றியும் பெறும். இன்றைய கேலியும் கிண்டலும் சிரிப்பும் நிறைந்த வானொலி சலசலப்புகளின் முன்னே இந்த எனிய உண்மைகள் ந.பிச்சமுர்த்தியின் பூக்காரியைப்போல உணர்வோருக்காக ஏங்கி நிற்கின்றன.

அத்தகைய அறிவிப்புகளில் எல்லாம் தலையாய அறிவிப்பு என்று சொன்னால் அவருடையதைச் சொல்லலாம். ஆயின், அதில் எந்தத் துள்ளலும் இருக்காது; பரபரப்பு இருக்காது. அலுத்துக் கணத்த உள்ளத்தை மயிலிறகால் தடவிவிடும் மென்மை இருக்கும்; இனிமை இருக்கும்; பளிங்கு போன்ற தெளிவும் இருக்கும்.

அதுதான் ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரட்னம்! இந்த நீண்ட பெயருக்குச் சொந்தக்காரர் யார் என்ற அறியாமலேயே அவரை இதயங்களில் உயரிடத்தில் வைத்துக் கொண்டாடிய ரசிகர்கள் ஏராளம். அவர்களை காலத்தால்கூட மாற்ற முடியவில்லை. இன்று தனது எண்பத்தோராவது வயதில் அவர் காலமானார் என்ற செய்தியை அறிந்துதொய்ந்து நிற்கின்ற உள்ளங்கள் அவர்களுக்குச் சொந்தமானவை.இன்றைய உலகம் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தப் பரபரப்பான கணத்திலும் அவரைத் தெரிந்த உள்ளங்கள் அன்னாரது மறைவையெண்ணி உள்ளம் நெகிழ்ந்தவண்ணம் இருக்கின்றன.

இறப்பதற்கு முன்னர் சுமார் ஒரு வருட காலமாக சுகவீனமுற்று எழுந்து நடமாட முடியாத நிலையில் இருந்தார் என்பது பலருக்குத் தெரியாத விடயமாகும்.

1934.12.18இல் சிலாபம்,காக்காப்பள்ளி எனும் நகரத்தில் மருதங்குளம் எனும் தமிழ்க் கிராமத்தில்,(அன்னையா)முத்தையா-பொன்னம்மாள் தம்பதிகளுக்கு மகனாகப் பிறந்து, தனது எண்பத்தோராவது வயதை எட்டிப்பிடிக்கும் போது கடந்த 29.07.2014 அன்று காலை ஒன்பது மணியளவில் ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரட்னம் சிலாபம் பொது மருத்துவமனையில் காலமானார்.

சிலாபம், சென் மேரிஸ் கல்லூரியில் ஆரம்பக் கல்வியையும், பிறகு யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் கல்வியையும் கற்றார். இளம் வயதிலேயே தமிழை அதிகமதிகம் நேசித்து, மிக அழகான பேச்கவழக்கில், சிறிது தென்னிந்தியச் சாயல் கலந்து பேசுவதை ஒரு பயிற்சிமுறையாகக் கொண்டு தொடர்ந்தும் அதைக் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

1960.12.28ம் திகதி, மணித்தியாலத்திற்கு ரூபா 1.75 முதல் 12 வரை ஊதியம் பெறுகின்ற ஒரு நிவாரண அறிவிப்பாளராக (relief ஓயாபாரா) இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டத்தாபனத்தின் தமிழ் வர்த்தக சேவையில் இணைந்து கொண்டு பின்னர் படிப்படியாக இரண்டாம் தர, முதலாந்தர அறிவிப்பாளராகப் பதவியுயர்வு பெற்று, 1977 முதல் கட்டுப்பாட்டாளராகப் (Controller) பணியாற்றி, 1987.08.07ஆம் திகதிவரை அப்பதவியில் இருந்தார்.

கவிஞர் கண்ணதாசனைவிட சிறந்த கவிஞர் இல்லை என்ற கருத்து அவரிடம் இருந்தது. அவரது நினைவுதின் நிகழ்ச்சிகளை ‘கற்பூரம்’ என்ற பெயரில் முன்று வருடங்கள் சிறப்பாகத் தயாரித்தனித்தார். ‘என் விருப்பம்’ நிகழ்ச்சியில் அவர் தொகுத்தனித்த சிறந்த பாடல்கள் பற்றி இன்றும் உரையாடல் நிகழ்ச்சிகளில் நினைவு கூர்கின்ற வானோலி நேயர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இரண்டு உள்ளாட்டு ஒலிபரப்புகள், ஒரு ஆசிய ஒலிபரப்பு, ஒரு தென்னிந்திய ஒலிபரப்பு, ஒரு மத்திய கிழக்கு ஒலிபரப்பு, ஒரு இரவு ஒலிபரப்பு என்று பல கிளைகளாகப் பிரிந்து, இரவு பதினொரு மணிவரை நீடித்திருந்த தமிழ் ஒலிபரப்பு 1983 ஜூலை கலவரங்களின் பின்னர் படிப்படியாகத் தனது சிறப்பை இழந்தது என்றும், திருமதி பொன்மணி குலசிங்கம் மாற்றம் செய்யப்பட்டு, புதிதாக வந்த மேலதிக இயக்குனர் நிகழ்ச்சிகளின் தரம் குறைவதற்குக் காரணமாக இருந்தார் என்றும் குறிப்பிடும்

அவர், இதுபற்றி தனது ‘மனம் போன போக்கில்’ எனும் சிறுநூலில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

‘கலைவாணியே,

உன் கலையுலகை நீ ஒருமுறை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண் டும். கலை வளர வேண் டிய இடத் தில் அது வளரவில்லை, அங்கு காமமும் குரோதமும் அல்லவா தலை விரித்தாடுகிறது!

கோயிலாய் இருக் கவேண் டிய இடங் கள் குப் பை மேடுகளாக இருக் கின் றன.கலையைக் கட்டிக் காக் க வேண் டியவர்கள் காமப் பேய்களாயிருக்கிறார்கள்.’

இந் நூலை எழுதியபின் னர் உடனே வெளியிடாது நீண்டகாலமாக மறைத்து வைத்திருந்ததாக என்னிடம் கூறினார்.

தமிழை மிக ஆழமாக நேசித்ததன் காரணமாகவே அவர் திடீரென்று பதவியிறக்கப்பட்டு தண்டனைக்குரிய இடமாற்றமும் பெற்றது காலத்தின் சோகமாகும். “ஸமுகேசரி” என்ற சொல்லை விளையாட்டாக உச் சரித் ததன் காரணமாக, தமிழ் த தேசியத்திற்குச் சார்பானவர் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டு பல விசாரணைகளை எதிர்கொண்டார்.

அதை எதிர்த்து நீதிமன்றம் சென்றபோதும் வெற்றிபெற முடியாமல் போனது. அவரது கண்டிப்பு, நேர்மை, இதயழுவுமான தமிழ் ப்பற்று என்பன அவரது ஒலிபரப்புவாழ் க்கைக்கே முற்றுப்புள்ளி வைத்தன. தான் ‘புலிப்பயக்கரவாதி’ என்று குற்றம் சுமத்தப்பட்ட அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து இறக்கும்வரை அவர் மீளவே இல்லை.இது குறித்து தனது கவிதையொன்றில் இப்படி எழுதினார்:

சிரித்து சிரித்து என் பின்னே
சிறுசிறு குழியவர் செய்தார்
அறியாது நானின்று வீழ்ந்தேன்-என்
குரல்வளை அதுவரை ஆழ்ந்தேன்
இனிக்க இனிக்க அவர் பேசி
என் இதயத்தை இன்று பிளந்தார்-கண்
பனிக்க பனிக்க நான் கெஞ்ச-அவர்
குனிந்த தலையென நடந்தார்.
பிழைத்தோர்க்கு அறமிங்கு கூற்று-இது

சிலம்பு செப்பியவன் கூற்று
அறம் பிழைத்திருந்தால் இது கூற்று
அதற்கு வேறு இல்லை இனி மாற்று
மேலும் அது குறித்து ஒரு கட்டுரையில் விளக்குகிறார்.

‘ பாண்டவரோடு பரந்தாமன் இருக்கும்போது வெற்றி நிச்சயம். ஆகையால் இப்போது வந்திருப்பது அஞ்ஞாதவாசமாக இருக்கட்டும். இது வனவாசமாயிருக்க வேண்டாம்.’

திடீரென்று தன்னைத் தரம் இறக்கி ‘மஹாவெவி சமூக வாணாலி’க்கு மாற்றியதை மறுத்த அவர், விடுமுறையில் செல்வதாக அறிவித்து தென்னகம் சென்றார்.

மீண்டும் திரும்பி வந்து தனது ஓய்வுதியத்திற் காக விண்ணப்பித்தபோது அவரது முதல் நியமனக் கடிதம் கூட்டுத்தாபனத்தில் இல்லை என்றும், சேவையிலிருந்து அவர் முறையாக விலகிக்கொள்ளவில்லை என்றும் கூறி மக்கள் தொடர்பாடல், தகவல் அமைச்ச அவரது விண்ணப்பத்தை நிராகரித்தது. அக்காலத்தில் இவரோடு பணியாற்றிய அதிபர் திரு.க.பூர்,என்.சிவராஜா, உதவி நிர்வாக அதிபர் கமலா டி சில்வா, தமிழ்ச்சேவை அதிபர் ருத்ரபதி, சக அறிவிப்பாளர் சர் வானந் தா ஆகியோர் அறிக்கை வழங்கியபோதும், கூட்டுத்தாபனத் தலைவர் ஹட்சன் சமரசிங்க விவேஷட் ஏற்பாடுகள் என்ற வர்த்தமானி அறிவித்தல் பிரகாரம் ஓய்வுதியம் வழங்கும்படி சிபாரிசு செய்தபோதும், மற்றும் சமூக சேவைகள் அமைச்ச, உள்ளாட்டு அலுவல்கள் அமைச்ச, மனித உரிமைகள் ஆணையம் என்பன அவருக்குச் சார்பாகக் கடிதங்கள் வழங்கியபோதும் கூட அவரது ஓய்வுதியம் கிடைக்கப் பெறவில்லை என்பது மற்றுமொரு சோகமாகும். இந்த முயற்சிகளில் 2006வரை ஈடுபட்டு, பின்னர் மனம் உடைந்து, இலங்கை வாணாலியின் பக்கமே திரும்பிப்பார்க்காமல் தனது சொந்த ஊரில், தென்னந் தோட்டத் தால் வருகின்ற வருமானத்தைக் கொண்டு தன்னந்தனியாகக் காலந்தள்ளினார்.

தமிழ் வாணாலி அலைவரிசைகள் பற்றியும், ஒலிபரப்பாளர்கள் பற்றியும் கருத்துக் கூறுகின்ற ஆற்றலும், நிகழ்ச்சிகளின் தரம், மற்றும் விளம்பரங்களை அலுப்பட்டாத முறையில் ஒலிபரப்பும்

நுணுக்கங்கள் பற்றிய அறிவும் கடைசிவரை அவரிடம் நிலைகொண்டிருந்தன. தான் தமிழோடு கொண்ட அபிமானம் காரணமாக இலங்கை வாணொலியைக் கேட்காமலே விட்டுவிட்டதாகவும், திருச்சி வாணொலியை மட்டுமே கேட்டுவருவதாகவும் கூறுவார். அதில் செய்தி வாசிக்கும் ஒரு பெண் அறிவிப்பாளர் பற்றி (பெயர் ஞாபகம் வரவில்லை- சிறந்த செய்தி வாசிப்புக்காக ஜெயலலிதாவிடம் பாராட்டுப் பெற்றவர்) சிலாகித்துக் கூறுவார். எமது செய்தி வாசிப்பாளர்கள் அவ்வறிவிப்பாளரிடம் பயிற்சி பெறவேண்டும் என்ற கருத்தையும் சொல்வார். சில வருடங்களுக்கு முன்பு அவ்வறிவிப்பாளரின் பேட்டியும், புகைப்படமும் தென்னிந்தியப் பத்திரிகையொன்றில் வெளிவந்திருந்தது. அதைக் கத்தரித்து அந்த நறுக்கை அவருக்கு அனுப்பினேன். அந்தப் பெண் அறிவிப்பாளர் தனது சுகவீனமான குழந்தையைப் பற்றிக் கூறியிருந்ததைப் படித்து, “அந்தப் பொண்ணுக்கு இப்படி ஆயிருச்சே..” என்று மிகவும் கவலைப்பட்டார். திருச்சி வாணொலிக்கு கடிதம் எழுதுகின்ற ரசிகராகவும் இருந்தார்.

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று

எனும் குறள் அவருக்கு மிகப் பிடித்தமானது. கடைசிவரை அவரோடு கூட வந்தது.

‘கம்பரும் கவிஞரும்’ எனும் நூலில் கம்பர், புகழேந்தி, ஒளவையார், பட்டினத்தார், பாரதியார் ஆகியோரது பாடல்களிலிருந்து கவிஞர் கண்ணதாசன் எடுத்தாண்ட இலக்கிய நயமிக்க பாடல்களை எடுத்துக் காட்டி எழுதியுள்ளார். உதாரணமாக, ‘நந்தவனத்திலோர் ஆண்டி’ எனும் சித்தர் பாடலிலிருந்தே கவிஞர், ‘சட்டி சுட்டத்தா கை விட்டத்தா’ எனும்பாடலை எடுத்துக்கொண்டதாகக் கூறுகிறார்.

‘என் தமிழ்’ எனும் நூலில், பாராஞ்மன்ற உறுப்பினர் சரத் முத்தட்டுவேகம் மறைந்தபோது ‘விதுரன் மாண்டான்’ எனும் தலைப்பில் இவ்வாறு எழுதியுள்ளார்:

‘துரியன் அவையிலே விதுரன் இருந்ததுபோன்று இங்கும் ஒரு விதுரன் இருந்தான். சபையிலே எவன் அநீதியை எடுத்துச் சொன்னாலும் அது அநீதி என்று எடுத்துச்

சொன்னவர் சரத் முத்தட்டுவேகம். மொழிப் பற்றி, இனப்பற்றி ஒவ்வொருவருக்கும் இருப்பதுண்டு. ஆனால், அவை வெறுப் பாக மாறி தர் மத் தின் அழிவுக்குக் காரணமாயிருக்கக் கூடாது. அநியாயமான மசோதாக்கள் கொண்டுவரப்பட்ட போதெல்லாம் தனி ஒருவராக நின்று எதிர்த்தார்.....சிப்பியிலே ஒரு நல்ல முத்து பிறந்தது. அதன் முழுப் பலனையும் பெறாமல் முளையற் றோர் எங்கேயோ வீசி எறிந்துவிட்டார்கள்.'

முன் னேஸ் வரம் கோயில் அறங் காவலர் சபையில் இருந்துகொண்டு சமயப்பணி ஆற்ற எண்ணியிருந்தபோது அங்கும் சோதனை வந்தது. அந்தப் பதவியும் கைவிட்டுப் போனது. கோயிலில் குடியிருக்க வந்தவர்கள் கோயில் சொத்துக்களையும், காணிகளையும் தமதாக்கிக் கொண்டார்கள். இது குறித்து'மன்னருக்குக் கோபம் வந்தால்..’ எனும் சிறு நூலை எழுதினார். இதில் ஆரம் பழுதலாக அவர்கள் கோயிலினுள் ஓன் வந் த விபரம், அக் குடியிருப்பாளர்களுக்கெதிராகத் தொடுக்கப்பட்ட வழக்கின் விபரம், 1875இல் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பின் பிரதி என்பனவற்றையும் இணைத்துவுள்ளார். தற்போதும் இப்பிரச்சினைக்கு முடிவு கிடைக்காமலே காலம் கழிந்து சென்று கொண்டிருக்கிறது. கொழும்பு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திலும், உயர் நீதிமன்றத்திலும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட இவ்வழக்கு இழபறியிலேயே இருந்து வருகிறது. சமீபத்தில் மறுபரிசீலனை ஒன்று இருப்பதாகவும், அது குறித்துப் பேசுவதற்கு வந்து போகும்படியும் கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்த கடிதத்தை தனது மூப்பு, இயலாமை என்பன காரணமாக அவரால் ஏற்கழுதியாது போனது.

தனிப்பட்ட வாழ்விலும் குடும்பப் பிரச்சினைகள், தனிமை, மூப்பு, உறவினர்களின் புரிந்துணர்வின்மை, தனது முழுக் கிராமமும்-தனது உறவுகளும் கூட- தமிழ் ப் பண் பாட்டையும், தமிழ்மொழியையும் புறக்கணித்து வாழ்ந்தமை குறித்தான் விரக்தி என்பன அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தன. தென்னிந்தியாவின் அயோத்திக்குப்பம் எனும் ஊரிலிருந்து இலங்கை வந்த அவரது முன்னோர்கள் சேகரித்து வைத்த

செல்வங்கள் யாவும் அவர்களது சந்ததிகளின் அலட்சியப் போக்கால் பெரும்பான்மைச் சமுகத்தோடு சங்கமமாவதையும் அவர் துயரத்தோடு அவதானித்து வந்தார். மருதங்குளம் முற்று முழுதாக சிங்களக் கிராமமாகவே மாறிவிட்டது. அருகிலுள்ள தாமரைக்குளம் தாமரக்குளம் எனவும், காக்காப்பள்ளி காக் கபள் எனிய எனவும் திரிபுபடுத் தப் பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இறுதிக்காலங்களில் தாம் மிகவும் நம்பிய ‘பிரம்மகுமாரிகள் சமாஜம்’தான் நோயற்றுக் கிடந்த காலத்தில் தன்னைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை என்ற ஆழ்ந்த வருத்தமும் அவர் உள்ளத்தில் தொக்கி நின்றது. இத்தகைய பல சிக்கல்களினால் அவர் அடிக்கடி மனப்பிறழ்வுகளுக்கும் உள்ளானார்.

எந்தவித கெட்ட பழக்கங்களும் இல்லாத, பிறருக்குத் தொல்லை கொடுக்காத நேரிய உள்ளம் கொண்ட அவர் தூய அன்பைத்தேடி அதிலே முற்றாகக் கரைந்து போகும் மென்மை கொண்டவராகவும் காணப்பட்டார். முன்னாள் அறிவிப்பாளர் கோகிலா சிவராஜா அவர் கடசிவரை மிக அன்புகொண்டு மரியாதை செலுத்திய ஒரு பெண்மணியாவார்.

எந்திலையிலும் குலையாத ஆண்மீக உறுதி அவரிடமிருந்தது. தனது வீட்டுக்கு ‘வேங்கடவன் ஆசிரமம்’ என்று பெயரிட்டு.”இது அடையாத கதவிருக்கும் சந்நிதானம்” என்று பெருமையாகக் கூறிக்கொள்வார். இறுதிக் காலங்களில் கோபத்தை அடக்கி, யாவரையும் அன்போடு பார்க்கின்ற உள்பாங்கு அவரிடம் மிகைத்துக் காணப்பட்டது. கோபம்தான் மனிதனது மிகப்பெரிய எதிரி எனும் கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். கோபம் வந்தால் ஏதும் பேசாமல் வாயிலே நாலு கற்களைப் போட்டுக் கொண்டு மௌனமாகி விட வேண்டும் என்று அடிக்கடி எனக்கு அறிவுறுத்துவார். தனது வாழ்க்கையை ஒரு பற்றற்ற ஞானியின் பார்வையில் பார்க்குமளவிற்கு அவரிடம் முதிர்ச்சி குடிகொண்டிருந்தது. “பேசாம இருந்து இந்த ட்ராமாவப் பாப்போம்” என்று தனது வாழ்க்கை பற்றி அடிக்கடி நகைச்சவையாகக் கூறிக்கொள்வார். நோயும் துன்பமும் வாட்டும்போது,”இந்த ட்ராமா ரொம்ப மோசம்”என்று அலுத்துக் கொள்வார். தனது மரணத்தை மிக எதிர்பார்த்து அதற்காகக்

காத் துக் கொண்டிருந்தார்.” உங் களைப் பற்றி நான் எழுதுவதானால் என்ன எழுத வேண்டும்?” என்று ஒருநாள் கேட்டேன். “மனிதன் பிறருக்கு நன்மையே செய்து வாழ வேண்டும் என்பதைப் பற்றி எழுதுங்கள்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். கண்டா, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளிலெல்லாம் அவரது மரணத்திற்கான அஞ்சலி ஒலிபரப்பு நிகழ்ச்சிகள் நடந்துகொண்டிருந்தபோது, அவரது மரணச் சடங்குகள் அவர் விரும்பியவிதமாகவே மிக எளிமையாக, அமைதியாக, ஆழவாரமின்றி நடந்து முடிந்தன, வெறும் இருபது முப்பது பேருடன், பாரதியின் இறுதி ஊர்வலத்தைப் போல.

அந்நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்டு திரும்பியபோது, நீண்ட காலமாக மருதங்குளத்தின் ஒற்றை அடையாளமாக நிலைத்திருந்த தமிழின் சின்னமொன்று அழிந்து மறைந்து போனதைப் போன்ற அவல உணர்வு என்னுள் ஏற்பட்டது.

பண்ணாமத்துக் கவிராயர் பற்றி நான் அறிந்துவையும், நேரில் குறிந்துவையும்

பண்ணாமத்துக் கவியராகக் கவிதைத் துறையில் கால்ப தித்துள்ள ஸ்யத் முஹம்மத் பாருக் அவர்கள் பற்றித் தெரியாதவர்கள் இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

மலையகத்தைச் சேர்ந்த கலை இலக்கியவாதிகளில், பெயருக்கு முன் ஊரைச் சொல்வதில் பெருமை கொண்ட மாத்தளை வடிவேலன், மாத்தளை கார்த்திகேச, மாத்தளை சோழு, ‘கோடிச் சேலை’ சிறுகதைத் தொகுதிக்காக சாகித்ய பரிசு பெற்ற மலரன்பன், தெளிவுத்தை ஜோசப் போன்றோரை நாமறிவோம். ஆனால் முந்திய தலைமுறையைச் சேர்ந்த முஸ்லிம்களுக்கும், தமிழர்களுக்கும் நன்கு பரிசுசயமான ‘பண்ணாமம்’ என்ற மாத்தளையின் பழம் பெயரை மங்க விடாமல் தம் பெயரோடு தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளவர் தான் பண்ணாமத்துக் கவிராயர் அவர்கள்.

1940 ஜனவரி முதலாந் திகதியில் பிறந்த இவர் சிறுவயதிலேயே பெற்றோரை இழந்து தனது பெரியம்மாவின் தயவில் வளர்ந்து, மாத்தளை அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் கல்வி பெற்று, இடைநிலைக் கல்வியை மாத்தளை ஸாஹிராக் கல்லூரியில் ஆங்கிலப் பிரிவில் கற்றார். சிரேஷ்ட தராதர சாதாரண தரம்வரை மட்டுமே கல்வி கற்று, 1959இல் ஆங்கில உதவி ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றார். 1967இல் அத்தொழிலை ராஜ்ஞாமாச் செய்து, தனது ஆசிரியரோடு இணைந்து இலக்கியப் பணியாற்றி, பின் மீண்டும் 1972இல் ஆசிரிய நியமனம் பெற்றார்.

பண்ணாமத்துக் கவிராயர் மாத்தளை ஸாஹிரா கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்திலேயே சக மாணவர்களால் ‘புலவர்’ எனப் பரிவோடும் அன்போடும் அழைக்கப்பட்டவர். மாத்தளை ஸாஹிரா முதற் கொண்டு பல்வேறு அரசினர் பாடசாலைகளில் ஆசிரியராக

நிறைவான சேவையாற்றி விட்டு ஒய்வு பெற்றுள்ளபோதும், ஆங்கிலம் கற்பிப்பதைஇன்றுவரை அவர் கைவிடவில்லை.

அறுபதுகளின் தொடக்கத்தில் ‘இக்பால்தாஸ்’ என்ற புனை பெயரில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவரை, ‘யாருக்கும் தாசனாக இராதே’ எனச் சொல்லி பண்ணாமத்துக் கவிராயராக மாற்றியவர் இவரது ஆசிரியரும், பத் திரிகைத் துறை ஜாம்பவானுமாக விளங்கிய எழுத்தாளர் மர்ஹும் அழுதாலிப் அப்துல் லதீப் ஆவார். ‘இன்ஸான்’ என்ற மூஸ்லிம் தமிழ் வாரப் பத்திரிகையை அழுதாலிப் அப்துல் லதீப் நடத்தி வந்த போது ஈராண்டுகள் (1967- 1968) தன்னுச்சியரியரோடு இணைந்து அப்பத்திரிகையில் பணியாற்றினார். அந்தக் காலங்களில் ‘இன்ஸான்’ பெயர் சொல்லத்தக்க ஒரு பத்திரிகையாகத் திகழ்ந்து இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

அறுபதுகளில் ‘தாரகை’யில் மூஸ்லிம் சமூகப் பின்னணியில் எழுதிய அங்கதப் பாடல்கள் மூலம் கவனிப்புப் பெற்றார். தொடர்ந்து ‘தேசாபிமானி’, ‘செய்தி’, ‘மல் விகை’ மற்றும் ‘வீரகேசரி’, ‘தினகரன்’, ‘சிந் தாமணி’ போன்ற எழுத்துப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதினார். மலையக கவிதைத் தொகுப்பாக அறுபதுகளின் கடைசிகளில் வெளிவந்த ‘குறிஞ்சிப்பு’யில் இடம் பெற்றுள்ள ‘வழிபாடு’ அந்நாட்களில் ‘செய்தி’ யில் வெளியான இவரது புதுக் கவிதைகளின் பங்கினைக் காட்டும் ஒரு பதச் சோறு ஆகும்.

புதுமைப்பித்தன், திருச் சிற்றம்பலக் கவிராயர் பாணி, ‘எழுத்து’, புதுக்கவிதை இவற்றின் பாதிப்பால் தனிவழி வகுத்துக் கொண்ட பண்ணாமத்துக் கவிராயர் ‘புதுக்கவிதைச் சந்தக்காரர்’ எனப் பேசப்பட்டதுண்டு. 1975 ஜூலை ‘அக்னி’ இதழில் வெளியான அவரது ஒரு கவிதை இது:

நானொரு கவிதை-
நானொரு கருத்து!
ஊழியை வென்று
வாழ்வதற்காக
உள்ளங்கள் தோறும்
ஊன்றிய ஒரு விதை
இருள் அண்ட அஞ்சும்
பேரோளிப் பிழும்பு

நெற்றியில் வரைந்த
 நெருப்பு ரேகை,
 விழித்த மனங்களின்
 வீரியப் பெருக்கு,
 வேகந் தணிந்திடா
 வெஞ்சின வெள்ளம்,
 வாழ்க்கை வேள்வி
 வளர்த்திடும் அக்னி,
 வல்லரக்கரின்
 தீராப் பெரும் பகை
 ஈனத்தனங்களைத்
 தாக்கிடும் ஈட்டி
 தீமையைத் தகர்க்கும்
 தோள்களில் தாங்கிட
 வகைவகையாக
 வலிய கருவிகள்
 அள்ளி வழங்கும்
 ஆயுதக் கிடங்கு
 பூமியை உலுக்கிக்
 குலுக்கிடும் பூகம்பம்-
 நானொரு கவிதை-
 நானொருகருத்து!
 பாரதி, இக்பால்,
 மயா கவ்ஸ்கி
 நஸ்ருல் இஸ்லாம்
 கவி வள்ளத் தோள்,
 நஸீம் ஹிக்மத்,
 பைஸ் அஹமத் பைஸ்
 சொல்லியடங்காச்
 செழிய பரம்பரை.
 பூமியின் மார்பைப்
 புரட்டி உழுதிட-
 தமிழில் பூத்தவோர்
 புரட்சிப் புதுப்பயிர்!
 சாம்ராஜ்யங்கள்

சமைந்தும் சரிந்தும்,
 நாகரீகங்கள்
 தோன்றியும், நசிந்தும்
 சகாப்தம், சகாப்தமாய்
 சதிபல நடந்தும்
 சாவின் பிடியிலே
 சிக்காத பிறவி,
 சங்கிலிக் கட்டுகள்
 சிதறி நொறுங்கிட
 சரித்திரச் சிறைகளை
 சாடிச் சரித்த
 சங்காரச் சழல்-
 விடுதலை முச்சு,
 ஸினாயில், ஸிலியில்
 வியத்னாம் மண்ணில்
 ரணகளம் தோறும்
 ரத்தநீர் பாய்ச்சி
 கருகி வீழாமல்
 காத்து வளர்த்திடும்
 கதிர்கள்- மானுடக்
 கழனியில் செழித்திட,
 கசிந்த நெஞ்சம்
 கொட்டிடும் குருதி,
 சன்னம் சன்னமாய்,
 கட்டுத் துளைத்தும்,
 சந்து சந்தாய்
 சிதைத்து வீசியும்,
 தூக்கத் தொட்டிலில்
 தூங்க வைத்தும்
 துவண்டு சுருண்டும்
 மடிந்து விடாத-
 மனித சிந்தனை
 மாணிக்க முத்துகள்
 மார்பில் அணிந்து
 மன்றத்தில் ஏறிய-

நானொரு கவிதை-

நானொருகருத்து!

மனித நேயமும், சமூகப்பற்றும், பொதுமை நோக்கும் கொண்ட இவரது கவிதைகள் உணர்ச்சிப் பிழும்புகளாய்க் கனலுபவை; சொல்லாட்சி மிக்கவை. சமூக அவலங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகையில் அங்கத்தை அநாயாசமாகக் கையாள்வதில் தேர்ந்த கவிஞர் இவர். பொதுவாக, முஸ்லிம் சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் ஈன்தனங்கள், சமூகப் புன்மைகள் மீது ஏரிசரம் தொடுக்கும் இவர் கவிதைகள் இஸ்லாத்தின் முற்போக்கான கொள்கைகளையும், இஸ்லாம் வலியுறுத்தும் சமாதான, சமத்துவ, சனநாயகப் பண்புகளையும் அதிகம் பேசும்.இவரது கவிதைகளில் சோடையானது என்று ஒதுக்கிவிடக் கூடியதாக எதுவுமே இல்லை என்றே கூறலாம்.

இவரது கவிதைகளில் முஸ்லிம் சமூகத் திற் குப் பிரத்தியேகமான சஹன், சந்தாக்கு, அலுகோசு, பரக்கத்து, பறாத்து, பக்கீஸ் பலகை முதலிய சொற்கள் விரவி வருவதைக் காணலாம். ‘பாரதி எனது உஸ்தாது’ என்ற கவியரங்கக் கவிதை அநேகரின் பாராட்டுகளைப் பெற்ற பிரபலமான கவிதையாகும்

மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் கூடுதலான ஈடுபாடு கொண்டவர். பிறநாட்டு முற்போக்குக் கவிதைகள் பலவற்றை ஆங்கிலம் வழியாகத் தமிழ்ப்படுத்தி தமிழிலக்கியத்துக்கு வழங்கியுள்ளார். இக்பால், நஸ்ருல் இஸ்லாம், பைஸ் அஹ்மத் பைஸ் போன்ற மாபெரும் கவிஞர்களின் படைப்புகளைத் தமிழ்ப்படுத்தித் தந்துள்ளார். இவர் மொழிபெயர்த்த நஸ்ருல் இஸ்லாம் கவிதைகளை, ‘கவிதைப் பூங்கா’ என்ற தலைப்பில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கொழும்பு வளாக முஸ்லிம் மஜ்ஜில் தான் வெளியிட்ட நஸ்ருல் இஸ்லாம் நினைவு மலரில் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளது. மயாகவல்ஸ்கியின் ‘லெனின்’ என்ற நீள்கவிதை இவரது மொழிபெயர்ப்பாக 1967 இல் ‘சோவியத் நாடு’ சஞ்சிகையில் வெளியாயிற்று. ‘சோவியத் நாடு’ சஞ்சிகையில் இவரது அதிகமான ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன. பறவை நாகத்தின் இதயம (**The heart of the dragon**) என்ற விஞ்ஞானத் தொடரும், அலைக்ஸாந்தர் திக்கானோ.பின் ‘சீகிரியா’, ‘தேவாந்துறை’, மற்றும் மயாகாவல்ஸ்கியின் பல

சிறுக்கதைகள் ‘அஷ்டரா’ முதலியவற்றில் இவை வெளிவந்தன. ‘ஹில்டோனியன்’ என்ற அமெரிக்க சஞ்சிகையில் இவரது ஆங்கிலக் கவிதைகள் மூன்று பிரசரமாகியுள்ளன. ‘தேசாபிமானி’, ‘மல்லிகை’ ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் இவர் எழுதியுள்ளார். மாத்தளை வடிவேலன் எழுதிய ‘புத்தாண்டு புதிதல்ல’ என்ற சிறுக்கதை இவரது மொழியாக்கத்தில் The voice of the voiceless என்ற சஞ்சிகையில் பிரசரமாகி, பின்னர் the island பத்திரிகையிலும் பிரசரமானது. கயானா எழுத்தாளர் ஹரி நாராயணன் எழுதிய ‘A letter to the prime minister’ என்ற கதை இவரது தமிழாக்கத்தில் ‘குன்றின் குரல்’ சஞ்சிகையில் வெளியானது. ஆங்கில எழுத்தாளர் ஒஸ்கார் வைல்ட் எழுதிய ‘சலோமி’ நாடகத்தை ‘ஹூழிப் புயல்’ என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்து இவர் தயாரித்த நாடகப் பிரதி முருகையா என்ற இவரது நண்பரின் உதவியுடன் அரச தமிழ் நாடக விழாவில் மேடையேற்றப்பட்டு, நடிப்பு அனுபவஸ்தர்கள் இல்லாதபோதும் சிறந்த நடிகை, சிறந்த மேடைக்காட்சி, சிறந்த ஒப்பனை ஆகிய மூன்று பரிசுகளைப் பெற்றது. சராணிய அறிஞர் அலி ஸ்ரீஅத்தீ எழுதிய ‘ஹஜ்- உலகளாவிய இல்லாமிய இயக்கத்தின் இதயம்’ இவரது பிரபலமான இன்னொரு தமிழாக்கமாகும். ‘யாத்ரா’ கவிதை இதழிலும் முக்கிய பங்களிப்பு ஆற்றியுள்ளார்.

இவரது முதலாவது மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை ஹரேந்திரநாத் சட்டோபாத்யாயருடையது. அதன் தலைப்பு- மண்பாண்டம்.அதன் மொழியாக்கம் இது:

சிவந்த வர்ணம் தோய்ந்த உருவில்
சமைந்த அழகுப் பாண்டமே!
சாந்தமுற்ற மெளனம் நீங்கி
சாற்றுவாய் மண்பாண்டமே!
சக்கரத்தில் குயவன் உன்னை
சுழற்றுகின்ற போழ்திலே
சக்த்துக்குன்னை பாண்டமாக
சமைத்தளிக்கு முன்னிலே
என்ன கோலம் உற்றயோ
எடுத்தியம்ப வல்லயோ?
மண்ணில் நின்றும் கிளர்ந்து பெயர்

மாளாத் துயரம் எய்தினேன்,
 மன அதிர்ச்சி யுற்றுணர்வு
 மங்கித் துன்பம் எய்தினேன்
 கொதிக்கும் தீப் பிழம்பு போன்று
 கனன்றிடும் அக்குயவனின்
 கொடுங்கரங்கள் தன்னில் நான்இப்
 பாண்ட நிலையை எய்தவே
 உற்ற துன்ப நிலையெலாம்
 உரபைப் தென்னில் ஆகுமோ?
 சாந்தியற்று சுகம் அழித்து
 சக்கரத்தில் சுழன்று பின்
 சயனமுற்ற பாண்டமாக
 சகத்தில் நானும் ஆகுமுன்
 மனங்கமழ் ஒர் சிறுமலர் என்
 மனங்கவர்ந்த தோழியாய்
 மார்பகத்தில் வேர் புதைத்து
 மாண்பு கொண்டு மலர்ந்ததே!
 அந்த இனிய நட்பினால்
 அகத்தில் இன்பம் சுரக்குதே!”

இக்கவிதை கவிமணி எம்.சி.சுபைர் நடத்திய ‘மணிக்குரல்’ சஞ்சிகையில் பிரசுரமானது.

ஆங்கில வழியாக இவர் தமிழ்ப்படுத்திய பாலஸ்தீனக் கவிதைகள் கவிதா காம்பீர்யத்துடன் மிளிர்பவை. ஒரு கவிதையில் உள்ள நேரடிச் செய்தியே தன்னைக் கவர்வதாக இவர் குறிப்பிடுகிறார். பலஸ்தீனக் கவிஞர்களான மற்றும் தர்வேஷ், ஸமி அல் காசிம், ∵பவ்ஸி அல் அஸ்மார், சுலாபா அல் ஹெகாவி முதலியோரினதும், பாகிஸ்தான் கவிஞர்களான ∵பைஸ் அஷமத் ∵பைஸ், மற்றும் இஃப்திகார் ஆரி.ப் ஆகியோரின் கவிதைகளையும், சிலி நாட்டுக் கவிஞரான பப்ளோ நெருடா ஆகியோரின் கவிதைகளையும் இவர் சிறப்பாக மொழிபெயர்த்துள்ளார். பய்லோ நெருடாவின் “நீர் கேட்பீர்- எங்கே நிலம் பூத்த வைலக் மலர்கள்?” என்ற கவிதை ஸ்பெய்னின் சிவில் யுத்தத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டது.

ஒ நாய் வெறுத்தொதுக்கும்
 ஒ நாய்கள் கூட்டமது
 விரியன் வெறுத்தொதுக்கும்
 விழிப் பாம்புக் கூட்டமது...
 என்று தொடர்ந்து செல்லும் அந்தக் கவிதை,
 என்னருமை பொன்னாட்டின்
 ஏரிமலைகள் பற்றி யெல்லாம்
 எடுத்து சொலும் என் கவிகள்
 எங்கென்று நீர் கேட்பீர்!
 பாரும் வந்தே
 பாரும்
 வீதியெலாம் வெங்குருதி
 வீதி யெலாம் வெங் குருதி.

என்று முடிகின்றது. நெருடா ஸ்பானிய மொழிக் கவிஞர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பலஸ் தீனக் கவிஞர் மஹ் முத் தர் வேவினுடைய கவிதையொன்றை எடுத்துக்கொண்டால், அதன் ஆங்கில மூலமும், மொழிபெயர்ப்பும் இவ்வாறு அமைகின்றன:

A little bit of honey
 Remains on your plate
 Keep the flies away,
 And protect the honey.
 Your house still has a mat and a door
 Close the door and keep the cold
 Wind away from your children.
 It is a very cold wind,
 and the children must sleep.
 You still have some wood for the fire,
 Coffee,
 And a bundle of flame.

இக் கவிதையை பண் னாமத் தார் இவ் வாறு மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

சிறு சொட்டு
 துளித்தேன்
 எஞ்சியது-உன்

தட்டில்

எஞ்சிய துளித் தேனை
எடுத்து வை பல்வியமாய்
ஈவந்து மொய்க்காமல்
இட்டு வை பத்திரமாய்
உன் வீட்டில்- இன்னும்
ஒரு பாய் இருக்கிறது;
உன் வீட்டில்- இன்னும்
ஒரு கதவு இருக்கிறது.
குழந்தைகள் வெடுவெடுக்கக்
குளிர் வந்து தாக்காமல்-
கண்ணயரக் கொஞ்சம்
கதவு தனை முடிவை.
குழந்தைகள் துயின்றிடனும்-
காற்றோ குளிர் காற்று
ஏரிக்க- கொஞ்சம்
விறகுண்டு
அருந்த - கொஞ்சம்
காப்பியுண்டு
நெருப்புண்டு கனன்றெரிய!
நெருப்புண்டு கனன்றெரிய!

இவ்விடத்தில் கவிதையை இவர் தனது சொந்த பாணியில் மெருகூட்டியிருப்பதைக் காணலாம். சொல்ல வந்த பொருளை இன்னும் அழுத்திச் சொல்வதற்காக ஒரே வாக்கியத்தை இரண்டுமுறை பயன்படுத்துவதன் மூலம் கருத்து உறுதியாக வெளிப்படுகின்றது. இவரது மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் பற்றி பேராசிரியர் கா.சி.வத்தம் பி குறிப்பிடும் போது, “கவிதை மொழிபெயர்ப்பு என்பது உண்மையில் மொழிபெயர்ப்பு அல்ல, அது இன்னொரு மொழியாக்கமே, இன்னொரு படைப் பே. இந் த மொழிபெயர் ப் புகள் தமிழ் ப் படைப் புகளாகவே மேற் கிளம் புகின் றன்” என் கிறார். பேராசிரியர் துரை.மனோகரனும் இக்கருத்துடன் உடன்படுகிறார். இவரது ‘காற்றின் மௌனம்’ மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைத் தொகுதிக்கான மதிப்புரையில், “முழுக்க முழுக்க தமிழ் மணம் கொண்ட கவிதைகள்” என்று ‘காலச்சவு’ இதழ்

குறிப்பிட்டுள்ளது.

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் அவர் கெக்கிறாவை முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் ஆங்கில ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய போது மாணவியாக இருந்து இவரிடம் கற்ற அனுபவம் இனிமையானது; மறக்க முடியாதது. ஆங்கிலத்தை உனர்ச்சி பூர்வமாகக் கற்பிப்பதிலும், அவ்வாறே தமிழிலக்கியத்தைச் சுவையாகப் படிப்பிப்பதிலும் சிறந்து விளங்கிய இவர் பலரின் அபிமான் ஆசிரியராகத் திகழ்ந்து வந்தார்.

அந்நாட்களில் இவர் எமது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் குடியிருந்தமையால் இவருடனும், இவரது குடும்பத்தாருடனும் தனிப்பட்ட முறையில் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டிற்று. அப்போதெல்லாம் இவரது ஆளுமை மிகக் தோற்றமும், இனிய கூபாவமும், அடக்கமும், ஆங்கிலப் புலமையும் என்னை ஈர்த்த அளவுக்கு இவரது தமிலிழக்கியப் பணி பற்றி நான் அதிகம் அறிந்திருக்கவில்லை.இவரும் தானாகவே எதுவும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை; வெளிக்காட்டவில்லை. ஆயினும், வீட்டு அலுமாரியில் இவர் அடுக்கி வைத்திருந்த கனத்த தமிழ், ஆங் கில இலக் கியப் புத்தகங்களைப் பார்த்து மலைத்திருக்கிறேன். ஒருநாள் இவர் ஏதோ ஒரு கவிதையை எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது அதைப் படிக்கவெண்ணி நான் அருகில் போன்போது,”இப்போது உங்களுக்கு இதெல்லாம் புரியாது” என்றுகூறி இவர் முறுவவித்தது நல்ல ஞாபகம். ஆயினும், எட்டாம் வகுப்பிலேயே‘வில்லியம் வர்ட்ஸ்வர்த்தின் ‘டெப்பாடில்ஸை’யும், தாகூரின் ‘கீதாஞ்சலி’யையும் எனக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இவரையே சாரும். எப்படியோ, இவரது சிறப்புகளையும், தனித்துவத்தையும், கவித்துவத்தையும் நானாகவே தேடிப்படித்து அறிந்து கொண்ட ஒரு பொழுதில், எனக்கு இவரது அறிவார்ந்த ஆலோசனைகள் மிகவும் அவசியமான ஒரு பொழுதில்- இவர் மீண்டும் மாத்தளைக்கு மாற்றம் பெற்றுச் சென்றுவிட்டார். எனினும், இடைவிடாத எனது முயற்சியின் காரணமாக இன்றுவரை இவருடனான எனது இலக்கிய உறவை வளர்த்து வருகிறேன். 1983 ஜூலை கலவரத்தையடுத்து தினகரனில் பிரகரமான ‘பிரலாபம்’ எனும் கவிதையே இவரது ஆக்கமாக நான் முதலில் படித்தது.

நான் அவற்றைச் செய்யவில்லை

என்றாலும்

நான் அவற்றைத்

தடுக்க முடியவில்லை

என்பதனால்

பிரலாபித்தமுகின்றேன்...

ரட்ட பேரண்ட,

பெட்ரல் டிக்கக் தென்ன...

என்று தொடரும் அக்கவிதை அவரது ஆசான் அழுதாலிப் அவர்களது ஆங்கிலக் கவிதையாகும்.

“முஸ்லிம் சமூகத்திலிருந்து உங்களைப் போன்ற சமூகப் பிரக்ஞாயுள்ள ஒரு பெண் உருவாகியமை குறித்து நான் மிகவும் ஆசுசர்யப்பட்டிருக்கிறேன். எனினும்; நீங்கள் பண்ணாமத்துக் கவிராயரின் மாணவி என்று அறிந்தபோது அந்த ஆச்சரியம் நீங்கி விட்டது”என திரு. டொமினிக் ஜீவா என்னிடம் ஒருமுறை குறிப்பிட்டதை இக் கணத் தில் நினைத் துக் கொள்கிறேன்.

1986 டிசம்பரில் மலையக இலக்கிய பேரவை மலையக இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவராக இவரைப் பொன்னாடைபோர்த்திக் கெளரவித்தது. இந்து சமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சு இவரைக் கெளரவித்து கனம் பண்ணியது. இவரது பணியினைப் பாராட்டி 1998 ஆகஸ்டில் நடைபெற்ற தமிழ் சாகித்திய விழாவில் இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சு ‘தமிழ் ஓளி’ விருதினையும் இவருக்கு வழங்கியது.

1995இல் மத்திய மாகாண தமிழ்க் கல்வி, இந்து கலாசார அமைச்சினால் கெளரவிக்கப்பட்டதுடன், 1996இல் கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சு கலாபூஷணம் விருது வழங்கியது. 1997இல் மாத்தை மாநகர சபை கொண்டாடிய சாகித்ய விழாவின்போது இவரது நிழற்படம் நிரந்தரமாகத் திரைநீக்கம் செய்து வைக்கப்பட்டது.

2002இல் உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் இவர் விருதும், பணமுடிப்பும் பெற்றார். இவரது கவிதைகள் பற்றி பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவி ஒருவர் தமிழ் சிறப்புக் கலை இளமாணி இறுதிப் பரீட்சைக்காக ஆய்வு செய்துள்ளார்.

கொடகே வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது(2016), சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கான துரைவி விருது(2016) ஆகியன சமீபத்தில் இவருக்கு கிடைத்த விருதுகளாகும்.

‘காற்றின் மௌனம்’, ‘காரவான் கீதங்கள்’ ஆகிய இரு தொகுதிகளைத் தவிர இவரது அனைத்து மொழியாக்கங்களையும், சுய ஆக்கங்களையும் உள்ளடக்கிய தொகுதியொன்று இதுவரை வெளிவராதது தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குப் பெரும் இழப்பாகும். இலக்கிய ஆர்வலர்கள் கவனிக்க!

அனுராதபுரத்தின் முதுசௌம் - அன்பு ஜவஹர்ஷா

அனுராதபுரம் என் கின் றநகரம் இலங்கையில் மிகப் பிரசித்தமானது. இலங்கையின் முதலாவது இராஜதானி என்ற பெருமை பெறுவது. மட்டுமல்ல, இலங்கையின் மிகப் பெரிய மாகாணம் என்ற சிறப்புடன் மிகக் குறைந்த குடிசனப் பரம்பல் உடைய மாகாணம் என்ற பேரும் இன்னும் பல பெருமகளும் அதற்கு உண்டு.

அவ்வாறே ‘அன்பு ஜவஹர்ஷா’என்ற பெயருக்கும் பல மாண்புகள் உண்டு. இதில் அன்பு என்பது அன்புதாசன் என்ற புனைபெயருடைய தந்தை வழி வந்தது. அவர் கொழும்பு கொம் பணித் தெருவில் பிறந்து எழுத்தாளராகவும், பத்திரிகையாளராகவும் கடமையாற்றினார். அனுராதபுரத்தில் மணமுடித்து அங்கே குடியேறி வாழ்ந்த போது 1950.11.03இல் பெற்றெடுத்த தமது முத்த புதல்வனுக்கே இப்பெயரைச் குட்டினார். அடுத்த பகுதி பாரதப் பிரதமராக அக்காலத்தில் உலகப் புகழ் பெற்றிருந்த ஜவஹர்லால் நேரு மீது கொண்ட மரியாதையால் வைக்கப் பெற்றது. அடுத்த பகுதி தமது இலக்கிய நன்பராகிய பித்தன் கே.எம்.எம்.ஷா அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாகச் சூடப்பட்டது. ஆக, தமது மகன் எதிர்காலத்தில் அரசியலுக்கோ இலக்கியத்துக்கோ சேவையாற்ற நினைப்பின் இப்பெயர் உபயோகமாக இருக்கும் என்று அந்தத் தந்தை என்னினார் போலும். எனினும், மகனுக்கு ஏழ வயது நடக்கும் போதே காலமாகிவிட்டார்.

‘அவரது கனவுகள் கனிந் து மகன் இலக்கிய உலகிற்குள் அடியெடுத்து வைக்கும் போது பித்தன் ஷா இதனைக் கடிதம் முலமாக எழுதி அறியத் தந்த பின்னரே மகனுக்கு விபரம் புரிந்தது’என்று திக்குவல்லை கமால்

குறிப்பிடுகிறார்.

மட்டக்களப்பு புனித மரியாள் கல்லூரியில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தவர் தந்தையின் மறைவுக்குப் பிறகு மீண்டும் அனுராதபுரம் வந்து புனித கண்ணியர் மடம், புனித வளனார் கல்லூரி, விவேகானந்தா கல்லூரி ஆகிவற் றில் கல்விகற்று, உயர்தரப் பரீட்சையில் பிரிவில் சித்தியடைந்தார். வளனார் கல்லூரியில் மாணவர் தலைவனாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டதை தனக்குக் கிடைத்த முதல் கௌரவமாக இன்றும் நினைவு கூர்கிறார். மாணவனாக இருக்கும்போதே அப்போது உயிரியல் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய ஞானராஜா அவர்களால் நடாத்தப்பட்ட' மாணவர் குரல்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியதுடன், பல கையெழுத்துப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதினார். தொடர்ந்து, சுதந்திரன், கதம்பம் ஆகிய இதழ்களிலும், பின்னர் தினபதி, மித்திரன், உட்பட மலர் என்ற சஞ்சிகையிலும் சிறுவர் ஆக்கங்கள் எழுதினார். 1967ல் வை.எம்.எ உடன் இணைந்து கொண்டதுடன், 1968இல் அனுராதபுர ஸாஹிராக் கல்லூரியின் ஆரம்பத்தோடு அதன் அபிவிருத்திப் பணிகளிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டு உழைத்தார். இச்சங்கத்தின் செயலாளராக பின்னர் உயர்ந்தார். அத்துடன் அக்காலத்தில் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வாலிப முன்னணியில் இணைந்து கொண்டார்.

ஆசிரியர் தொழிலை இலட்சியமாகக் கொண்டு 1971இல் விவசாய விஞ்ஞான ஆசிரியர் நியமனம் பெற்று நொச்சியாகம, நாச்சியாதீவு, அனுராதபுர ஸாஹிரா ஆகிய பாடசாலைகளில் சேவையாற்றினார். அங்கு மாணவருக்கான 'பிறையொளி' சஞ்சிகையை நடாத்தினார். 1972இல் பேனா மனோகரன், மாவை நித்தியானந்தன் ஆகியோருடன் இணைந்து அனுராதபுரம் கலைச்சங்கத்தைத் தொடங்கினார். அதன் மூலமாக மாதமொரு முறை பாரதி விழா, கலந்துரையாடல் முதலிய இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளை இச்சங்கம் நடாத்தியது. புலகவியரங்கங்கள், கலைக்கோலம் என்பன நடாத்தப்பட்டதுடன், அக்காலத்தில் கவியரங்குகள் பிரபலமாக நடந்து கொண்டிருந்தமையினால், இலங்கையில் நடந்த அவ்வாறான கவிதா நிகழ்ச்சிகளில் வாசிக்கப்பட்ட கவிதைகளைத் தொகுத்து 'சிதைந்து போகும்

சிறப்புகள்’, ‘புத்துலகம் படைப்போம்’ ஆகிய தொகுதிகளை வெளியிட்டார். அதன் இணைச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய போது ‘களம்’என்ற இரு மாத கால இதழை வெளியிட்டார். அக்காலக்ட்டத்தில் அகில இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர் சம்மேளனத்தின் உப செயலாளராகவும், ‘தேந்துளி’ இலக்கிய வட்டத்தின் அமைப்பாளராகவும், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாவட்டப் பிரதிநிதியாகவும் கடமையாற்றிபல இலக்கியப் பணிகள் புரிந்தார். பேனாமனேகரனின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதி ‘கமைகள்’ கலைச் சங்கத் தால் வெளியிடப்பட்டது. அப்போது அப்பிரதியின் விலை ஒரு ரூபா என்று அறியக் கிடக்கிறது. தமது இனிய நண்பர் பேனா மனேகரன் கடந்த வருடம் அனுராதபுரம் வந்தபோது நடாத்தப்பட்ட இலக்கிய நிகழ்ச்சியில் அன்று வெளியான பத்திரிகைச் செய்திகளைத் தொகுத்து போட்டோ பிரதியாக இளம் ஆர்வலர்களுக்கு வழங்கியதும், மாவை நித்தியானந்தன் உட்பட கலைச் சங்க உறுப்பினர்களை அழைத்துப் பேச வைத்ததும் ஒரு சிறப்பம்சமாகும்.

1973இல் பலாலிஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் இருந்த போது அவருடைய சகாக் களாக திக்வல்லை கமால், கலைவாதி கலீல், முதூர் முறையைதீன், ரைத்தலாவலை அஸீஸ், ஜுவாத் மரைக்கார், வேதாந்தி எனப்படும் சேகு இஸ்ஸதீன், ‘அரும்பு’அறிவியல் ஏட்டு ஆசிரியர் ஹபீஸ் இஸ்ஸதீன் ஆகியோருடன் இவர் நட்பு கொண்டிருந்ததாக கலைவாதி கலீல் எழுதுகிறார். அங்கு வெளியான ‘யாழ்ப்பிறை’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக தி. கமாலும், செயலாளராக அவரும் இணைந்து ஒரு வித்தியாசமான சஞ்சிகையாக அதனை வெளிக் கொணர்ந்தனர். அத்துடன் நண்பர் கமாலின் தூண்டுதல் காரணமாக புதுக்கவிதைகளை ஏராளமாக எழுதினார். அத்துடன் இலங்கையின் பல பாகங்களிலுமிருந்த நாற்பத்து நான்கு புதுக் கவிதையாளர் களின் கவிதைகளைத் தொகுத்து 1974இல் ‘பொறிகள்’ என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். 1975இல் தனது கவிதைகளைத் தொகுத்து ‘காவிகளும் ஒட்டுண்ணிகளும்’ என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டார். இக்கவிதையில் ஏழை மக்களின் ஒரே சொத்தாகிய வறுமை எவ்வாறு பிறரால் கோஷித்துக்காகப் பயன் படுத்தப்படுகின்றது

என்பதை நகைச்சுவைப் பாங்கில் கூறுகிறார். இவரது பல கவிதைகள் ஏழ் மையின் துயரம் பற் றிப் பாடியுள்ளன. திருமணத்திற்குப் பின்னர் மனைவியின் ஊராகிய மன்னாருக்கு 1977இல் இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்று அங்கிருந்த போது சென்று தாராபுரம் அல் மினா பாடசாலையில் ‘மினா’சஞ்சிகையை நடாத்தி அதன் பன்றின்டு இதழ்களை வெளிக் கொண்ந்தார். அங்கு மன்னார் கல்விவள நிலையம் பொறுப்பதிகாரியாகவும், வலய தொழினுட்ப ஆலோசகராகவும் நியமனம் பெற்றார். அங்கேயே வாழ்ந்திருந்தால் அனுராதபுரம் தனதுபெரும் புதல்வர்களில் ஒருவரை இழந்திருக்கும் என்றாலும் அப்படி நடக்கவில்லை. 90களில் ஏற்பட்ட இனப்பிரச்சினை காரணமாக இடம் பெயர்ந்து மீண்டும் தனது ஊருக்கே திரும்பினார். தற்காலிக ஆசிரியராக ஸாபிராவில் இணைந்து கொண்டார். 1991இல் முதலாம் தரஅதிபராக நியமனம் பெற்று, பிரதி அதிபர், பதில் அதிபர் ஆகிய பொறுப்புகளை வகித்து பின்னர் 2005வரை அதிபராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றார். இக்காலத்தில் பத்தாயிரம் அதிபர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் வளவாளராகவும், வட மத்திய மாகாண கல்வித் தரக் குழு உறுப்பினராகவும் சேவை செய்தார்.

அனுஷா, தமிழ்வேந்தன், பிரதவஸி முதலிய பல புனை பெயர்களில் கட்டுரை, விமர்சனம், ஆய்வு, சிறுக்கை என்பன எழுதினார். தமிழகத்திலிருந்து வெளியான ‘ஏன்’ புதுக்கவிதை ஏட்டின் இலங்கைத் தொகுப்பாளராக செயற்பட்டதுடன், அங்கிருந்து வெளியான விவேகசித்தன், சாந்தி, எழுச்சி முதலியசஞ்சிகைகளிலும், தேசாபிமானி, இன்ஸான், தினபதி உட்பட இலங்கையின் அனைத்துப் பத்திகைகளிலும் ஏராளமாக எழுதினார். ‘மாணிக்கராசன்’ என்ற பெயரில் ‘மல்லிகை’ இதழில் அப்போதைய இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய தகவல்களை எழுதிப் பலரதும் பாராட்டைப் பெற்றார். ‘தினகரன்’ இதயராகம் பகுதியில் நீ + நினைவுகள் = 0 என்றதொடர் காவியத்தை எழுதினார். கொழும்பு பண்டாரநாயக்க மாநாட்டு மண்டபத்தில் முற் போக்கு எழுத்தாளர் மாநாட்டில் ‘கடந்த இருபது வருடங்களாக புதுக்கவிதை வளர்ச்சி’ என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையை வாசித் தார். இவற்றின் மூலப் பிரதிகள் இனக்கரவரத்தில் அழிந்து போன்றை குறித்து நாம்

கவலைப்படாமல் இருக்கமுடியாது.

அனுராதபுரத்திலிருந்து வெளியான சிறுசஞ்சிகைகளான அனுராகம், அல் மத்தோ, பழகள் ஆகிவற்றின் போதிகராகவும் பணிபுரிந்துள்ளார். தற்போது'பழகள்'தனது 37வது இதழை வெளிக் கொண்டந்துள்ளமை சிறப்பம்சமாகும்.

1992இல் இலங்கை அதிபர் சேவைக்கென ஆரம்பிக்கப்பட்ட தொழிற் சங்கமான தரம் பெற்ற அதிபர் சேவைச் சங்கத்தின் ஸ்தாபக உறுப்பினராவார். நீண்ட காலமாக சிரேஷ்ட உப தலைவராகக் கடமையாற்றி 2004இல் அச்சங்கத்தின் அகில இலங்கைத்தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டமை எமது சிறுபான்மைச் சமூகத்தினருக்குக் கிடைத்த ஒரு கெளரவமாகும். எட்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அதிபர்கள் அங்கம் வகிக்கின்ற ஒரு சங்கம் இதுவாகும். இக்காலத்தில் இலங்கை ஆசிரியர் சேவை, இலங்கை ஆசிரியர் சேவை சட்ட விகித கோவை ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டார். தற்போதும் இது பற்றிய ஏரா ஸ மான விடயங் களை முகநூலில் பதிந் து வருகிறார்.அத்துடன் எமதுமாவட்ட இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதிவருகிறார்.

எதையுமே ஆவணமாக கும் என்னங்கொண்ட இவர் அனுராதபுர மாவட்ட முஸ்லிம் களின் இருப்பு அபாயத் திற் குள் ளான போது அது பற்றிய ஆவணங் களையும், புகைப் படங் களையும், வரலாற் றுத் தகவல் களையும் தொகுத்து நூலுருவாக்கி 2012இல் வெளியிட்டார். 'முதுசொம்' எனும் இந்நூலில் அனுராதபுர மாவட்ட முஸ்லிம் சேவையாளர்கள் பற்றிய விபரங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

மகரகம தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் முதன் முதல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட முகாமைத்துவ டிப்ளமா பயிற்சி நெறியில் சிறப்புச் சித்தி பெற்றதுடன்,கணனி பயிற்சி நெறியையும், உலக வங்கியின் ஆதரவுடன் நடாத்தப்பட்ட 1ஏ.பி. பாடசாலை அதிபருக்கான பயிற்சியையும் பூர்த்தி செய்துள்ளார். தற்போது அல் இஸ்லாஹ் பாலர் பாடசாலையின் செயலாளராக நீண்ட காலமாக செயலாற்றி வருகிறார்.

ஏறத்தாழ இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே எவ்வித விண்ணப்பங்களும் அனுப்பாத நிலையில் இவருக்கு கலாபூஷணம் விருது கிடைக்கப் பெற்றது ஒரு சிறப்பம்சமாகும். அத்துடன் அகில இலங்கை சமாதான நீதிபதி பட்டம் பெற்ற முஸ்லிம் அதிபர் என்ற பெருமையும் இவருக்குண்டு. பெரும்பான்மை இன அதிபர்களுடன் போட்டியிட்டு வடமத்திய மாகாணத்தின் சிறந்த அதிபருக்கான ஜனாதிபதிவிருதும் பெற்றுக்கொண்டார். உலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாட்டில்-2002இல்-விருது வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார். இவரது காலத்தில், இவரது வழி காட்டலின் பேரில் நாம் வாழ் கிறோம், இயங்கி வருகிறோம் என்பது நமக்குப் பெருமையாகும்.

தீர்மான மானுட நேயக் தூகம் கொண்ட மேமன்கவி

1989.11.09. எனது திருமண வைபவத்தில் கலந்து சிறப்பிக்க யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு போகும் வழியில் மல்லிகை ஜீவா வந்திருந்தார். தொடர்ந்து இரு தினங்களாக என்னைச் சந்தித்து மனம் விட்டுக் கலந்துரையாடிய பின் அவர் கொழும்பு செல்ல, சில தினங்களின் பின்னர் எனக்கொரு கடிதம் வந்தது. “எனது இனிய நண்பரான ஜீவா அவர்களுக்கு நீங்கள் வழங்கிய கெளரவத்திற்கு நன்றி.” -

இப்படிக்கு மேமன்கவி-

இதுதான் மேமன்கவி எனக்கு எழுதிய முதல் கடிதம். ஏலவே ஒருகவிஞராக அறிந்து வைத்திருந்த மேமன்கவி எனக்கு அறிமுகமானது நேசம் என்கிற உயர்ந்த மானுடப் பண்பின் அடித்தளத்தினாடாக. அந்த அடித்தளத்திலிருந்து கோபுரமாக இன்றும் எழுந்து நிற்பது அவர் தனது நேசங்கள் மீதும், அந்நேசங்கள் சார்ந்த ஒவ்வொரு குடும்ப உறுப்பினர் மீதும் கொண்டிருக்கின்ற ஆழ்ந்த கரிசனையும் வாஞ்சையும் ஆகும்.

சாதாரண புதுக்கவிதையாளன் ஒருவன் கையாள்கின்ற அளவுகோலை விட இவரது மானுட நேய அளவுகோல் விசாலமானது. இவரது கவிதைகளால் மானுட நேயத்திற்கு அழகா,அல்லது இவர் கொண்ட மானுட நேயத்தினால் இவரது கவிதைகளுக்கு அழகா என்று நான் அடிக்கடி சிந்திப்பது உண்டு.

தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு மேமன் சமூகத்தை அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கத்துடனேயே இவர் “மேமன் கவி” என்கின்ற புனைபெயரைச் சூடிக் கொண்டார். இயற்பெயர் அப்துல் கரீம் அப்துல் ரஸாக் லாகானா. இந்தியாவில் குர்தியானா, ஜானாகட், பாட்வா ஆகிய நகரங்களில் இருந்து வியாபார நோக்கத்திற்காக இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்த மேமன் சமூகத்தில் இவர் 1957.04.29 அன்று கொழும்பில்

பிறந்தார். ‘Bhai’ என்று ஏனைய முஸ்லிம்களால் அழைக்கப்படும் இவரது சமூகத்தின் சிறப்புப் பெயரோடு இவரை ஏனையோர் அழைக்கும் பெயர் ‘கவிபாய்’.

மேமன் மொழிக்கு வரி வடிவம் இல்லையாதலால் தமிழில் கல்வி கற்றார். எனினும் பாடசாலைக் கல்வி இவரை ஈர்க்கவில்லை. எட்டாம் வகுப்போடு கல்வியைக் கைவிட்ட கவிஞர் கண்ணதாசன், எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் ஆகியோரைப் போன்று இவரும் பாடசாலை வாழ்க்கைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார். ‘பாடசாலைக் கல்வியில் காணப்பட்ட பழையமை வாதம் என்ன சலிப்படையச் செய்தது’என்று சமீபத்தில் தொலைக்காட்சி நேர்காணல் ஒன்றில் இது குறித்து கருத்து வெளியிட்டார்.

வீட்டில் பேச்சு மொழியாக மேமன் மொழியைக் கையாண்டாலும் தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் தயக்கமின்றி உரையாடும் வல்லமை கொண்டவர். எந்தநிலையிலும் தான் ஒரு தமிழ்க் கவிஞர் என்பதைப் பெருமையுடன் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்பவர்.

இவரது முதல் கவிதை “தமிழே என் முச்சு” எனும் தலைப்பில் 1974இல் ‘சுதந்திரன்’ பத்திரிகையில் வெளியானது. அந்தத் தருணம் முதல் இவரை சரியாக இனங்கண்டு கொண்டதிரு.டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் ‘இளந்தளிர்’ எனக் குறிப்பிட்டு ‘மல்லிகை’சஞ்சிகையில் அறிமுகப்படுத்தினார்.

அத்துடன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் நெருக்கமாக இணைந்து செயற்பட்டமையும் இவரது இலக்கிய வாழ்வில் ஒரு மைல்கல்லாக அமைந்தது.

இன்று வரை முற்போக்குக் கொள்கையில் பற்றுறுதி கொண்ட கவிஞரான இவரது அனுபவங்கள் வியாபாரம், தகவல் தொழினுட்பம், கணனி, இணையம் ஆகியவற்றிலும் மிக ஆழமாக ஊடுறுவிச் செல்கின்றன.

இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக் கழகத்தில் சமூக விஞ்ஞானம், பத்திரிகைத் துறை ஆகியவற்றில் டிப்போமா சான்றிதழ் பெற்றுக் கொண்டது மட்டுமன்றி Professional English கற்கை நெறி மூலமாகவும் தனது மொழியறிவை விருத்தி செய்து

கொண்டுள்ளார்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கொழும்புக் கிளையின் செயலாளராக, வலம்புரி கவிதா சங்கத் தலைவராக, இலங்கை மேமன் சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளராக மாத்திரமல்லாது ‘அக்னி’ உள்ளிட்ட பல சஞ்சிகைகளுக்கும் இணை ஆசிரியராகவும், ஆசிரியராகவும் இவர் பணி புரிந்திருக்கிறார்.

இதுவரை ‘யுகராகங்கள்’, ‘ஹிரோவழிமாவின் ஹீரோக்கள்’, இயந் திர குரியன்’, ‘நாளையை நோக்கிய இன்றில்’, மீண்டும் வசிப்பதற்காக’, ‘உனக்கு எதிரான வன்முறை’, மற்றும் மணிவிழாவினை முன்னிட்டு கொடகே நிறுவனம் வெளியிட்ட ‘ஆதிகளின் புதைக்குழிகளிலிலிருந்து’, (இவரது தொகுப்பு வித்தியாசமான ஒரு தொகுப்பாகும்) என மொத்தமாக ஏழு கவிதைத் தொகுதிகளையும், ‘ஒரு வாசகனின் பிரதிகள்’, ‘மொழி வேலி கடந்து...’ ஆகிய இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகளின் தொகுதிகளையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். இவற்றுள் பின்னையது சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ள பன்னிரண்டு இலக்கிய நூல்கள் பற்றிய விமர்சன நூலாகும்.கட்டுரைத் தொகுதிகள் இரண்டும் ‘கொடகே’நிறுவன வெளியீடுகளாகும். மேலும் இரண்டு நூல்கள் வெளிவரத் தயாராக உள்ளன.

‘நாளையை நோக்கிய இன்றில்’ கவிதைத் தொகுதி 1990இல் இலங்கை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது. அதே ஆண்டு இந்து கலாசார அமைச்சு ‘இலக்கிய வித்தகர்’ எனும் பட்டம் வழங்கி இவரைக் கொரவித்தது. 1992இல் முஸ்லிம் கலாசார அமைச்சு ‘கவித்தாரரகை’ எனும் விருதையும், நாலப்பிட்டி ஆண்மிக இலக்கியப் பேரவை ‘பாரதி’ எனும் விருதினையும் குட்டி கனம் பண்ணின.

இவரது கவிதைகள் ஆங்கிலம், சிங்களம், ரஷ்ய மொழிகளில் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

தேசிய கல்வி நிறுவகம் வெளியிட்டுள்ள ஆசிரியர் பயிற்சிப் பாட நூலில் இவரது பாடல் இடம் பெற்றுள்ளது.

எண்பதுகளில் ‘ரூபவாஹினி’யில் இவர் இயற்றிய பல

மெல்லிசைப் பாடல்கள் ஓளி, ஒலிபரப்பாகியுள்ளன.

சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழக மாணவர் ஒருவர் தனது பட்டப் படிப்புக்காக இவரது கவிதைகளை ஆய்வு செய்து கட்டுரை சமர்ப்பித்துள்ளார்.

கொழும் பில் உள் ள பெரும் பாலான இலத் திரனியல் ஊடகங்கள் அடிக்கடி இவரை நாடி வருகின்றன.

இலங்கை, இந்திய சஞ்சிகைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் கவிதை,கலை, இலக்கிய,சினிமா விமர்சனம்,கட்டுரை,சிறுகதை எனத் தொடர்ந்து எழுதி வருகின்ற மேமன்கவியின் தேடல் இன்னும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது.

‘மல் விகை’யில் எழுதிய ‘ஒரு பிரதியின் முனுமுனுப்புக்கள்’ இவரது இலக்கிய உலகத் தேடலை நன்கு வெளிக் காட்டுகின்றது. இத்தொடரை இவ்வளவு சுவாரஸ்யமாக வேறு யாரும் எழுத முடியுமா என்பது சந்தேகமே.

இவரது கவிதைகளுக்கு அடுத்த படியாகத் தனது நேசங்களுக்கு அவர் எழுதிய நூற்றுக் கணக்கான கடிதங்களைக் குறிப்பிடலாம். கணதியான சிந்தனைகளையும்,கேள்விகளையும் எழுப்பி, நேசங்களின் சுயத்தை இலக்கிய உணர்வுடன் மீட்டும் இவரது கடிதங்கள் என்றும் போற்றிப் பாதுகாக்கத் தக்கன என்பேன்.

பொதுவான சமூகப் பிரக்ஞஞ்யுடன் அடிநிலை மக்கள் மீதான கண்ணோட்டம், சுரண்டலை எதிர்த்தல், எதேச்சாதிகாரத்தையும், உலகளாவிய மக்கள் அவலங்களையும் எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தல், போரைச் சாடுதல் என்பன இவரது கவிதைகளில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளாகும்.

எப்போதும் மிக வெளிப்படையாகவும், திறந்த மனதுடனும் பழகுகின்ற இவரது சில கவிதைகள் புரிந்து கொள்ள முடியாத சிக்கல் தன்மைகளைக் காட்டுவதாகவும் ஒரு கருத்து நிலவி வருகின்றது. இக் கருத்தை மறுப்பதற்கில்லை. இதற்கு அடிப்படையான அகவயமான, புறவயமான பல காரணிகள் இருக்கக்கூடும்.

‘துரைவி’ பதிப்பகத்தின் தற்போதைய தலைவர் ராஜ்பிரசாத்

துரை விஸ்வநாதன் அவர்களுடன் இணைந்து, அப்பதிப்பகத்தால் நடாத்தப்படும் போட்டிகளுக்கு நடுவராகச் செயற்பட்டு வருவதுடன், அதன் நிறுவனர் துரைவி அவர்களுடைய ஞாபகார்த்த நிகழ்வுகளில் இதுவரை காலமும் நிகழ்த்தப்பட்ட நினைவுப் பேருரைகள் பத்தைத் தொகுத்து ஒரு நாலாக வெளியிட்டுள்ளார். டொமினிக் ஜீவா அவர்களுடன் துரை விஜயா கொண்ட ஆழந்த நட்பும், உறவும் காரணமாகவே இந் நிகழ்ச்சிகளில் இவர் அதிக ஈடுபாடு காட்டி வருகிறார்.

இவ்வாறான பணிகளை ‘கொடகே’ நிறுவனத்திற் கூடாகவும் மேற்கொண்டு வருகிறார். அதன் பயனாக, நமது தமிழ்க் கவிஞர்கள் பலரும் ‘கொடகே’யின் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது பெற்றுள்ளனர்.

சிங் கள் தமிழ் எழுத தாளர் ஒன் றியத் தின் உதவி செயலாளராகவும் தற்போது இயங்கி வருகின்ற மேமன்கலி, அவ்வியக்கத்தின் வெளியீடாகிய ‘தீபம்’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவிலும் பணியாற்றுவதுடன், அவ்வமைப்புக் கூடாக அரசாங்க, தனியார் மொழிபெயர் ப்பு முயற் சிக்களை ஒருங்கமைத்து, அவ்வியக்கம் ஒரு பலமான அமைப்பாக உருவாவதற்கான பல செயற்பாடுகளைத் துடிப்புடன் முன்னெடுத்து வருகிறார்.

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் வருடந்தோறும் மார்ச் 21ம் திகதியில் நடாத்தப்பட்டு வருகின்ற உலக கவிதைத் தினத்தில் தமிழ்க் கவிதைகளுக்காகவும், தமிழ்க் கவிஞர்களுக்காகவும் குரல் கொடுத்து அவர்களுக்கும் சமபங்கு கிடைக்க வழி செய்து வருகிறார். இவரது முயற்சியால் நமது பல கவிஞர்கள் தேசியஅங்கீராம் பெற்றுள்ளனர். கடந்த உலக கவிதைத் தினத்தில் தமிழில் உள்ள 86 கவிஞர்களின் கவிதைகளைத் தொகுத்து அழகிய நூல் வடிவில் ‘மானுடம் பாடும் கவிதைகள்’எனும் தலைப்பில் வெளியிட்டார்.

தனிப்பட்டமுறையிலும், புத்தக வடிவமைப்பு, தளக்கோல வடிவமைப்பு என்பவற்றை நமது எழுத்தாளர்களுக்குச் செய்து தருகின்ற இவர், தற்போது ‘புரவலர் ழங்கா’ வெளியீட்டு வேலைகளிலும் பல உதவிகள் செய்து வருகிறார்.

சமீபத்தில் இவர் எழுதிய மிகச் சிறந்த கவிதைகளில் ‘கணாமி-26’, ‘போரில் நான்’ ஆகியவற்றைக் குறிப் பிடலாம். ஐ.கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தத்துவக் கருத்தொன்றை மேற்கோள்

காட்டி எழுதப்பட்ட ‘போரில் நான்’ எனும் கவிதை ‘மல்லிகை’ 39வது ஆண்டு மலரில் வெளிவந்தது.

இறுதியாக, பல் வேறு நிலைகளிலும் மக்களது நல் வாழ்வுக்காகப் பாடுபடுகின்ற சமூக, தனியார் நிறுவனங்கள், மத அமைப்புகள், நல்லினைக்க சபைகள், தொண்டு நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் மனிதாபிமானக் குரல்களுக்கு சற்றும் சளைத்ததல்ல மேமன்கவியின் கவிதைக் குரல் என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்ராயம்.

மறக்க முடியாத ஜீவா

Undrawn portrait for unwritten poetry

ஜீவா அவர்களின் சுயசரிதையின் ஆங்கில மொழியாக்கம்-சில கருத்துகள்

“.....Usually I get up after the sun rises. It had been my long practice. But, all of a sudden I got up unexpectedly at midnight. I must have had some dream. I tried to recollect it but could not. The dream danced on my mind like a soft curtain.”

‘மல்லிகை’ ஆசிரியரான திரு. டொமினிக் ஜீவா தனது சுயசரிதையின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பான **Undrawn portrait for unwritten**-எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்-எனும் நூலின் முகவரையைத் தொடக்கியிருக்கும் வரிகளே மேலே காணக்கிடக்கின்றன. தனது சுயசரிதையை எழுத ஆரம்பித்த அந்த நள்ளிரவு பற்றி மேற்கண்டவாறு அவர் குறிப்பிடுகின்றார். தனது சுயசரிதையின் முதலாம் பாகமாக இந்நாலை மிகவும் எனிய நடையில் எழுதியிருக்கும் ஜீவா, இதற்கான ஆதாரங்களைத் தனது ஞாபக சக்தியிலிருந்து மட்டுமே பெற்றதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். 1999ல் இந்நால் தமிழில் வெளிவந்த போது அவர் மேலே குறிப்பிட்டிருக்கும் அனுபவம் வெகு கவித்துவமாக சொல்லப்பட்டாலும் இந்நாலில் எதுகை மோனைகளோ, அலங்காரங்களோ இல்லை என அவர் கூறுகிறார்.

இதன் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு 2004ல் வெளிவந்தது. அவஸ்திரேலியாவில், மௌலி போர்ன் நகரில் வசிக்கும் நல்லைக் குமரன் (கந்தையா குமாரசாமி) மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். இந்நாலில் மனதைத் தொடும் ஒரு விடயம்

நூலாசிரியருக்கும், அவரது தாயாருக்கும் இடையிலான இங்கிதமான அண்பும், பாசமும் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் விதம் ஆகும். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு படிக்கட்டிலும் தாயாரது அறிவுரைகளே இந்தளவுக்கு அவரை செப்பனிட்டிருக்கின்றன என்பதை கீழ் வரும் ஓர் உதாரணம் மூலம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

“..... If you are to become a great person ,you should be not like others. Never join any company but watch from a distance. Then only they will identify you. Do not scold even if anyone disgraces you. There must be a difference between you and others”.

என்று எனிய மொழிநடையில் அவ் வறி வரையை நல்லைக்குமரன் மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஜீவா தனது இரத்த உறவினரான ஞானமுதன் என்பவர் கொலை, கற்பழிப்பு குற்றச்சாட்டுகளில் சிக்கி பல வருடங்கள் சிறைத்தண்டனை பெற்று மீண்டமை குறித்தும், அக்குற்றங்கள் நிகழ்ந்த களமாகிய தனது தந்தையின் சகோதரரது சலுானைப்பற்றியும் இந்நூலில் குறிப்பிடுகிறார். அந்நிகழ்ச்சி நடந்து சரியாக முப்பது வருடங்களின் பின்பு அதே நகரத்தில் இன்னொரு சலுானிலிருந்து மல்லிகை எனும் மாசிகை வெளிவந்ததை முரண்தொடைப் பாங்கில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். ஆங்கிலத்தில் இம்மரண்தொடை அழகாக வெளிவருகிறது.

Exactly 30 years after this incident, the first issue of monthly literary journal-mallikai,-commenced publication in a saloon from another area of the same town. The editor of the monthly journal is the stepson of the convicted murderer. The educated intelligentsia of the north has approved the service and credibility of the journal. They have recognized and confirmed in writing. This strange happening occurred in Navalur's Soil.

தனது தமிழ்நாட்டு விஜயமொன்றின்போது, மதுரையில் தங்கியிருந்த நாட்களில், மதுரை மீனாட்சியம் மன் சன்னிதானத்திற்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு வீட்டில் விபசார விடுதி நடந்துகொண்டிருந்ததையும், தானும் அவ்வீடிற்கு

உறவை நாடிச் சென்று பின்னர் விளிம்பிலிருந்து மீண்டதையும் மிக அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார் ‘மல்லிகை’ ஆசிரியர்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், I am neither a graduate from any university nor an associate professor in English or Pandit-in Tamil language என்று தன்னை மிக அடக்கமாக அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கின்ற நல்லைக் குமரனது இலகுவான ஆங்கில மொழிநடை, ஜீவா அவர்களது சுயசரிதை நாலுக்கு இன்னும் மெருகூட்டுகிறது எனலாம்.

பவளவிமாக் காணும் மல்லிகை ஜீவா

‘சிரைக்கப் பிறந்தவனல்ல நீ;எதையோ சாதிக்கப் பிறந்தவன்’

1942இல் சிக்கல் நிறைந்த ஒரு குழ்நிலையில் ஜோஸப் சலூனைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டபோது ஜீவா அவர்களின் உள்மனத்துள் ஒலித்த இந்த ரீங்காரமே 1966இல் ‘மல்லிகை’ யின் தோற்றுத்திற்குக் காலாயிற்று.

இவ்வாறு சலூனில் பிறந்த மல்லிகையை இலங்கையின் எல்லா சலூன்களுக்கும் அவர் அனுப்பிவைத்தபோது அவ்வாறு மல்லிகையை ஏந்திக்கொண்ட சவரநிலையங்களில் கெக்கிறாவ சலூனும் ஒன்று, இவ்வாறாக கெக்கிறாவையுடன் பாரம்பரியத் தொடர்பு கொண்ட‘மல்லிகை’யின் இருபத்து மூன்றாவது வயது நடந்துகொண்டிருந்தபோது நான் அதில் எழுத்த தொடங்குகிறேன்.

அன்றுமுதல் இன்றுவரை தொய்வின்றி வளர்ந்து வருகின்றது ஜீவா அவர்களுடனான எனது உறவு. ‘மல்லிகை’ யோடு மட்டும் நின்றுவிடாது மாதத்திற்கொருமுறையாவது நலம் விசாரிக் கும் அன் னியோன் ய உறவு அது. பேச நேரமில்லையென்றால் போதும். “நேரமில்லை என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை” என்று உரிமையுடன் கடிந்து கொள்வார். ஏதாவது எக் குத்தப்பாப் பேசி விட்டாலோ “நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பது டெமினிக் ஜீவாவுடனா? அல்லது மல்லிகை ஆசிரியருடனா?” என்று எதிர்க்கேள்வி கேட்டு என்னைத் திக்குமுக்காட வைப்பார்.

எந்த இழப்பினாலும் தடுமாற்றமடையாத அளவுக்கு மன ஒர்மமும் இலக்கியத்தின் மீது காதலும் கொண்டவர். என் வாழ் வில் எனக் கேற்பட்ட சகல அனுபவங் களையும்

அறிந் திருப் பவர் என் பதன் காரணமாகவே எந் தப் பிரச்சினையின் போதும் நான் துவண்டு நின் றுவிட்டால் “எழுதுங்கள்; எழுதுங்கள்” என்று அவர் வழங்கிய ஊக்கத்தின் காரணமாகவே இன்றும் நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது மிகைப்படுத்தல் அல்ல.

கெகிறாவ ஸஹானா என்ற பெயரை அவர் அறிமுகப்படுத்தாத இலக்கியக் கூட்டம் கிடையாது; பேட்டி கிடையாது; அந்த நன்னெஞ்சின் போற்றுதல் காரணமாகவே இன்று தமிழ் இலக்கியச் சிங்கமாகிய ஜெயகாந்தன் அவர்களால் ‘எனது சட்டாதையவர்களில் ஒருவர்’என்று ‘குழுத’த்தில் முத்திரை குத்தி கடிதம் எழுதும் அளவிற்கு நான் இனங்காணப்பட்டுள்ளேன் என்பதை எப்போதும் நன்றியுடன் நினைத்துக் கொள்கின்றேன்.

இளைஞர்கள் மீது அதிகம் நம் பிக்கைக் கொள்வது அவரது இயல்பு. அவர் களிடமுள்ள எழுச் சியையும் முதிர்ச்சியின்மையையும் ஒரு சேர இனங் கண்டு கொண்டு அவர்கள் உதிரிகளாக சிதறிப்போய்விடக்கூடாது என்பதற்கு ஆக்கபூர்வமான பல ஆலோசனைகளையும் கூறுவார். இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மக்களைப் படிக்க வேண்டும்; அதன்மூலம் தமது படைப்பாற்றலை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அவரது நயமான வேண்டுகோள். மக்களை நுணுகிப் படித் ததன் காரணமாகவே சிறந் த சிறுகதையாசிரியராகவும் ஜீவா இனங் காணப்பட்டார். ‘அவர்களும், இவர்களும்’, ‘நிலப்பசி’ முதலிய கதைகளில் இவர் பெற்ற மனித தரிசனங்கள் சிறப்பாக வெளிச்சமிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

“இந்த நாட்டின் முஸ்லிம் களை அதிகமாக நேசிப்பது ‘மல்லிகை’தான். ‘மல்லிகை’யை அதிகமாக நேசிப்பது முஸ்லிம்கள்தான்” என்று அடிக்கடி சொல்லிவரும் ஜீவா அவர்கள் ‘மல்லிகை’ மூலமாகவும், ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ மூலமாகவும் பெருமளவு முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை வெளிக்கொண்டந்துள்ளார். ‘மல்லிகைக்கும், முஸ்லிம் களுக்கு மிடையே முரண்பாடு உள்ளது’ என்ற கருத்தும் கூட ‘மல்லிகை’யில் வெளிவரும் முஸ்லிம்களின் கொள்கைசார், நடைமுறை வாழ்க்கைசார் பிரச்சினைகளைக்

கருக்களாகக் கொண்ட கதைகளின் காரணமாக அடிப்பட்டுப் போகின்றது எனலாம்.

யாழ். பல்கலைக் கழகத்தின் முதுமாணிப் பட்டத்தை மறுதலித்தபோது ஜீவா அவர்களிடம் காணப்பட்ட தன்னம்பிக்கை என்ன? “மண்புமுவிலிருந்து மனிதனானவன் நான்” என்று அடிக்கடி பகிரங்கமாகக் கூறுவதன் மூலம் அவர் வெளிக்காட்டும் தன்னடக்கம் என்ன? எப்போதும் நான் வியக்கும் இந்த சமாந்தர குணங்கள் ஜீவா அவர்களிடம் உண்டு. தனது சுயசரிதைக்கு ‘எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்’ என்று தலைப்பிட்டதன் மூலமாக ஜீவா அவர்களிடம் துலங்கும் தன்னடக்கம், நிறைவு, திருப்தி ஆகிய உயர்குணங்களையும் உணர முடிகிறது.

தலித் இலக்கியத்தின் முன் னோடிகளில் ஒருவராக ஜம்பதுகளிலேயே அறியப்பட்டவர்கள் டொமினிக் ஜீவா அவர்களும், கே.டானியல் அவர்களும். டானியல் தனது நாவல்களின் மூலம் புரிந்த சாதனை ஒருபுறம் என்றால், ஜீவா அவர்கள் ‘மல்லிகை’ மூலமாக புரிந்த சாதனை இன்னொரு புறமாகும். ஈழத்து இலக்கியத்தின் பிரகாசமான இப்பக்கங்களையாரும் புறக்கணித்துவிட முடியாது.

டொமினிக் ஜீவா- நமது நெஞ்சில் எழுதப்பட்ட கவிதை; இலக்கிய வரலாற்றில் நின்று நிலைத்துவிட்ட ஓவியம்!

பதிவுப் பயணம்

இத்துடன் முடியவில்லை.

இன்னும் ஆட்கொண்ட

பல ஆஞ்சைகள் பற்றிப் பேச வேண்டும்
என மனம் விழைகிறது.

ஆனாலும்

இந்த நூலின் ஆக்க சூழலின்

காரணமாக அது தவிர்க்கப்பட்டாலும்
நானோய்

இன்னுமொரு நூல்

ஆக்கத்தின் பொழுது

அவர்களும் நிச்சயம் வருவார்கள்

என இங்கு கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.

ஏனெனில்-

என் இலக்கியப் பயணத்தில் அவர்கள்தான்

என் ஞாபகவெளியின்

அழியாத சுவடுகளாய்.....

குறிப்புகள்

கெக்கிறாவ ஸஹானா

ஜயகாந்தனது எழுத்துகளால் வரப்பட்டு, படைப்புத் துறைக்கு வந்தவர் கெக்கிறாவ ஸஹானா.
சொற்சிக்கனமும், நடை நேர்த்தியும், கலை நயமும் நிறைய எழுதுபவரேன விமர்சகர்களால் பாராட்டப்படும் ஸஹானா, மல்லிகை ஆசிரியரால் வளர்தெருக்கப்பட்டவர் ஒவார். மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடாக வெளிவந்து இவரது “ஒரு தேவதைக் கணவு” எனும் சிறுக்கைத்து தொகுப்புன் ஆரம்பித்து இவரது லிலக்கியப் பணத்தில் இன்று பல நூல்களை தந்திருக்கிறார். கவிதை, சிறுக்கைது, நாவல் என பன்முக லிலக்கிய வழிவங்களில் எழுத்து லிலக்கியப் பறப்பில் தனது அடையாளத்தை நினை நிறுத்தி வருகிறார்.

-சஞ்சயன்

கெக்கிறாவ ஸஹானா,
32/21, செக்குபிட்டிய தெற்கு,
செக்குபிட்டிய
கெக்கிறாவ.

ISBN 978-955-51679-6-3

A standard linear barcode representing the ISBN number 978-955-51679-6-3.

9 789555 167963 >

நினை 300/-